

Cuốn 2

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Tác-giả : NGUYỄN-VĂN-HIỀN

Hô-giêng-Táng bay ngựa círu tôi ngay

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN-DU'C THU'-XA

25, đường Sabourain — SAIGON

Điện-thoại : 20.678

Cuốn 2

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Tác giả: NGUYỄN-VĂN-HIỀN

Đỗ-giêng-Táng bay ngựa cứu tôi ngay

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Nói về bọn Gia luật Hữu Ca khi nghe nói có binh Dương Nghiệp kéo ra trấn giữ lại Phản dương, bèn viết sớ khiến người về tàu với Tiêu thái hậu, xin nhơn lúc này tấn binh tới lấy Trung nguyên. Tiêu hậu tiếp đãng tin ấy bèn hối quần thần đến nghị việc tấn binh. Khi đó có Hữu thừa tướng là Tiêu thát Lại ra tàu rằng : « Tôi tuy bất tài, xin nguyện đem binh đi đánh một chuyến. » Tiêu thái hậu nhậm lời và dặn rằng : « Nếu khanh chịu lãnh phản sự này mà kéo binh qua phạt Tống thì trước phải đòi ba tinh sau đây : Kim minh trì, Âm mă tinh và Trung nguyên tuần, như Tống chịu giao ba tinh ấy cho ta đồn binh, thì sẽ tạm lui nhơn mă minh lại, bằng có cương cầu, chừng đó sẽ tấn binh tới đánh. Như vậy ta đánh có danh chờ chẳng phải là vồ cớ. » Thát Lại vâng m恙ng giả từ, nỗi ngày ấy cùng đại tướng là Hàng dien Thọ và Gia luật Tà Chuẩn kéo rầm muộn hùng binh đi ngã Qua châu thắng tới.

Có câu phê rằng :

*Sanh kỳ mịt mịt càn - khôn lấp,
Kiếm kích bời bời nhứt nguyệt hôn.*

Lúc này đao binh Liêu kéo đến Hồ yên nguyên hạ trại. Quán giữ biên định hay tin ấy, bay ngựa về tàu tự sự. Vua Thái Tôn nghe qua cà giàn và nói rằng : « Đồ xū lỗ, dám lòi gan xâm phạm biên cương nữa, phen này trâm phải угү giá thân chính đặng trả hòn ngày nọ. » Khẩu Chuẩn nghe vua nói vậy liền can rằng : « Bệ hạ chờ khá ra chổn dao

Thương, xin khiến tướng đem binh ngăn ngừa cung đú, Vua Thái Tôn nhậm lời, liền hỏi : « Vậy chờ có ai dám đi việc này chẳng ? » Khán Chuẩn lầu : « Xin bệ hạ khiến Thái sư Phan nhơn Mỹ đi ắt xong, vì người thao công chuyện ở biên dinh lầm. » Thái Tôn khen phái, bèn bệ chỉ phong cho Nhơn Mỹ làm Chiêu thảo sứ, ra ngăn đón binh Liêu. Nhơn Mỹ cực chẳng đã phải cùi đầu lanh cùi, lui về phủ lòng buồn chẳng nói. Con là Phan Chương xem thấy cha đi chầu về có khí sắc chẳng vui, thì lật đặt bước lời hỏi rằng : « Chẳng hay phụ thân hôm nay đi chầu về sao mà không mừng vui vậy ? » Phan nhơn Mỹ nói : « Hôm nay thành thương sai cha ra dẹp loạn Biên dinh, mà không có người đi tiễn dao lanh sắc liên phong, cho nên cha còn diễn trì mà lo kiêm người tiễn cùi. » Phan Chương thưa : « Như con Dương Nghiệp ở tại Hùng châu không công sự, xin cha vào lầu xin người làm chức ấy chẳng là lién sao ? » Nhơn Mỹ nghe con nói cả mừng mà nói rằng : « Nhờ có con nhắc lại, không chút nữa cha quên. Vậy để rạng ngày cha vào lầu xin người làm chức ấy. » Qua ngày sau Phan nhơn Mỹ vào chầu lầu, xin cha con Dương lệnh công theo làm tiễn đạo. Vua Thái Tôn nhậm lời lầu liền ta chỉ khiến sứ đem ra Hùng châu đón cha con Dương Nghiệp. Dương Nghiệp khi đăng chí vua, nội ngày ấy kéo binh về vào triều bái. Vua Thái Tôn liền khiếu thị thần dọn yến đài dâng Dương Nghiệp rất hậu. Rồi đó vua Thái Tôn phong cho Dương Nghiệp làm chức Hành' dinh đô thống liên phong ; Dương Nghiệp vang mang tạ từ vua trở về phủ ; vào thấy Dương linh bà và Sài thái quản đương ngồi nói chuyện. Lúc đó Dương linh bà thấy chồng con về rất mừng rỡ và hỏi rằng : « Lão tướng quân nhơn việc chi mà về triều vậy ? » Linh công nói : « Nay có Bắc phiên nó dấy binh xâm lấn Biên dinh nên Chúa thương cho Sứ thần ra triều ta về dặng làm liên phong mà đi dẹp giặc ấy. » Dương linh bà hỏi : « Vậy chờ ai làm chủ soái ? » Dương linh công nói : « Phan nhơn Mỹ làm chủ soái. » Dương linh bà nghe nói không vui và lại nói rằng :

« Như người ấy, ngày trước bị ôn, nhục mạ, nên thường nó có lòng lo mưu hèm hại hoài hoài, mà cũng nhờ có chúa thượng bần minh, nên bấy lâu nó không làm gì dãng, nay bỗn đưa con lớn đều khuất sớm hết rồi, bây giờ còn có ba cha con đi, mà biến lịnh đều ở trong tay nó hết, nay e ắt là ông khó giữ ». Dương Nghiệp nghe vợ phản phải liền nói rằng : « Lão cũng biết sự ấy là gay, nhưng mà chỉ mang đã xuống rồi, dám trái lời sao dãng ». Sài thái quan nghe nói lấy làm tức giận, bèn thưa rằng : « Vậy xin để cho tiệp thiếp ngày mai làm sứ vào triều bão táu, xin một đại thần theo bão hộ Linh công, thì Nhơn Mỹ nó mới không dám sanh mưu kế chi hết ». Linh bà cũng nói để đi với Sài thái quan vào triều lâu sự ấy. Dương linh công cả đep, liền bày yến diện bỉ hạ trót đêm. Rạng ngày Dương linh bà và Sài thái quan vào triều, có càn thần thông linh ẩy cho vua Thái tôn bay. Thái tôn lật đật xuống ngai ra ngoài đến ughinh tiếp. (Nguyễn Dương linh bà có một cây gậy đầu rồng, và một lấm Kim bài, khắc tam chữ như vầy : « Tuy không long giá, như trăm thân chính ». Cùu ẩy là của Thái tổ Hoàng đế tặng ban, khi người còn bình nhặt. Đó nay tại có đó cho nên vua Thái tôn phải xuống mà tiếp trước). Khi vua Thái tôn rước Dương linh bà và Sài thái quan vào nơi La ý ngồi yên, vua Thái tôn bèn hỏi rằng : « Nay Linh lão phu nhơn cùng Thái quan phu nhơn vào triều có nghị luận việc chi chăng ? » Thái quan nghe vua hỏi liền đứng dậy lâu rằng : « Tiết thiếp có nghe bộ hạ khiển tướng đi đánh với Bắc Phiên nên nó vào đây cũng có tâu một việc trong sự đó. Bởi vì Chúa soái là Phan nhơn Mỹ cùng Tiết phong không thuận lùng, nên chinh e việc ấy sẽ có sanh điều chẳng liệu ; xin bộ hạ thương lấy cha con Linh công là đứng trung thần trong nhà nước, mà tính toán lại cho người, kẽo hư việc lớn ». Vua Thái tôn nghe qua ngạc nhiên, giây phút đáp lại rằng : « Việc ấy không người đi thi không dãng. Bởi vì Phiên tướng chúng nổ kiêm nể có mệt mèo Linh công mà thôi, nếu Phiên binh nghe có danh

người ra, thì đều thất vía lui về chẳng kịp trốn. Vậy nay Thái quận có chước gì bay mà bày biếu chẳng? • Sài thái quận lâu rằng : • Nếu bệ hạ quyết chí, thì xin bệ hạ lựa một Đại thần nào cho có danh vọng, đồng theo trung quân mà bảo hộ cho Lịnh công, thì mới không lo điều hảm hại. • Thái tôn khen phái và nói rằng : « Lời nghị ấy rất nhảm, vậy để trảm lựa người theo bảo cử. » Vua Thái tôn nói rồi bèn hạ chiếu khiển văn võ lựa một quan theo bảo bộ Dương kiêm phong. Khi đó Bát vương ra tàu rằng : « Hành dinh đỗ lồng binh là Hồ giềng Tảng ắt làm chức Bảo quân đãng. Xin bệ hạ sai người đi với Dương lính công chắc là vô hại. » Vua Thái tôn nhậm lời của Bát vương tấu, liền xuống lệnh cho Hồ giềng Tảng lãoh chức Bảo quân. Rồi đỗ Dương lính bà và Sài thái quận an lòng, bèn giả từ vua trở về phủ. Ngày ấy Dương Nghiệp hay đãng tin có Hồ giềng Tảng làm chức Bảo quân thì cả đẹp, bèn sắm sửa trở lại Hùng châu kéo bết biub mā về hiệp với binh Triều mà tầu bộ.

Hồi thứ mươi tam

*Hồ giềng-Tảng cả đánh binh Liêu,
Dương-linh-công dưới bia tự tiết.*

Nói về Phan nhơn Mỹ lúc này kéo binh ra khỏi Kinh thành, nhằm Qua châu tấn tới. Đi chẳng khỏi mấy ngày đến ải Huỳnh long hạ trại. Nhơn Mỹ phán hai dinh lớn, đè cho Hồ giềng Tảng trấn ở tại Đông bích, còn mình thi dồn trú phía Tây bích dinh. Các việc huồn thành, Nhơn Mỹ hội Nha tướng những là : « Lưu quân Kỳ, Hạ quốc Cửu, Tân chiêu Khách và Mẽ liện Giáo đồng tụu lại nghe luận. Nhơn Mỹ lúc ấy nói rằng : « Ta căm hờn bọn cha con Dương Nghiệp bấy lâu, mà trả không đãng thù, trong lòng lấy làm thiệt bức rứt lắm! Nay có cơ hội này, ta tính chờ lúc ra

binh dặng ta sát hại lùn nó. Rủi thay ! Có Hồ giềng Tảng
lãnh chức Bảo quản, thiệt khó bề sanh kế nào dặng. » Mè
liện Giáo khi đó thưa rằng : « Tiêu tướng có một kế, trước
trừ Hồ giềng Tảng, sau sát hại bọn Dương gia như chơi vậy. »
Nhơn Mỹ nghe nói có kế hay thì rất đẹp, liền hỏi Liện Giáo
rằng : « Tướng quân có kế gì hay, xin bày biếu trước đây
cho có anh em bàn luận ? » Mè liện Giáo thưa : « Nay nhơn
khi binh ta mới đến, thì làm sao Phiên tướng chúng nó
cũng dẫn binh ra áp chiến ; mà lúc này Dương Nghịệp chưa
có đến đây, Thái sư dùng cờ ấy mà giao việc binh này cho
Hồ giềng Tảng ra,tbl ắt là trùng kế. Bởi vì Hồ giềng Tảng
ngày nay cũng già yếu lụt rồi, làm sao mà chịu lâu với Phiên
tướng cho lại ; nếu án binh đứng cho ra cứu ứng, thì
người chạy đâu khỏi binh Phiên huỵt tróc. Chừng đó rồi có
khó gì lo trừ bọn Dương gia chẳng dặng. » Nhơn Mỹ nghe
hết đầu đuôi rất mừng rõ. bèn dọn tiệc ăn uống chơi, để
rạng ngày qua có binh Phiên kéo tới, người ngựa hùng hào,
thinh thể rất mạnh. Kế có thâm mā chạy về báo. Nhơn Mỹ
liền cho người đi thỉnh Hồ giềng Tảng đến thương nghị
rằng : « Nay Phiên binh đã kéo đến đánh ta, mà binh mā liên
phuông chưa đến ; vậy tướng quân có kế gì làm cho binh
Liêu thối lại dặng chăng ? » Giềng Tảng nói : « Trong binh
pháp có câu : Quân đến tướng đương, nước tràn thì đất
lấp, chờ có sự chi lạ. Nay chúng ta đã vắng mạng vua đi
chinh thảo, phải táo bát sức tận trung bảo quốc, cùng
Phiên bang một trận cho lẫy lừng, mới phải là đạo làm bàn
tử chờ ! » Nhơn Mỹ nói : « Vậy thoi tướng quân ra trận
trước, để tôi kéo binh theo sau cứu ứng cho. » Hồ giềng
Tảng không ngờ là mưu, nên trong lòng tự nhiên vui, lập
tức đứng dậy ra khỏi dinh nai nịt dẫn binh ra giường cờ
gióng trống. nhằm trận thượng xông vào ; xây gấp Phiên
tướng là Tiêu thát Lại, cởi ngựa buông cương bay ra cản.
Hồ giềng Tảng nạt và mắng rồng : « Đồ xù lò ! Mau kéo binh
trở về nói với Tiêu Quân, bảo đứng có quen thói cang cương
mà không dắt ở. » Tiêu thát Lại cả giận đáp rằng : « Người

chờ có múa môi khua mồm, thản già khâm không thù phẫn
an nhàn, lại còn muốn ra đây đương oai diệu vô. » Thát Lại
nói rồi lui dao chém tới, Giêng Tảng giục ngựa đến đầu
thương ; hai dàng kinh địch nhau hơn lăm chục hiệp không
phản thắng bại. Hai bên quân ỏ vang trời, bốn phía trống
cờ rầm trận. Lúc này Hò giêng Tảng có thể thù thắng hơn,
Tiêu thát Lại liền bồ chống đương không nổi, bèn bỏ trận
chạy dài. Bình Tống thừa thế vượt theo, bốn phía binh Phiên
vũ loạn. Giêng Tảng muốn lấy đại công nên không chịu thâu
quân, bèn giục ngựa xông vào nơi trọng địa. Khi đó tướng
Phiên dụ dỗ Giêng Tảng vào khỏi chốn phục binh, thình
lình áp trù cù kéo lại vây phủ đạo binh Hò giêng Tảng vào
giữa. Giêng Tảng lúc này lúng túng, phần thi sĩ tốt đã kinh
tâm, nên khó bề cự đương với Liêu tướng. Giêng Tảng rắng
hết sức binh sanh đánh giữ cầm chừng, dặng đợi binh sau
tiếp ứng. Bỗng nghe trong rừng thình linh phát ba tiếng pháo,
thấy một tướng Liêu làm đầu, kéo ra hơn mấy ngàn
binh nã. Giêng Tảng thấy vậy thất kinh, định giải vây dưng
rút binh thối lại. Gia luật Tà Chuồn bay ngựa rời kèu lớn
tiếng nói rằng : « Tống tướng kia, mau xuống ngựa chịu
đầu đì, thì khôi bị đều tru lục. » Giêng Tảng nghe nói căm giận,
liều thác quay ngựa lại đánh với Tà Chuồn hòn mấy chục
bước ; giây phút binh Liêu kéo lối vây dày hơn mấy chục
lớp. Tống binh bị tử trận hết nhieu, Giêng Tảng rắng hết
sức lung hoành, dặng cầm binh không cho dù. Tống binh
xem thấy chủ soái mình cứng cỏi thì đều liều thác chổng
đương. Kể đó Tiêu thát Lại áp vào đánh với Giêng Tảng
hơn mấy hiệp nữa. Giêng Tảng lúc này một mình ở giữa
trung vây, mà cự với thiên binh vạn tướng. Trong lúc đương
nguy cấp. Giêng Tảng hết sức ngóng trong binh ngoài đến tiếp
ứng, bỗng thấy vội xa có một đạo binh ở phía Đông đương kéo
tới ; chiêng trống rền trời, tiếng quân reo inh ôi. Đó là đạo binh
của Dương Nghiệp. Lúc này Dương Nghiệp xem thấy binh
Phiên đương vây khôn, bèn bón ba giục ngựa rời kèu lớn tiếng nói
rắng : « Tướng Liêu chờ chạy, có binh Dương Nghiệp đến đây. »

Liêu tướng này là bộ hạ của Thát Lại tên là Hạ văn Long, khi thấy Dương Nghiệp giục ngựa lùi thì vội vàng ra cản đầu binh đánh với Dương; Nghiệp không dặng mấy hồi, bị Dương Nghiệp chém một đao vong mạng. Ba cha con Dương Nghiệp liền giục ngựa xốc đai vào trùng vây, đánh phá tan hoang cả trận, cứu khôi Giêng Tảng đem trả lại dinh, còn binh Liêu rã ra hai bên rồi lập thô khác. Lúc này Hồ giêng Tảng về đến dinh nói với Dương Nghiệp rằng: « Nếu tôi chẳng nhỡ có tướng quân đến cứu ắt chút nữa chẳng còn hồn. » Dương Nghiệp đáp: « Ấy là tội lỗi đến chừng, cho nên khiến lão tướng nhọc nhằn, xin Tông quản niệm tình miễn tội. Hai người nói chuyện vừa rồi, Hồ giêng Tảng bảo Dương Nghiệp đồn binh tại dinh mìn, kể rạng ngày có tin báo với Nhơn Mỹ rằng: « Có binh Dương Tiên phong kéo đi ngã phía Đông đến cứu Hồ bão quan ra khỏi trùng vây rồi, bày giờ đồn trú lại Đông bắc đường ngũ binh. » Phan nhơn Mỹ nghe tin ấy, hối hận vô cùng, kẽ Lưu quân Kỳ đến trước thưa rằng: « Dương Nghiệp lãnh chức Tiên phong mà chần chờ để người đến trễ, xin Quản sứ lấy theo phép nước bắt tội đó mà hạ sát lấy oai, và trừ mồi hận kia luôn thề. » Hai người chuyện vẫn chưa dứt, kẽ có Dương Nghiệp cởi ngựa lùi trong quân, vào trình diện với Nhơn Mỹ. Nhơn Mỹ làm oai thompson, hét lớn nói rằng: « Quân cơ là việc trọng, sao người dám trễ chờ đường ấy? » Dương Nghiệp đáp: « Tôi mặc vang lịnh Thành thượng trở về Hùng châu kéo binh ở đó hiệp với binh triều. Đến ngày mười ba tôi mới khởi binh, ra tôi như vậy cũng chẳng trễ. » Nhơn Mỹ nghe Dương Nghiệp nói cứng, thì cù giận nói rằng: « Người chờ cây lịnh vua mà nói, tội ấy ta nguyên chẳng dung tha. » Nhơn Mỹ nói rồi liền nạt tả hữu bão trối Dương Nghiệp đem đi chém, tả hữu vừa vang lịnh, Dương Nghiệp nạt lớn và nói lại rằng: « Ta chẳng phải là người sợ chết, mà chết như vậy ta è khi việc lớn chẳng thành. » Dương Nghiệp chưa dứt tiếng, kẽ Hồ giêng Tảng bay ngựa tới hét lớn hỏi Nhơn Mỹ rằng:

« Người lãnh chức Chiếu thảo làm chi, mà ta ra giao phuông
người lại ngồi không mà coi hơn thua, chẳng chịu cho một
lòn quan ra tiếp ứng ; nếu chẳng có Dương Lương quân
rằng sức, thì ta còn gì, nay sao người lại dám chuyên quyền
mà đài tru lục người ta, là tại cớ nào vậy, người có thấy
cây kim giàn ta dày chẳng ? Bằng đó chẳng thuận thời, thì
cây kim giàn này không khỏi vào nơi trước mặt. » Nhơn
Mỹ trong lòng như lửa đốt, mặt mày tơ nhuộm mồng tối,
ngồi nín thinh không dám một điều nào chửng trả. (Sự
vì Hồ giêng Táng lành rất cang cương và có giàn lợn của
vua ban, nếu có muôn lùm gì cũng bắt liện cho nên Nhơn
Mỹ lúc mìnhi ngầm hờn mà chịu vậy). Hồ giêng Táng nói
rồi liền dẫn Dương Nghiệp trở lại dinh, Nhơn Mỹ ngã
thầm mặc cù với tướng sĩ mình, lộn că ngày không nói
dặng. Mỗ liện Giáo khi đó lui khuyên lớn rằng : « Thái sư
chứ có lo rầu, tiều tướng có một kế nữa, trước khứ trả
Hồ giêng Táng sau Dương Nghiệp chắc chẳng khỏi tay ngài. »
Nhơn Mỹ lúc này nghe nói có kế thì gượng gạo hỏi Liện
Giáo rằng : « Ông còn có kế gì hay sao ? Xin nói đi nghe
thứ. » Liện Giáo thưa : « Nhơn trong quân ngày nay thiếu
lương thảo, xin thái sư già là đang cây Hồ giêng Táng về
vận lương, nếu nó đi khỏi dày rồ, mình kiểm việc khác
buộc tội cho bọn Dương gia, thì lấy ai mà che đở nữa. »
Phan nhơn Mỹ khen : « Hay. » Rồi đó liền tả một tờ mây
sai người đem sáng dinh Hồ giêng Táng. Giêng Táng tiếp
đặng thơ dở ra xem thấy : Nhơn Mỹ khiến mình đi vận
lương thì chẳng biết sao từ chối. Giêng Táng đương ngồi
lo buồn, kế Dương Nghiệp bước vào thấy Giêng Táng đổi
sắc lui hỏi liền rằng : « Chẳng hay việc chi mà Tòng quân có
sắc lo buồn đường ấy ? » Giêng Táng đem chuyện Nhơn Mỹ
khiến đi vận lương nói lại với Dương Nghiệp. Dương
Nghiệp tinh thiệt không ngờ, bèn nói rằng : « Lương thảo
là việc trọng trong quân, nếu chẳng phải Lão lương đi, thì
sao đặng. » Hồ giêng Táng nói rằng : « Ta chẳng phải chẳng
muốn đi việc ấy, song lo vì Nhơn Mỹ là đứa lang tâm cầu

hạnh, thường có ý muốn hảm hại Tướng quân ; chừng ấy lấy ai bảo hộ cho tướng quân đừng. Nếu việc này ta không đi, thì nó chiếu theo phép nước ắt là trọng hình, còn đi thì ta lo cho tướng quân lâm lâm đó ! » Dương Nghiệp nghe như vậy bèn nói rằng : « Cảm đội ơn dày Lão tướng có lòng lo lắng như vậy rất minh ! Nhưng mà Lão tướng có đi vận lương cũng chẳng sao. Bởi vì tôi coi thế giặc nó cũng đã ngoài rồi, ắt chúng nó chưa có động binh gấp nữa. Nếu Liêu binh nó có lây lung kinh địch, thì tôi đợi Lão tướng trù về sẽ ra binh ; dầu cho Nhơn Mỹ nó có tính cách nào cũng không thể làm dạng. » Hồ Giêng Tảng cực chẳng đã phải đi, nên dặn Dương Nghiệp rằng : « Việc đi vận lương này không chứng đùi, nên không chắc đúng ngày nào về, vậy thì tướng quân bền giữ nơi Đông dinh này mà đợi tôi về sẽ nghị việc xuất binh mới liện. » Dương Nghiệp vâng lời, đợi ngày ấy Giêng Tảng già từ, dẫn năm ngàn binh nhắm Trường an trở lại.

Người sau có làm thơ rằng :

*Một lòng lạnh mạn hà riêng tư,
Rủi bấy ! Dương gia chẳng gặp thi.
Biên cảnh chưa yên lương túc dứt,
Khiến người xem đến rất thương bi.*

Nói về bên Tây dinh Phan nhơn Mỹ⁵ hay lin Giêng Tảng kéo binh trở lại Biện kinh rồi thì rất mừng rỡ, liền tức lui nhóm chúng tướng lại nghị việc xuất binh. Khi ấy Mẽ liện Giáo bước ra thưa rằng : « Xin Chiêu thảo hạ chiến thư khiếu người đem tới dinh Puien mà định kỳ giao chiến, như vậy rồi mới là có kế. » Nhơn Mỹ nhậm lời, bèn hạ chiến thư sai sứ đem sang dinh Tiêu thất Lại. Thát Lại tiếp dạng thư cà giận, phè lại rằng : « Ngày mai giao binh. » Quân đem chiến thư ra khôi, Thát Lại liền nhóm chúng tướng đến nghị rằng : « Nhị đạo binh của Nhơn Mỹ ra ta chẳng có lo, lo là lo bọn Dương gia anh hùng vô địch. Vũ mới đây ta lại có nghe họa Dương gia với chủ tướng không khuynh tung, nhora thùa

cái khích thủ ấy có khi mình thủ thắng dặng. » Các quan đồng khen phái. Thát Lại nói nữa rằng : « Cách đây chừng một đậm, có chỗ kêu là Trần gia cốc khau, nơi đó thê núi rất hiểm yếu, bây giờ nếu dặng một người cho oanh liệt, dẫn binh đến đó mai phục hai bên, dù giặc vào nơi Cốc khau rồi hiệp binh lại vây ắt là trọn thắng. » Gia luật Tà Chuân nghe nói vừa dứt, ưng thỉnh ra chịu xin đi, Thát Lại rất mừng, liền phát binh cho Tà Chuân, rồi kêu Gia luật Hề Đè dặn rằng : « Ngày mai tướng quân kéo một muôn binh ra khiêu chiến, mà phải giữ gìn phép luật theo binh thư, kéo chia con Dương gia là người thông thạo lầm. Tướng quân phải ráng cho hết sức chịu cầm chừng mà dẫn dụ vào dặng chỗ phục binh, rồi ra hiệu pháo, hai đầu đánh ép lại thì mới thủ thắng. » Hồ Đè Cảnh kẽ lạ lù, Thát Lại phản khiến xong xuôi rồi, bỗn thảo dẫu năm ba tên quân kị theo mình đến dinh Tống dọ hơi động tinh. Còn Phan nhơn Mỹ khi dặng tờ chiến thư phè lại, bèn dời Lưu quân Kỳ đến hỏi rằng : « Vậy chờ ngày mai người định ai đem binh đi trước ? » Quân Kỳ thưa : « Việc ấy phải dụng Dương tiên phuông ra trước, còn ngoài già đù dẫn binh theo sau tiếp ứng. » Nhơn Mỹ nghe nói liền cho kẻ đi dời Dương Nghiệp vào trường nói rằng : « Bình Liêu ngày mai nó đến khiêu chiến, tướng quân chẳng nên tháo thứ mà làm nhẹ oai khí của vua. » Dương Nghiệp đáp rằng : « Ngày mai là ngày thập ác đại bại, nếu ra binh thì bất lợi lắm ! Phản lại Hồ Giêng lồng quân đi vận lương chưa vỡ, còn binh Liêu lúc này thê lớn lắm, phải đợi đợt thám cơ mưu rồi sẽ tấn binh mới nên công dặng. » Nhơn Mỹ nói : « Giặc đã tới bên dinh khêu chiến, người còn đùi ai ? Nếu người không chịu ra binh thì ta sẽ làm sứ mà tau với triều đình rằng : Người muốn trả lùng phản. » Dương Nghiệp biết quyền minh không có, nên nhịn nhục nói rằng : « Đạo hành binh cho dặng thắng thì rất khó, còn quân Liêu đúng lúc này binh pháp nó chẳng phải tầm thường ; nếu như đánh binh tại nơi binh nguyên khoán già thì chẳng cói làm chi, chờ tôi xé nó ráo trả không chừng mà phục binh nơi Trần gia cốc

không thì khổ mà chống dương cho lại, vì chốn ấy nhiều núi non hiểm trở lắm ! Vậy xin Chiêu thảo dẫn trước một đạo binh đến chỗ Cốc khấu mà ngăn ngừa, đểng cho tôi thủ thắng nó mới dặng. » Nhơn Mỹ nói : « Vậy thì người ra trận đi, ta sẽ sai người đến đó tiếp ứng. » Dương Nghiệp bỗng lóng, lui ra về dinh sắp đặt. Kế có Hạ hoài Phố bước vội trướng thưa với Nhơn Mỹ rằng : « Như nay Dương liên phuong khùng chịu đòn binh ra thảo chiến trước, còn Chiêu thảo cũng phải dẫn một đạo binh tới trước Trần gia cốc khấu mà ngăn ngừa, mới không hư việc lớn. » Nhơn Mỹ nói : « Ta muốn hại bọn nó đã lâu, mà ngặt vì không cơ hội, nay sẵn có dịp này càng tốt lắm ! Lại còn phải đem binh tiếp cứu nó làm chi, để coi nó giỗi tinh thể nào gõ dặng thì nó lúub. » Hoài Phố nói nữa rằng : « Như Chiêu thảo quyết lòng trả oán riêng, thì thiểu gì lúc làm dặng, chờ trong cơ hội này mà làm như thế, chẳng là hư việc cả của triều đình sao ? » Nhơn Mỹ nghe nói trái, không thèm ở đó, bỏ vào trướng nghỉ ngơi. Hoài Phố cả giận và than rằng : « Đồ thát phu muôn làm hư việc nước, ta nở nào mà ngồi ngó chăng cứu người. » Hoài Phố nói như vậy rồi bỏ ra ngoài dần bùn bộ đến ra mắt Dương Nghiệp nói rằng : « Ông ra binh bạn này lôi c bắt lợi, bời vì thắng thát phu kia nó muôn hảm bại ông, xin đó phải trước ngăn ngừa lẩn thẩn cho lắm ! » Dương Nghiệp nói : « Cám ơn ông có lòng trung nghĩa nhưng mà bùn phản tôi phải chịu biết sao. Tôi chẳng kẽ thản tôi thác, vì nhầm thời bắt lợi nên khiến chuyện không hay, vậy phải ôm lòng mà chịu vậy. » Hạ hoài Phố nói rằng : « Ông một lòng tự quyết, còn binh Chiêu thảo ứng tiếp khô trong. Vậy thà để tiểu trướng này xin đi với đại nhơn, cùng đó giúp một đời hồi cho phu nguyệt. » Dương Nghiệp nói : « Nếu dặng vậy rất may ! Thôi, tôi cùng ông phản ra làm lá chỉ hữu dụng mà đi, họa may dặng thắng. » Hèm ấy nghị luận rồi, rạng ngày ba cha con Dương Nghiệp và Hạ hoài Phố kéo binh ra bỗ liệt trận tại Long sơn bùn, rồi đó ngồi xa xa xem thấy Liêu binh kéo tới.

lớp nội thất đương, tiếng chiêng trống rền tai, ngọn cờ bay mít núi. Khi đó Gia Luật Hề Đề giục ngựa tới trước trận, kêu lớn tiếng nói rằng : « Tống Lương mau xuống ngựa lai hàng, thì khỏi động can qua, bằng nghịch mạng cãi lời ta, dừng có oán trách. » Dương Nghiệp không nói rằng gì, cứ việc hươи thương giục ngựa tới đánh. Hai bên sĩ卒 cùng nhau ủu dâ, tương với tương tranh công, quân sĩ đồng nhau áp ra đánh xé. Hề Đề lúc này giao chiến mấy hiệp, rồi già thua quay ngựa lui ra. Dương Nghiệp đuổi theo đánh nữa. Dương diên Chiêu và Hạ hoài Phổ ở hậu binh thối thúc tướng sĩ rượt nã theo Liêu tướng. Bình Phiên cả loạn ném dao bỏ giáp chạy dài, còn Hề Đề và đánh và dụ cầm chừng đặng chọc giận Dương Nghiệp rượt theo cho sâu đường đất. Lúc đó Dương Nghiệp và rượt và nghĩ rằng : « Chỗn này là chỗ bắng địa không có gì, chẳng lẽ chúng nó có phục binh nơi đây mà sợ. » Dương Nghiệp nghĩ như vậy, giục ngựa tới nữa rượt theo gần tới nơi Trấn gia cốc khâu. Thát Lại ở trên sơn ba xem thấy, phát hiệu pháo nổ rền, Gia Luật Tà Chuẩn phục binh đẩy động, bốn phía gươm giáo rạng người kéo đến bồ vây như kiến cỏ. Dương Nghiệp lúc này mới ngó lên, thấy là nơi Cốc khâu thì thát kính, bèn quay ngựa trở lại đã có Tà Chuẩn chặn đường binh đón đánh ; còn lớp thi binh Phiên ở trên núi bắn xuống như mưa, quân Tống bị chết không biết bao nhiêu mà kể. Lúc này Dương diên Chiêu, Dương diên Tự, hai anh em thấy đạo binh cha mình đã làm vò Cốc khâu, bèn liều thác xông đụt trùng vây, vò hoài cũng chẳng nổi, vì tên, đạn, cày, dù ở trên núi đỗ xuống rầm rầm bit nèo. Lúc ấy Hề Đề pháo động giục ngựa qua Động bích đặng đốc binh, chẳng dò gặp Hoài Phổ đương tung hoành phá trận. Hề Đề buông ngựa rời, chém xuống một đao. Hoài Phổ lè nhào xuống ngựa. (Hạ hoài Phổ lý trán cũng đùng đùng tiếng người trong nghĩa). Còn bao nhiêu bộ tướng của Hoài Phổ đều bị tên mà chết sạch. Khả thương cho hai anh em Diên Chiêu và Diên Tự, lúc này cũng múa ở trong giữa trận, không biết làm sao mà giải phá trùng vây, còn bộ tướng

lớp thì tản lạc, lớp thì bị chun vào trong Cốc khâu cũng
gần hết. Bấy giờ Diên Chiêu kêu Diên Tự nói rằng : « Em
mau kiếm ngả trở lại Đại dinh thưa với Phan chiêu thảo
tự sự, dặng xin binh thêm kéo đến đây mà giải cứu ; còn
đè ta ở đây đi kiếm đường dặng vào Cốc khâu bão hộ gia
gia. » Diên Chiêu nói rồi đánh trả lực với em mà giải phâ,
dặng đưa ra, còn mình lên chỗ cao nhấp chừng nơi Cốc
khâu, chờ binh Tống bị vây mà tới. Lúc ấy Diên Chiêu
nhóm dặng mấy trăm binh lặc, xốc vào trận đánh vãi đến
gần phía đông Cốc khâu, gặp Phiên tướng là Trần Thiên
Thọ dồn lại. Diên Chiêu hét như sấm dậy huoi búa nồi thần
lực tung hoành, giết dặng Thiên Thọ mang vong, rồi giục
binh vào Cốc khâu, khi ấy Dương Nghiệp ở trong cũng
đánh ra phía ấy, gặp Diên Chiêu lớn nói rằng : « Bình
Phiên dũng lấn ! Con phải kiêm nోo mà chạy ra, chớ ở
đó ắt là bị nó bắt dặng. » Diên Chiêu khi đó khóc và nói
rằng : « Con xông khai huyết lộ dặng vào đây giải cứu cho
gia già, xin già già theo con mà ra chờ ở đây e làm lụy. »
Diên Chiêu nói rồi huoi thần vồ đầm, giết, xông mổ trúng
vây, kế đạo binh của Tiêu thất Lại ở trong núi kéo ra đánh
vùi với cha con Dương Nghiệp một trận nữa, làm chia hai
đạo binh của Diên Chiêu. Chừng Diên Chiêu ngó lại thì
thấy cha mình còn bị lạc ở trong Cốc khâu. Diên Chiêu
quay ngựa lại, đánh trả lòn vỏ một lần nữa, thì bộ hạ đều
bị binh Phiên giết hết, còn mình ở giữa như cá không vi,
muốn vỏ mà chẳng nỗi nữa, bèn bỏ phía đó, giục ngựa chạy
qua phía Nam lộ nghĩ tay mà đợi binh cứu viện đến. Lúc này
Dương Nghiệp ở trong tả xông hữu đụt, dưới đở trên che,
đánh hoài mà tướng Phiên không chịu thối. Đánh cho đến
nỗi máu chảy đầm mình như nhuyễn, khôi giáp rách lết loi
bởi chừng mét quá mới lách ngựa lên chỗ cao đứng nghỉ;
bèn xem thấy lứ phia tinh là binh giặc, thì than dài rằng :
« Lòng ta dốc muốn lập công vung đắp cho nước nhà, không
đè đến nơi này mà bị lầm lạy quẩn đục. » Dương Nghiệp nói
“như vậy rồi ngó cùng bốn phía có ý xem kiêm con mình, mà

chẳng thấy, liền nói nữa rằng : « Còn con ta còn mất chưa thông, còn mình mà để quân Phiên bắt đặng thì rết nén xấu bù. » Dương Nghiệp nói rồi ngó lại chung quanh mình, thấy còn có một tên người bộ tướng, bèn kêu chúng sĩ lốt nói rằng : « Lũ bây mỗi đứa đều có dù cha mẹ vợ con mà bị cùng ta chuyển này đến đây chịu tháp rết nén sâu thảm ! Vậy thì chúng bây khả mau đổi dạng lên núi trốn đi, về dặng mà báo tin cho vua hay tự sự. » Chúng quẩn đều khóc và thưa rằng : « Nay đại hão già vì việc vua đến đây mà chịu chết, chúng tôi đâu nỡ sống mà làm gì. » Chúng quẩn nói vừa dứt, kể nghe Liêu binh ở dưới trận lèn di kiềm bắt. Bọn bộ hạ Tống bèn phò Dương Nghiệp chạy đến chỗ Hỗn nguyên, gặp một tấm thạch bia rất lớn, trên có khắc ba chữ kêu là Lý Lăng bia. Dương Nghiệp khi ấy mới nghĩ rằng : « Hồn Lý Lăng ngày xưa còn biết lặn trung với nước, huống chi là ta. » Dương Nghiệp nghĩ rồi bèn kêu quân chúng nói nữa rằng : « Ta không thể mà bảo hộ bây đặng rồi, chỗ này là nơi ta hết lòng với Chúa thượng lại đây. Vậy chúng bây mau kiềm đường mà thoát nạn. » Dương Nghiệp nói rồi bèn kêu lớn vài tiếng rằng : « Hoàng thiên ! Hoàng thiên ! Xin xét soi lòng ngay ! » Dương Nghiệp kêu rồi bèn đập đầu vào bia đá mà lịt tĩ. Khả thương hào kiệt ! Nơi đất Thái nguyên không ai kịp. Ngày nay mang một chung toàn, cũng vì trung nghĩa.

Tịnh Niên làm truyện đến đây thấy công cuộc như vậy, có làm bài thơ than rằng :

Binh hết còn chi rằng sao ôi !
Trần gia cúc khấu thấy anh tài.
Đi dưới bia họ Lý nên danh tiết,
Muôn thuở người qua cảm chung thời !

Khi Dương Nghiệp đập đầu vào bia chết rồi, thì kể binh Liêu kéo lối vây phũ tur bẽ, bọn chúng quân cũng cứ việc đánh, nên bị chết bẽ. Kể đó Liêu tướng áp vào lấy khu cắp

của Dương Nghiệp, thì trời đã tối. Tiêu thất Lại bèn dày gióng chiêng thau quàn trờ lại.

Nỗi vỗ Dương diệu Tự khi chạy về đến Qua châu định vào ra mắt Phan nhơn Mỹ khóc và thưa rằng : « Cha tôi bị Phiên binh vây khốn tại Trần già cốc khâu rất nguy cấp, xin Chiêu thảo cho binh đến cứu, nếu không thì việc sơ thất là chẳng khôi. » Nhơn Mỹ khi đó nói lớn tiếng rằng : « Cha con mi thuở nay xưng là vò địch, bây giờ tại sao mới ra binh lại trờ về cầu cứu ? Thôi, người hãy đi ra mà nói với cha ngươi, hão rắng kỵ, chờ binh mã này còn đủ giữ dinh dày mà thôi, không có đư đâu sai di cứu động. » Dương diệu Tự nghe nói că giận hết lớn tiếng đáp lại rằng : « Nay cha con ta ra sức đang giúp nước nhà, còn Chiêu thảo nử dẽ ngồi mà coi cho hư sụt sao ? » Nhơn Mỹ că giận, lúc thi dạy tă hữu đuối Dương diệu Tự ra khỏi dinh. Quản nhơn vàng lịnh, Dương diệu Tự đậm chơn că mắng và nói rằng : « Té không dè đồ thất phu nó làm ra đến duyên cớ này ! Nếu ta còn đang đứng sống trên đồi, thì ta nguyễn cũng mày không đội trời chung một cõi. » Phan nhơn Mỹ nghe nói giận thôp ún hết lớn nói nữa rằng : « Thằng con nít, miệng còn hòi sửa mực nồng, sao mày dám că gan mà mắng ta đường ấy. Việc cứu hận ta không thêm nói lời, còn quyền sát phạt Ở tại nơi tay ta, mà sao mày dám lớn gan như vậy ? »

(Xem tiếp tập 10)

In, xuất bản và phát hành
tại nhà in

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

DÀC-TỔNG ĐIỂM-NGHĨA

Hồi thứ mươi chín

*Qua-châu-dinh, Diên Tự bị lén,
Hồ-nghuyên-cốc, Ngù Lang gấp cứu.*

Diên Tự nghe Nhơn Mỹ nói chừng nào lại càng sī
nhực đến đâu. Nhơn Mỹ lúc quā, chẳng biết sao, bèn
bà lệnh cho tã hữu bắt Dương diên Tự trói vào cây mà
bắn. Quần hiệu vàng mang áp lại hơn mấy trăm người,
mời trói Diên Tự vào cây dặng. Khi đó quần sī lấy cung
tên áp bắn, mà chẳng có một mũi nio trúng mình Diên Tự
hết. Quần sī lấy làm lạ, vào thưa lại cho Nhơn Mỹ hay.
Phan nhơn Mỹ nghe báo thất kinh và nói rằng : « Việc ấy
thiết quí kỵ, tại làm sao mà bắn không trúng nó? »
Nhơn Mỹ nói rồi cùng các tướng theo ra coi, hối quần sī áp
đến mà bắn một hồi cũng trơ trọi như không vậy. Dương
diên Tự khi ấy nghĩ thầm : « Dẫu thế nào cũng chẳng khỏi
nó giết, nếu nó làm thế này không nói, ắt nó dùng mưu khá
nữa cũng chẳng còn. Vậy thôi để mắng nó cho đã nín rồi
chỉ chổ nó bắn một mũi cho dặng mắt thản, kéo đòn lồng
dòng cực xác. » Dương diên Tự nghĩ như vậy rồi liền kêu
Nhơn Mỹ mà mắng rằng : « Thằng loạn thần tặc tú, mà già
ác làm chi rất nghiệt, khiến cho hư hết việc nước nhà ; chứ
như ta là đứng đại trượng phu nào có biết sợ chết là gì, nhưng
mà lại ta còn lo một nỗi phiền kinh ta còn mất chưa thông,

chứ còn nhìu mày là một loại có sống cũng chẳng làm gì trên thế. » Nhơn Mỹ nghe mắng chừng nào càng xốn xang chừng nấy, bèn hối sỉ lốt áp bắn hoài. Lúc ấy Diên Tự kêu Nhơn Mỹ mà nói rằng : « Thằng thát phu kia, mày muốn bắn lao cho chết thì nghe lao chí thể cho mà làm, chứ đừng có xúi quân bắn nhieu vùi ịch. » Diên Tự mắng đã thèm liền kêu quân bảo : « Bịt hai con mắt lại, thi bắn mới trúng ta. » Nhơn Mỹ nghe đều ấy, liền bảo quân leo lên cắt miếng da nời trán Diên Tự lột bỏ phủ kín hai con mắt mà thi hành. Quân nhơn vang lịnh lập tức ra tay, bắn một mũi, Diên Tự liền vùi chín suối ! (Khá thương cho Dương diên Tự, bị bắn mất minh chẳng còn định lại chút da ! Những người trung nghĩa ai ai xem thấy cũng đều thương xót).

Người sau có làm bài thơ than rằng :

*Muôn nghĩa ngàn quân lập đại công,
Phá vây vào trận thấy anh hùng.
Khá thương chưa loại bình sanh chí,
Nở khiến mình mang loạn tiếng trung.*

Phan nhơn Mỹ thấy bắn thác Dương thát lang rồi liền khiến quân lôi thây đem bỏ xuống suối Huỳnh hà cho cá nuốt. Kế đó có quân về báo rằng : « Bình Liêu vây cốc khâu, lấy đặng thủ cấp của Dương Nghiệp rồi, bày giờ dương kéo đến dinh Tây công phá nữa. » Nhơn Mỹ nghe báo thát kinh nói rằng : « Bình Liêu lúc này thạnh thế lắm ! Nếu chúng nó kéo tới đây chắc chẳng còn tánh mạng. Vậy mau phải lui binh trước, kéo trù chày mà mang hại. » Nhơn Mỹ nói rồi liền hạ lệnh bỏ trại rút binh lui, bọn Lưu quân Kỳ chừng hay sự ấy đều lán đởm kinh hồn, kéo nhau chạy mù về Diên kinh một nước ! Bình Liêu khi tới trại, thấy chẳng có người, thì ngạc ý biến rằng : « Bình Tống đã hết tướng ra đối địch. » Bèn giục binh mã rượt theo, giết một trận chết hơi vô số. Khi đó Tiêu thát Lai đặng trọng thắng, bèn đồn binh tại Huuy châu, khiến người vồ báo thiệp cho Tiêu thái hậu hay lỵ sứ.

Đây nói nhảc lại chuyện bộ hạ Dương diên Chiêu là Trần Lãm và Sài Cầm, khi bị binh giặc vây lại Trần gia cõe khâu thoát thân đãng, chạy trốn ở trong rừng, chàng nghe em lén rồi mới lén mò ra, vừa lối suối Huỳnh hà thoát nhiên thấy trên giòng nước trôi xuống một cái lùi thi, hai người nhìn biết, cả khóc mà nói rằng : « Ấy là tiêu chủ quan đó, chẳng biết vì sao mà bị bắn cho đến đồi thán hè ra thế ấy ? » Hai người nói rồi lội a xuống vót lên, còn dương đứng bêu bạo chưa dứt, bỗng thấy xa xa có một người cùi ngựa đào kia chạy đến. Hai người vừa muốn tránh thì người ấy bay ngựa lội hỏi rằng : « Hai người làm gì mà còn ủ dò ? » Trần Lãm khi ấy coi rõ lại là Dương lục lang, bèn khóc lớn thưa rằng : « Trong khi thất lạc, hai lội ẩn tích lại chốn này, thấy giặc vừa tan, hai lội ráo gượng đi tìm kiếm bùn chũ, chẳng để vừa mới lội đây lại gặp thấy của thất lang trôi nồi, hai lội vớt lên còn nằm đây, chẳng biết nhơn làm sao mà bị ai bắn, thán hè không còn chừa dinh chút da mè đê. » Lục sứ nghe rõ, liền xuống ngựa coi lại rồi ngước mặt lên trời kêu khóc mà nói rằng : « Cha con tôi đã hết linh vì nước, một lòng lặn lục bão công, sao lại khiến bị số gì mà trừ ném thế ấy ! » Nói như vậy rồi khóc một hồi, đoạn kêu Trần Lãm và Sài Cầm mà nói rằng : « Chuyện này nguyên buri Thất lang về Đóng dinh cầu cứu, mới bị thằng Phan nhơn Mỹ nó sát hại như vậy đó. » Ba người chuyện vẫn rồi Lục Sứ mới khiến Trần Lãm và Sài Cầm đem Thất lang đi mai táng. Hai người vang mang chôn cất xong xuôi, Trần Lãm mới hỏi Dương lục Sứ rằng : « Bây giờ chủ quan tính di ngã nào đãng cho hai lội theo với. » Diên Chiêu nói : « Thời hai người khá kiêm chờ mà ẩn thán, để ta theo tiêu lộ, đãng thám dọ tin tức cha ta coi thế nào ; nếu bằng cùn bị khôn nơi Cốc khâu thì nofi đêm nay ta lên về Trường an xin binh đến cứu ; thoản có bất trắc điều nào, thì ta cũng nguyên trả cho đãng cứu thù này mới phì dạ. » Trần Lãm và Sài Cầm nghe nói sa nước mắt : Rồi đó hai dảng từ biệt, Dương diên Chiêu lên qgựa, một mình nhắm Trần gia cõe khâu xông vào. Lúc ấy Diên Chiêu

mãi đến nữa dâng, xây gấp hai người Tiều phu bèn ngừng
ngựa lại hỏi rằng : « Chẳng hay đây tục danh kêu là xứ
chi ? Xin hai ông làm ơn cho tôi biết một chút. » Hai người
Tiều phu cũng chẳng giấu, bèn đáp thật rằng : « Qua khôi
Cốc khâu này phia Đông Bích là đít U châu và Sa mịch, rẽ
khỏi phía trước đây là Hồ nguyên cõe đó. » Diên Chiêu
nghe nói rõ bèn cầm tay rồi giục ngựa lội trước Hồ nguyên
thấy thay lữ trận còn nằm trùng trùng điệp điệp, lính là binh
Tống không. Diên Chiêu khi đó xem thấy vậy thì than thở
không cùng, rồi cũng lẩn đến dưới bia Lý Lăng làm kiểm
núka. Giây sau Diên Chiêu thấy dưới bia, có thay một đại
tướng nằm ngang mà trong lưng còn cột cái gai lụa, Diên
Chiêu lúc này ôm thay cha că khóc và than rằng : « Hoàng
thiên sao chẳng thương người trung liệt, khuens chi láng
mạng nơi chiến trường thiệt là tội nghiệp ! » Diên Chiêu
buồn bực, than khóc khôn cùng ! Rồi đó ôm thay cha đem
mai táng tại dưới bia Lý Lăng và lấy cây giáo gài cắm nơi
một bên mồ để làm dấu tích, đoạn lên ngựa trở ra. Kế gấp
tướng Phiên là Trương hắc Cáp đón đường, kêu lớn tiếng nói
rằng : « Tướng kia sao không xuống ngựa mà đầu di cho khôi
đều tru lục. » Diên Chiêu că giận, một mình một ngựa cầm
giáo xốc lối đánh vùi, Phiên tướng cũng đương oai, hai
người đánh nhau hơn vài mươi hiệp. Giây phút bỗn phia
quân Phiên la ó vang dà, áp đến vây Diên Chiêu vào giữa.
Diên Chiêu tuy mạnh mà một mình cứ làm sao lại với muôn
binh. Diên Chiêu đương lúc nguy cấp, bỗng nghe phia ngoài
có lạc ngựa, Diên Chiêu cầm cự mà ghé mắt ngoả ra thấy có
một tướng hình dung cao lớn, ở đầu bay ngựa lội a vào trận
chém Trương hắc Cáp một búa mạng vong, rồi rượt binh
Liêu giết một hồi tan tành cả trận, mới quay ngựa lại chào
mừng. Diên Chiêu xem rõ lại thì là anh ruột mình tên Diên
Đức. Lúc ấy anh em ôm nhau mà than khóc khôn cùng kè
xiết. Kế đó Diên Đức nói với em rằng : « Đây là chỗ giặc khó
phản lầu sít sau trước, vậy em hãy theo anh vào núi rồi sẽ
đàn luân việc lâu dài mới dặng. » Diên Đức nói bèn dẫn

em mình thẳng về Ngũ đài sơn, vào chùa cơm nước. Khi ăn uống xong xuôi, Diên Chiêu hỏi anh mình rằng : « Từ ngày ca ca ở lại U châu thất lạc, mẹ cha đều định chắc anh quâ vẫn đã lâu rồi, mà sao anh vào chùa này đang tu trì như vậy ? » Diên Đức nói : « Thuở nọ gia già cùng em phò thành chúa ra cửa Đông thành, rồi tướng Liêu không ngờ, bị đại ca giết tại chiến trường, rồi đó chúng nó liền phủ vây tứ hướng. May cơn ấy phản anh đi hậu lập, bèn gắng sức ngăn ngừa mới thoát khỏi trùng vây, còn mấy anh đều tử trận hết. Chúng nó lúc đó cũ thắng rượt theo anh, anh mới nhí sực lại thấy xưa có dặn, anh bèn sanh ra một kẽ, thả ngựa và mǎo giáp bỏ học đồng, anh lên lên chùa này thi phật, bấy lâu lò giữ việc tu hành, mới dặng an nhàn như thế. Hôm nay sao lại khiến trong lòng anh buồn bức, nên ra ngoài xem phong cảnh giải sầu, chẳng ngờ ngó qua phía Trần gia cốc khâu, thấy sát khi phía ấy bay lên mít trời, lại khi trước anh có nghe người ta dồn dài rằng : Tống cùng Liêu hai làng đương giao chiến. Anh nghe như vậy lại xốn xang hơn nữa, bèn bắt ngựa xuống núi coi thời sự ra thè nào. Chẳng ngờ đến nơi thấy binh Phiên dương phủ vây em trong đó. » Diên Chiêu nghe hết chuyện khóc một hồi, rồi học chuyện cha bị chết nơi sì trại ; và em bị gian thần hại lén như vậy... như vậy... cho Diên Đức nghe. Diên Đức không ngờ nỗi bi thương, bèn nói với em mình rằng : « Cứa chí thân không lẽ mà không lo, anh nguyện chẳng sớm thì muộn trả cứu ấy cho dặng mời an dặn. » Diên Chiêu nói : « Nay em quyết về đến Ngụy liền mà tàu với Cảnh Thượng để minh oan chuyện ấy cho rõ ràng em mời chịu. » Anh em chuyện vẫn việc nhà sau trước đeo cảnh kimya mời dân nhau đi nghỉ. Rạng ngày Diên Chiêu từ lạy anh ở lại, rồi xuống núi nhầm đường cùi băng chiaoz trở về Trường an lo việc báo oán.

Lúc này Triều đình mời bay sứ Dương Nghiệp bại binh và bị tể trận. Vua Thái tôn khi ấy nhóm văn võ đến cho bay tin và nói rằng : « Cha con Dương Nghiệp là người,

trung cần trong nước, nay lại bị chết theo việc vương sự
trảm rất bi thương ! » Bác vương thấy vua tướng đến, bèn
đem chuyen Dương Nghiệp ra tâu rằng : « Mới đây có Tông
quân là Hò giêng Tảng về kinh vận lương thảo, có ghé cho
tôi hay chuyen như vậy : Chủ soái là Phan nhơn Mỹ với
Tiền phong Dương Nghiệp không huề, cho nên hồn rày tôi
có lòng lo sợ việc cũ không nên, đến nay mới bắn sứ thiỷ
như vậy chẳng sai. Xin bộ hạ tra xét cho rõ ràng chuyen
Nhơn Mỹ, dặng mà trị tội, cho người sau biết chủ ẩy lanh
chửa, thì mới dặng yên bài trong nước. » Thái lòn nhậm
lời Bác vương tấu, bèn hạ chỉ cho các tôi Đại thần tra xét
việc ấy. Nhơn Mỹ hay tin như vậy cả kinh, đứng ngồi
không yên chồ, bèn cùng nhà tướng là bọn Lưu quân Kỳ
nghị luận rằng : « Nay ta mới hay Triều đình sắp đặt tra
khoi sứ ta mới bại binh đây. Còn người lại nói Dương lục
Sứ còn sống sẽ về triều xin vua minh oan về việc đó nữa.
Vì như Chúa thượng rõ dặng tình hình và Hò giêng Tảng
chiếu ra làm chứng việc này nữa, thì gia tộc ta ắt không
khỏi bị tru lục. » Lưu quân Kỳ thưa : « Như có sứ nào mà
không toan lo sớm, để chứng bọn Dương già chúng nó
tố cáo ra, thì dù đại nhơn có trăm miòng cũng không
làm gì lại. Hôm nay nhơn lúc Diên Chiêu về chưa tới, khă
lén khiến người ra trước đón hồn tại Huỳnh hà, giết cho
dặng mũi đó, thì trừ mối hậu hoạn kia mới dứt ; cũng
như trăm thảo trừ cùn sau khỏi lo chồi mồng lái sanh nữa. »
Nhơn Mỹ khen phai, liền sai người làm phúc, ra đón Diên
Chiêu tại Huỳnh hà. Dương diên Chiêu lúc này, lìa khỏi
Ngũ dài sơn, cứ đại lỵ băng chừng miết tới. Khi Diên
Chiêu đi đến một chùm sơn làm vắng vẻ, thì bỗng linh nghe một
tiếng pháo nổ vang, giây phút có một lớp người ngựa
trong rừng xông ra, độ chừng dặng ba, bốn mươi người,
cứ trống cung rú rằng, kéo tới cùn đường và nói lớn tiếng
rằng : « Người kia phải dừng lại. Nếu muốn qua khõi chốn
này, thì nạp tiền mài lợ trước đi, rồi mới dặng dời gõl. »
Lực Sứ ngừng ngựa vừa muốn ra tay, kẽ ngó thấy hai

người nha tướng của mình ngày trước; bèn kêu lớn hỏi rằng: « Hai tướng kia có phải là Trần Lãm và Sài Cảm đó chăng? » Hai người nghe hỏi tên, bèn hướng tôi xem rõ là chủ cũ, thi hết lòng mừng rỡ và nói rằng: « Lũ tôi nay gặp chủ quan dày một lần nữa, thiệt là đại phước! » Ba thầy trò mừng rỡ, rồi đồng dắt nhau lên trại, bày biện ra ăn uống chuyện trò. Sài Cảm khi ấy nói rằng: « Hai tôi xin cách chủ quan lèn chiếm cứ núi này mà an dưỡng, không dè ngày nay lại gặp bỗn quan tại đây cũng như hàn nọ gặp đảo, khát kia trong nồng. » Lục Sư khi ấy cũng đem chuyện Phan nhơn Mỹ lúc trước, không phát binh, mới khiến cho cha mình thắc tại chiến trường như vậy mà nói chuyện lại. Hai tướng nghe nói hết sức cảm hờn Nhơn Mỹ, bèn hỏi Lục Sư rằng: « Chẳng hay bây giờ công sự đường ấy mà chủ quan tinh thể nào đang trả oán? » Lục Sư nói: « Kè ta nghĩ chọn dày một bùa, rồi rang ngày trù lại Trưởng an, xin vua minh oán việc đó. » Lục Sư nói vừa dứt, có một tên lâu la kia nghe rõ các điều, thi biết Lục Sư là con Dương Nghiệp, bèn lật đật ra trước thưa rằng: « Nói vậy Đại nhơn nay tinh về Trưởng an, dặng xin minh oán việc Nhơn Mỹ? » Lục Sư đáp: « Phải. » Tên lâu la nói nữa rằng: « Một cách mấy hôm nay tôi có đi xuống tại bến đò nơi sông Huỳnh bà, tôi có nghe một việc xin tờ trước đây cho đại nhơn hay, nên đại nhơn có qua nơi đó, thi phải giữ gìn cho kín mọi động. » Lục Sư nghe nói thất kinh hỏi rằng: « Vậy chờ người hay việc chi? Nói cho ta rõ với. » Tên lâu la thưa: « Hôm nọ tôi có nghe mấy người nói: Có một bọn quân trào hơn hai ba mươi người ngựa đến ở tại Huỳnh bà mà đòn đại nhơn, quyết giết cho dặng mà trú mồi báu hoạn. Tôi có hỏi rõ, họ áy thiệt của Phan nhơn Mỹ sai ra. Nay hờ cơ mà gặp ngài nói chuyện dày, nên tôi mới hay là việc ấy nó làm như vậy. » Lục Sư nghe nói điều cuối tò rò, thi dù mồ hôi, bèn thường tên lâu la ấy và cảm tạ vô hối! Rồi đó Lục Sư bàn luận với Trần Lãm nhứt diện xuống giết sạch bọn kia nhứt diện

kiếm đường đi ngã khác. Khi đó Trần Lâm thưa với chủ minh rằng : « Xin chủ quan chờ có nóng, thà nhịn nó rồi việc sẽ hay. Nay tại đây có một cái tiều lộ cũng về Biện kinh đang vậy, chủ quan tránh qua nèo ấy mà đi thì khỏi sự dồn đà sah trè nái. » Lục Sứ hết sức dân lòng mà nghe theo lời Trần Lâm liền sầm sùa đồ hành lý khiến lâu la theo dân nèo cho Lục Sứ về ngã Hùng châu. Kể rạng ngày, thầy trò phân cách, kẻ đi người ở dẫu đồ xong xuôi rồi mới lên ngựa.

Đây nói về khi Tiêu thái hậu tiếp đặng tờ biếu chương của Tiêu thát Lại lâu xin binh thêm đặng đánh thẳng tới Trung nguyên. Tiêu hậu còn đương nghị luận, xay có một người nội quan ra tàu rằng : « Có xuất thêm binh nữa cũng vô dụng. » Chúng quan coi lại người này là Vương Khâm. (Nguyên quê quán tên Vương Khâm này là người ở tại Sóc châu, văn võ cũng làm thường nhưng mà có khoa ngón ngữ cách ăn ở biết chịu lớn, và cũng xảo trá lắm, cho nên từ nhỏ qua làm tôi cho Tiêu lâu. Đến nay, các quan ai ai thấy cũng đều thương và gọi và là mưu sĩ của Đỗng Liêu giải nhất.) Ngày nay ra tàu không cho xuất binh đánh Tống nữa, Tiêu hậu lấy làm lạ bèn hỏi rằng : « Tại sao mà khanh tàu như vậy ? » Vương Khâm đặt gối tàu nữa rằng : « Đất Trung nguyên rất lớn ! cùng mưu sĩ và văn võ cũng đông. Người lại nhiều, cơm tiền đã sẵn, mà làm sao mình đánh cho lại mà xin binh. Chờ tôi có một kế linh trong chừng nữa năm thi thâu giang san nhà Tống hết đặng. » Tiêu hậu nghe nói có kế liền hỏi rằng : « Khanh nói có kế nào hay, thi tâu hết trước đây cho ta nghe thử. » Vương Khâm khi ấy tàu rằng : « Nay tôi già làm người Nam, qua trà trộn lập thế ở tại Triều đường ; ban đầu tôi xin làm việc nhỏ, sau ắt đặng quan to, thi việc binh lính mạnh yếu có lẽ nào tôi chẳng biếu đặng. Còn sự động linh chừng nào, hay là lợi hại làm sao, tức thi tôi khiến người đem tin về cho Bệ hạ rõ. Vậy sau mới cử binh qua đánh, như thế đó mới thâu đoạt giang sao người ta mọi đặng. » Tiêu hậu nghe Vương Khâm luô

phải, thì cá mỉnq và nói rắng : « Nếu khanh lo kham việc cá rồi, thì ta ắt lấy trọng trách bèn Trung nguyên mà thường tài cho đó. » Tiêu Hậu nói rồi bèn đem việc Vương Khâm lầu mà nghị luận với các quan ; khi ấy Tiêu thừa tướng là Tiêu thiền Hữu ra lầu rắng : « Kế Vương Khâm tinh vạy rất hay ! Xin Bệ hạ cho người đi ắt thành đại sự. » Thái hậu nghe lời các quan chấm, bèn phè chiếu cho Vương Khâm đi ; Vương Khâm khi ấy hồn hở lanh chiếu lui về dinh, sửa soạn đòi hình đòi dạng, rồi ngày thứ vào triều từ tạ Tiêu Hậu ; Tiêu thái hậu xem thấy Vương Khâm đòi khác, giống hệt như người Tống chẳng sai, thì tức cười và nói rắng : « Như vậy ắt dặng, nhưng mà có đi phải giữ gìn cho cần thận. » Vương Khâm vâng mạng lạy tạ trở ra, về dinh thâu góp đồ hành lý rồi lên đường ; đi khỏi Yên dinh nбїm Hùng châu thẳng chì.

Đây nói nhắc lại về Dương dien Chiêu di cũng gần đến Hùng châu. Lúc ấy nhâm tiết tháng năm khi trời nóng nực, người mệt ngựa bị đói khát dọc đường. Dương dien Chiêu lúc ấy buồn rầu quá lè, phần thi nắng nực, phần di đường sá xa xuôi, nên có nhiều khi bay lăng trì. Ngày nọ Diên Chiêu di đến tỉnh Hùng châu, mà chẳng vào phủ cũ của mình trước, lại thẳng đến chỗ Lục vũ dinh, ngồi dựa nơi ngoài lang cang mà nghỉ. Giây phút cũng có một người đi vào đó, đầu bịt khăn đen, minh mặc áo lục, chơn mang giày thanh mảnh, tướng dien và cách ăn mặc theo học trò chẳng khác, cho nên Diên Chiêu thấy vạy lật đặt đứng dậy ra chào và hỏi rắng : « Chẳng hay tiên sanh ở đâu đi đến ? » Người ấy đáp lại : « Quê quán tôi ở Sóc châu, họ Vương tên là Khâm, tên chữ là Chiêu Kiết. Từ nhỏ mang theo mỗ đạo học hành, nay tinh vào Trung nguyên dặng cầu lấy tân thàn xuất sĩ ; không dè đến đây lại gặp các hạ đây, xin hãy cao tánh đại danh cho tôi biết với. » Diên Chiêu thấy người thuần nhã và hiết sứ học hành, bèn tỏ hết gốc tích trước sau cùng ibuát chuyện oan ức minh cho Vương Khâm

rõ. Vương Khâm nghe hết sự tích, bèn héto iỏi rắng : « Người trung nghĩa như vậy, lại bị quân cương phu nô hảm hại ; chuyện như vậy, sao không đến trước ngực tiền mà tố Trần với Thánh chúa minh oan cho, để mà ngồi ôm sự bi thương dường ấy ? » Diên Chiêu nói : « Tôi cũng tinh về kinh cáo tố, nhơn vi lời ngự trạng chưa có nên tinh diên trì lại một ít ngày đây, đãng lo việc ấy. » Vương Khâm nói : « Sự gấp gáp cũng lở làng, thấy đó rất thương ! Vậy thì tôi nguyễn ra hết sức bình sanh sở học mà trợ cho lúc bạ một lá trạng văn, nhắc hết việc oan khóc cho rõ ràng, đãng Thánh quản ngoài tra xét ; kěo dù ôm sầu chưa thảm làm vậy, tôi e ghe ngày làm lụy. » Diên Chiêu chịu, và nói rắng : « Nếu Tiên sanh sẵn lòng giúp đỡ, thiệt ơn ấy tôi cảm tạ không cùng ! » Diên Chiêu nói rồi, bèn dẫn Vương Khâm đi tới quán, đặt bày một tiệc rượu ăn uống rồi mới khởi việc thảo đơn. Diên Chiêu lúc ấy bày khắp mọi nỗi khóc nói, Vương Khâm nghe nói hết, thở than không dứt. Rồi đó hỏi Diên Chiêu rắng : « Vậy chờ túc hả lấy ai làm tôi đầu dọc trong trạng này, mà minh oan ? » Diên Chiêu nói : « Thái sư là Phan nhơn Mỹ, lãnh ấn Chiêu thảo sứ, cầm quyền sát hại, còn bọn đầu mưu những là Lưu quân Kỳ, Hạ quốc Cựu, Tần chiêu Khánh và Mè hiệm Giáo là bọn thiết kế bày gian mà hại lên cha và em tôi đó. » Vương Khâm nghe hết, bèn thảo trạng trong giây phút đưa cho Diên Chiêu coi lại. Diên Chiêu xem hết mọi nơi cẩn kẽ, bèn khen rắng : « Văn bút như vậy khôn vi, mọi điều khắn khít và lại hay, át trạng này tôi minh oan chắc dặng việc. » Lúc ấy tiệc rượu đã tàn, hai đồng xin từ biệt. Diên Chiêu khi đó nói với Vương Khâm rắng : « Tôi cũng tiền sanh sẽ tái hội lại Biện kinh một lần nữa. » Vương Khâm cả mừng ! liền phàn tay ra khỏi quán, Diên Chiêu đưa đón rồi trở lại. Lúc này có người hay tin ấy, về báo cho Phan nhơn Mỹ biết sự tình. Nhơn Mỹ nghe nói thất kinh, bèn nhóm bộ tướng đến thương nghị. Khi ấy Quản Kỳ ra trước thưa

rằng : « Nếu việc này chẳng lên tiếng trước, sau khó gữ dặng xong. Vậy xin Đại nhơn làm một đạo biểu chương cho gấp gáp tàu trước nói rằng : Cha con Dương Nghiệp ý tài, nên mời thắt cơ binh đường ấy. Làm hao cữa nước, lại khiến con vượt dãy về trào tàu cáo sự gian nữa, như vậy Chúa Thương dặng từ biểu tàu của đại nhơn trước rồi, thì Diên Chiêu về sau ắt là bị chết chém ; vậy mình mới trả nên vô sự. » Phan nhơn Mỳ nghe các đều rất đẹp, liền lả biểu túc thi, rồi đó lèn ngựa về trào tàu trước. Chẳng ngờ ngày ấy Dương diên Chiêu đã tới Biện kinh xấy gặp Thất vương là Nguồn Khâm (1) đương xe giá ra khôi triều đường. thấy Diên Chiêu chăm chỉ thẳng vào cung, bèn cho quân kêu lại hồi sự linh sau trước. Diên Chiêu bèn lấy trạng dặng cho Thất vương coi. Thất vương liền quay xe trở về phủ, Diên Chiêu theo dõi đến đó hầu tra. Thất vương hồi lấy khẩu chiêu rồi ngồi ngâm nghĩ hồi lâu lát đầu, nin chẳng biết sao mà xỉn đoán. Khi đó Thất vương ngồi think thoán xem xét từ chút trong trạng văn, thấy các lời nói kỹ càng và có đủ đều thăm thiết, thi khen ngợi văn bút tinh thông, bèn nghĩ rằng : « Người làm trạng như vậy ắt có tài lẽ thế. » Thất vương nghĩ qua việc văn bút, bèn kêu Diên Chiêu hỏi rằng : « Trạng này ai trợ lực cho người, mà dặng rõ ràng đường ấy ? » Diên Chiêu bèn thuật thiệt sự Vương Khâm muốn cầuERN than như vậy cho Thất vương nghe. Thất vương cũ đẹp, nói rằng : « Ta muốn dùng một người cho có tài năng như thế, nếu người ấy muốn cầuER than, thì ta sẽ thâu dụng, vậy chờ bảy giờ người đó ứ lại đâu ? Người chỉ giúp cho ta dặng sai kẽ đi đòi người đến. » Diên Chiêu bèn chỉ chỗ ứ của Vương Khâm tại phía Đông mòn, trạm Long Tấn. Kế đó Thất vương nói với Diên Chiêu nữa rằng : « Còn việc minh oan của người đây, là một việc lớn lao lầm, ta không phép han hối tra vẫn một mình dặng, vậy thì người mau đến cửa Khuyết mà đánh trống dặng văn, cho chúa

(1) Nguồn Khâm là con thứ bảy của Thủ Văn.

thường ngự ra và cho bá quan lựu đến phản xử việc này mới đúng. Thời người mau di làm cho kiếp, kéo đồ chầm chờ tiết lâu hơn gian lặc chúng nó hay, át là khó bề tra hỏi. » Diên Chiêu nghe nói như vậy bèn thâu tờ trạng văn lại, rồi vội vã đến cửa Khuyết đánh trống ba hồi, còn Thất Vương cùng lúc ấy sai người đến cửa Dòng làm kiểm Vương Khâm đem về nạp dụng.

Hồi thứ hai mươi

Lục Sứ đến kinh dâng ngự trạng Vương Khâm định kế hại Bác-vương

Nói về khi Dương diên Chiêu vào đến cửa Khuyết, đánh ba hồi trống, lại thỉnh ngòn lèn nói lớn rằng : « Ta xin vào trước mặt Thành hoàng đặng minh oan sự ức. » Thủ quan nghe trống rần rần chạy tới, thấy Diên Chiêu đương kích cõ dâng văn, thì lập tức bắt liền, rồi vội vã giải lôi để hình quan thừa tự sự. Về hình quan khi ấy gần hối rồi đem trạng văn đến trước mặt Thái tôn tâu sự oan khúc của Dương thị. Vua Thái tôn bèn xem tờ trạng, các lời trong ấy nói như vậy :

*Tổ trấn oan khúc tôi thiệt Diên Chiêu,
Thiệt lập mưu kia là Phan Nhơn-Mỹ.*

*Khi quân ngỗ quốc, không lo vì nước ra làm; ghét ngỗ ghen
tiền, chẳng kè tàn quân phút mốt.*

*Cha tôi là Dương Nghịp,
Xưa ở đất Thái Nguyên.
Cầm trước Tiên quân chí nhơn chí dắc,
Muốn sao Bệ hạ rộng lượng rộng dung.
Cha con tôi cũng mong lòng đến nợ nước,
Tướng tú nhà thay quyết chí dẹp binh Phiên.
Tướng Chiêu thảo lãnh binh phòng ngự,
Còn Tiên phong rắng súc chính trắc.
Chẳng ngờ Chiêu thảo lại với Quân Ký.
Uy-quác-Cựu xuôi ra kế đạo.
Mở-liễn-Giáo tham linh trước sau,
Bàu mưu giàn trả oán ngày xưa.*

Làng như thòn, lịnh xuông ra binh, chúa tướng để vội coi thắng bại, chẳng cho một kỵ ưng túy.

Trần già cõc, binh đà hết sicc, côn lương Phiên như thè kién, đòn: mươi dến ba quân đều mất.

Cha tôi phải liều mình tử tiết, bia Lý Lăng muôn thuở thảm thương!

Em tôi thi treo bắn trên tường, lòng Nhơn Mỹ trăm bề ác độc,

Cha con cù chi, tâm người đều rùng sicc với Hoàng gia.

Thời thế không dè, một thuở khiến làm nơi tay chúa Soái.

Ôc oan côn có mặt mình tôi.

Xem xét nghĩa trọng lượng thành,

Danh trọng triều dung trạng minh oan.

Nhờ phép nước lấy ơn phán định.

Trên cổ trời che đứt chữ, nứa sau thàn từ rồng trung cùn.

Lạy cung nhục nguyệt xét soi, đặng khôi gian là mong ác độc.

Cha anh tôi chín suối có linh, cũng cầm ơn vua nợ nước.

Thần thức đến ngàn năm sau nứa, đều không lòng đố quốc chi quân.

Ngựa trọng lượng thành,

Cùi nạp lời ngư.

Vua Thái lòn xem trạng văn rồi, không cùng thảm thiết.

Kế đó Xu mật Viện ra tàu rắng: « Có biểu chương của Phan nhơn Mỹ cũ về tàu: Cha con Dương Nghiệp tham công cho nên mươi thất cơ binh làm vậy. » Vua Thái lòn khi ấy nghe Xu mật Viện lầu, ngồi làm thinh ngẩn ngơ hơn nửa giờ mươi nói rắng: « Một đảng tàu việc tham công, một đảng nói mong lòng hám hại. Vậy hai đảng đều một tiếng nói, các quan nghị luận thế nào? Xin nói trước đây ngay thẳng. » Khi đó Nam đại ngự sử là Huỳnh Ngọc bưới ra tàu rắng: « Như việc biên ngoại, quyền phép ử nại Soái lìa, nếu khiếu kiện mà chẳng làm thì sao nên việc cả, nay cha con Dương Nghiệp trái lệnh ham công, nên mươi toàn quân đều chết sạch, thì tội ấy đã đành, còn what:

ý giỏi mà bị binh Phiên sát hại, lại trở về vu cáo cho Soái thần, như vậy là việc khi quan, đã đáng tội chết chém. Xin bộ hạ xuống lệnh cho vũ sĩ đem ra ngoại môn mà hạ sát, đừng làm gương cho kẻ khác sau. » (Nguyên tên Huỳnh Ngọc này là anh vợ của Nhơn Mỹ, nên mới rằng hết súng ra tàu, đừng buộc tội cho Diên Chiêu). Trong lúc ấy Bác vương nghe các điều Huỳnh Ngọc tàu, thì tức giận, bèn bước ra trước tàu rằng : « Når cha con Dương Nghiệp, là người hữu công với Triều đình tự thuở Tiên Đế, người kế trước còn dài đến ngoài bực thứ thay, huống chi lúc này bộ hạ chẳng vì đó mà tra xét cho rõ ràng, chờ chuyện ấy tội đã rõ trước lâu, vậy xin bộ hạ xuống chỉ cách chức Nhơn Mỹ tức thi và giao hẳn cho Pháp tư tra hỏi và đối chất với Diên Chiêu, rồi chừng ấy bộ hạ sẽ định đoạt. » Thái tôn ý theo lời của Bác vương tàu, bèn xuống chỉ giao việc đó cho Tham tri chánh sự là Triệu Cảnh Thần tra xét. Cảnh Thần vung chỉ lui chầu trở về nhà mòn cho đi bắt bọn Nhơn Mỹ. Chẳng bao lâu quân đã dẫn Phan Nhơn Mỹ, Lưu quân Kỳ, Hạ quắc Cựu và Mè liệt Giáo, một lũ đến dưới thềm phục tội. Khi ấy Cảnh Thần kêu Nhơn Mỹ hỏi rằng : « Chiêu thảo ! Công chuyện túc hạ làm sao, thi cung khai thiệt di, chờ việc này là việc Triều đình rất lớn, ta chẳng dám vì đồng liêu mà dung chẽ nặng. Nếu đó làm lờ làm quấy đều nào thì chịu thiệt ra mới còn chồ thứ, bằng không nói, đê đến cực hình ắt là khó dễ. » Nhơn Mỹ nghe hỏi liền đáp rằng : « Tôi vâng mạng vua ra phòng ngự việc Liêu binh, chờ không sự gì kêu là trái lẽ. Còn cha con Dương Nghiệp, lại chúng nó ham đánh mà lấy đại công, nên mới thất cờ binh đường ấy, như vậy ức hiếp đều nào mà vu cáo cho tôi, nếu Triều đình mà không xét rõ tội này, thì ngày sau chẳng ai dám lãnh chức Soái thần mà đi như vậy nữa, xin đại nhơn xét lại rồi tóm rõ cho thành thương tướng, kẽo việc này làm tội tôi thì rất oan lắm ! » Cảnh Thần nghe Nhơn Mỹ khai một hồi, ngồi làm thinh hơn nữa giờ không nói lại,

giây lão kinh tả lũu dẫn hết bọn Nhơn Mỹ đem giam vào chốn ngục hình, rồi lui về hậu đường nghỉ ngơi. Thoạt nhiên có quái chạy vào thura rỗng : « Phan phủ Huỳnh phu nhơn có sai sứ nữ đến nói chuyện cơ mật. » Đánh Thần khi đó cho dời vào hậu đường, sứ nữ quí xuống thura rỗng : « Phan phu nhơn nói đại quan bèn này cũng là bằng hữu với Thái sư lôi, nên khiến tôi đến dâng cho đại nhơn một chút lễ mọn và gửi vài lời nói kin với đại nhơn rỗng : Nếu đại nhơn có thể cứu đặng Thái sư tôi miên hình thì ngày sau phu nhơn tôi trọng tạ. » Đánh Thần thấy lễ vật thi cũng sự phản sú minh, nhưng mà kiến tai âm nhän, khiến ta hữu thâu nhậm rồi mới nói với sứ nữ rỗng : « Mì về thura lại với phu nhơn chờ có lo chi việc ấy, đè ta tinh giúp đỡ át vò can. » Sứ nữ vâng lời liền từ tạ trở ra, chẳng đè bị quản của Bát vương cho đi rình thòp ác ! (Nguyên Bát vương là người thông minh lắm, hay biết việc cao xa, cho nên biết rõ lòng Đánh Thần cũng là một phòn phản tặc, mới sai gia đình đi rình trước. Lúc ấy gia tướng của Bát vương bắt đặng lì tắt của Phan nhơn Mỹ rồi, liền chạy về báo tin cho Bát vương rõ. Bát vương liền xách cây kim giản đến nha môn của Đánh Thần, vào ngay hậu đường nạt lớn một tiếng. Đánh Thần xem thấy Bát vương mặt mày như màu đất, liền quí xuống tiếp nghinh và chúc mừng. Bát vương khi ấy hỏi rỗng : « Người làm quan đến bức khâm sai cũng là chức trọng, sao chàng giữ việc hòa phản mà làm, lại dám ăn hối lộ của Phan phủ làm chi mà toàn hảm hại Dương gia đường ấy ? » Đánh Thần ngờ là Bát vương nghe xảo ngù, nên lèo mép chối dài rỗng : « Điện hạ có khi nghe lầm đó, chờ tiễn quan này một lóng nắm giữ việc thẳng ngay, điều hối lộ thật tôi chẳng biết. » Bát vương thấy Đánh Thần lèo lụ, thi nồi giận kêu tả hữu bảo dân sứ nữ vào tra hỏi. Sứ nữ chịu đòn không nói bén khai thiệt hết mọi điều. Bát vương cả mắng một hồi rồi dạy tú hữu trói hết cả hai dân về cung phù, vào thẳng ngự tiền tâu cho vua Thái tôn hay các việc. Thái tôn thấy điều như vậy thi thút kinh, bèu uối rỗng : « Nếu chàng có khanh lo lắng việc này át trăm

phải làm rồi. Vậy bây giờ khanh liệu định xử tôi Danh
Thần theo cách nào, nói cho trâm biết với? » Bát vương
tuy tánh tinh nồng nảy, chờ trong lòng không có chửa ác
mà hại ai, nên lúc nghe vua hỏi thì nghĩ ngợi hồi lâu rồi
tâu rằng : « Danh Thần ăn hối lộ, tội ấy đã đáng dội tội
với lù gian thần, song nó cũng chưa làm việc chi ra, vậy
xin bệ hạ cách chức nó mà đuổi về dân đâ. » Thái tôn
nhậm lời tâu, bèn hạ chiếu đuổi Danh Thần về hương lý.
Bát vương xin cách chức Danh Thần xong rồi, muốn tâu
xin giết bọn Nhơn Mỹ cho luôn, song trong lòng nghĩ :
« Làm điều đó như vậy không dặng rõ ràng, e sau dân
chúng nói xét xử không công bình. » Nên khi ấy tâu với
vua rằng : « Còn việc Nhơn Mỹ bày giờ xin Bệ hạ xuống
chiếu giao việc ấy cho Tây dài ngự sứ là Lý Tế người tra
xét việc này. Người ấy rất công minh, thuở nay tánh tình
chánh trực lắm ! » Thái tôn nhậm lời, bèn hạ sắc giao việc
Nhơn Mỹ cho Lý Tế, Lý Tế khi dặng chỉ mang vua, liền
khiến quân mờ cửa ngự sứ dài, rồi ra ngồi giữa đường
thượng, hai bên quân hiệu phan ra ngồi thử nghi vệ
nghiêm trang, và bay khai đồ hình ra lại trước áx đường,
ai thấy cũng đều hết hồn xanh mặt.

Ấy là :

*Sống thắc trướcAREN không giu dặng,
Oán cừu trong dạ phải bày ngay.*

(Xem tiếp tập 11)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TÍN-ĐỨC THU-XÃ

25-27, đường Tạ-Thu-Thâu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Giày lừa có bọn ngục quan giải lù Nhơn Mỹ đến, và cũng cho đài Dương diên Chiêu tới trước án đường bàu tra việc ấy. Lý Tế lúc này mới lên án kêu Nhơn Mỹ hỏi trước rằng : « Công chuyện hám hại người ta đó, có hay không, người kia thiệt di thi chẳng có trọng hình, bằng đó còn giấu diếm thì ta ra tay chiếu theo phép nước. » Nhơn Mỹ lời nước này mà cũng còn chối, dù việc ấy là tại Dương Nghiệp hám công, nên bị chết. Lý Tế cả giận nói lớn tiếng rằng : « Người làm chủ soái sao chẳng chịu phạt binh cho người ta, để chờ đến thua người ta cho kẻ về cầu cứu, người lại bắt người ta mà gia hình cho đến chết ; vậy Dương diên Tự làm nên tội gì, mà người khiến quân bắn thác như vậy ? Thời người mau cung chiêu thiệt di, nếu không chẳng khỏi xử cách trọng hình, bấy giờ người chờ có oán trách. » Nhơn Mỹ cứ kêu oan không chịu cung thiệt. Lý Tế khi đó dạy dân sứ nữ của Bát vương bắt, đem đến mà hỏi Nhơn Mỹ có biết ai chẳng ? Rồi đó nói nữa rằng : « Cũng vì người mà hại đến Đành Thàn phải bị cách chức. Nếu người không có lòng gian giảo, thì vợ con người khiến sứ nữ này đi lo lót làm chi ? Ấy như vậy chiếu theo đây cũng là dù có, nhưng mà bụng ta muốn biết chắc rõ đầu đuôi, làm án này cho mỗi người thấy, kéo người giữ việc oan mà kêu mãi. » Lý Tế nói rồi dạy dân bọn họ bà của Nhơn Mỹ ra là Lưu quân Kỳ, Hạ quốc cựu và Mè liệt . Giáo lời trước án đường tra vấn. Bọn ấy cũng cứ việc chờ

dài, còn Nhơn Mỹ bị thủy sứ nữ của mình thi á khâu không dám kêu oan nữa, cứ việc cùi đầu xuống thèm làm thinh, để cho bọn bộ hạ mình chối cãi. Lúc ấy Lý Tế hỏi không ra mồi chắc, thì cả giận hết lóe khiến tả hữu dẫn bọn Quân Kỳ ra Dong đạo dùng đòn bức cực hình mà tra hỏi. Chừng ấy bọn Quân Kỳ chịu đau không nỗi, bèn khai tbiệt hết đầu đuôi việc hại Dương Ngibiệp làm sao, và việc bắn Dương thất Lang như vậy... như vậy... nói hết.

Lại Tư lấy cung chiêu mấy người dân đô đều minh bạch, rồi dâng lên, Lý Tế thàm án rõ ràng, bèn dạy đem giám bọn phạm nhơn vào ngục hình đợi lệnh vua thàm xét. Ngày thứ Lý Tế đem các tờ cung chiêu của bọn Nhơn Mỹ vào đèn tấu việc trước sau một hồi. Vua Thái lòn nghe các việc rõ ràng chung hưng hổ lâu mới nói rằng : « Trảm bấy lâu tướng Nhơn Mỹ là tội công thần của Tiên đế, nên hay dung chẽ cho đó hoài hoài, ngày nay lộng quá làm phạm tội đến nước này ; nếu ta không minh chánh tội này ra, thì làm sao mà khuyến khích Biên tướng. » Vua Thái lòn nói như vậy rồi liền hỏi Bát vương rằng : « Vậy chờ ý khanh định tội như vậy, bây giờ phải xử thế nào ? » Bát vương kbi ấy tâu rằng : « Như tội Nhơn Mỹ ngày nay hỏi tra minh bạch rồi, tội ấy đáng xử trảm bèu đầu, nhưng mà ngày nay Bé hạ lấy cớ người là tội của Tiên đế dè lại và con người ở ngõi Hậu Phi, cho nên thứ dung cho đó hai bức, thì bức chót hết là cách chức quan duỗi về làng làm thư dân obu kẻ nọ. Còn bọn của Nhơn Mỹ cũng là đồng tội a mưu, tội ấy cũng nên giám cho một bức khôi chết chém, nhưng mà phải xử năm chục trượng theo luật hình, cùng đầy mỗi đứa đi mỗi quận xa nhau chẳng dặng trở về kinh thành này nữa. Còn Dương dien Chiêu làm thất cơ binh, việc ấy cũng là một tội lớn, nên chẳng dặng ở Bé đó, phạt phải đi trấn Biên thùy chung nǎo có chiêu triệu mời dặng về thực tội. Còn bao nhiêu can phạm cứ theo luật phái lao mà xử binh, như vậy mới là rõ ràng minh bạch. » Thái lòn

khi ấy nghe trước sau các đều lở rũ, bèn nhậm lời luận án của Bá vương, rồi đó liền xuống chiếu giao các việc cho Lý Tế thi hành. Lý Tế vâng mạc lui chầu, về Nha môn khiếu tả hữu dàn bọn Nhơn Mỳ ra và đài Diên chiêu đến rồi đọc án văn như vậy: « Nhơn Mỳ bãi chức về làm dân thường, Lưu quân Kỳ phát phổi ra quản Tri châu, Hạ quắc Cựu đi quản Lai châu, Mễ liệt Giáo đi quản Mật châu. Còn Dương diên Chiêu đi trấn thủ Trịnh châu. » Lý Tế đọc án rồi liền khiếu tả hữu dàn lũ Lưu quân Kỳ ra xử truyong, và đây lập tức khởi hành chờ chẳng dừng trễ chầy nửa khắc.

Người sau có làm thơ rằng:

*Đang đe hại người cũng chẳng chí,
Thứ coi như thế là Quán Kỳ.
Bởi trời có mắt đâu sai chạy,
Bão ứng không mau át đến chầy.*

Ngày thứ Lý Tế vào châu lâu việc phát phổi bọn Nhơn Mỳ rồi cho vua Thái tôn hay. Thái tôn khi ấy phản trước Thị thần rằng: « Vẫn bấy lâu cha con Dương thị hăng háng công cho nước, nay chẳng may mà bị lử về vương sự nữa, thiệt trăm rât xót thương ! Đây giờ trăm muôn lấy ơn diền dặng nêu phong cho cha con người một chút cho lử lẽ về sau, vậy chư khanh nghĩ đều ấy có dặng chẳng ? » Vua Thái tôn hỏi một đều như vậy, khi đó có Trực học sĩ là Khấu Chuần lâu rằng: « Bệ hạ đã có lòng thương tướng công thần đến thế, lại còn linh việc hậu duệ cho người, ấy là đều may mắn cho công thần, và cũng là điều hay cho xá tặc. Như cha con Dương thị bấy lâu thật là người trung cần vì nước, khó kiểm dặng họ ấy lại trên đời, nay người còn sót có một chút là Dương diên Chiêu cũng anh hùng, xin Bệ hạ hậu dài lấy Dương gia, dặng làm gương cho chư tướng thêm lòng sỗ sảng. » Thái tôn nhậm lời của Khấu Chuần lâu, liền bệ chỉ khiếu sứ thần theo giờ ra Trịnh châu triệu Diên Chiêu trữ lại kinh bài mạc.

Qua ngày sau, có cận thần vào báo cho vua hay rằng : « Võ thắng quân Tiết đạt sứ là Triệu Phò đã qua đời rồi. » Vua Thái tôn nghe báo hốt hồn thương tiếc, bèn ngồi nhúc gối. Tích Triệu Phò trước đèn cho các quan nghe. Các quan ai ai cũng đều phục vua Thái tôn là vua khôn ngoan nhất.

Đến đây nhà viết truyện xin nhắc sơ qua sự tích của Triệu Phò, thuở còn xuân niên : Tánh tình sâu hiền, cung cõi việc quyết đoán, tuy lòng hay ghen ghét, nhưng mà hay thấy việc khó của ai thì lập tức gõm lo. Cũng hay xử nghĩa, và xin bớt hình, nhẹ góp xâu cùng xin xếp võstra văn ; thiệt là người công khâm lâm lâm. Thuở người còn nhỏ mới vô làm Biện lại, thường hay bắt chước theo hình danh học tập. Thái tôn thấy người có chí siêng năng, nên thường khuyên bảo người đọc sách. Từ đó người cứ đóng cửa tập học tối ngày. Đến khi người đang chức lớn rủi việc xử án chẳng có viện nào mà người chẳng phục. Hết khi người quá vãng, coi lại trong rương của người có một bộ luật ngũ hai chục thiên. Lấy nứa bộ sau giúp nước nhà cho Thái tử, còn nứa bộ dùng theo việc riêng, làm quan đã hai triều đều đang cực phàm, mà chẳng hề đem con cháu cùng em út vào triều mà xin việc chi, cho nên bá quan lớn nhỏ đều kién nè người hết. Đến ngày nay là ngày mạt số, tuổi đầu chắt chúa đã bảy mươi mốt ngoài niên. Vua Thái tôn rất thương người kinh, cho nên ngày nay phong hàm ăn cho là Trung hiếu công, tặng phong làm Hán vương ; còn cả nhà người lúc này đều đang vinh vang cả thế.

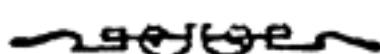
Dày nói nhắc lại chuyện vua Thái tôn, làm vua đã lâu rồi, mà không có phong cho con lên ngôi Thái tử. Lúc trước có một lần, bọn Phùng Cực có dâng sớ lâu với vua, xin lập Thái tử cho sớm để có tránh việc nhà mà lo việc nước. Vua Thái tôn khi đó cả giận, biếm lù ấy ra Lãnh Nam, rồi từ đó tới nay không ai dám lâu đều ấy nữa. Thất vương (t) lúc này thấy công chuyện còn đương lợn.

xôn, bèn cùng người làm phúc là Vương Khâm nghĩ rằng : « Nay Quản phụ là tuổi tác đã già mà không chịu lập con lên ngôi Thái tử, định thần có khuyên can một lần trước, đều bị dày đuôi hết ra Lãnh nam ; từ đó tới nay không ai dám nói vô đều ấy nữa. Hay là ta tưởng chắc Quản phụ là Hán lấy hết thiên hạ này mà giao cho. Bác vương, nếu phải điều đó thì ta chắc là thất vọng rồi. » Vương Khâm thừa rằng : « Điện hạ nghĩ như vậy rất trùng ý tôi. Vả chăng Chúa thượng làm như vậy ắt đem thiện hạ cho giao bết cho Bác vương, là chắc chắn rồi còn ngại gì nữa ! Nếu Điện hạ không linh trước, sau thì ẩn nấp chẳng kịp. » Thái vương nghe Vương Khâm nói như vậy liền hỏi rằng : « Việc đó người tinh thè nào ? » Vương Khâm liền thừa rằng : « Nếu Điện hạ bày giờ muốn tinh cho dặng sứ, thì phải lo mưu mà sát hại Bác vương trước đi, mới lấy phần chắc chắn. » Thái vương nghe như vậy liền đáp lại rằng : « Bác vương là người chí ái của phụ thân, có thể nào mà lo kể gì hảm hại cho dặng ? » Vương Khâm thừa : « Tôi có một kế rất hay, mà chẳng biết Điện hạ có vừa bụng chẳng ? » Thái vương nghe nói có kế thì rất mừng, bèn hỏi rằng : « Nếu người có kế nào hay, thì nói cho ta nghe thử. » Vương Khâm khi ấy lầu nhỏ rằng : « Bây giờ Điện hạ sẵn lòng như vậy, thì chẳng có khó chi, xin Điện hạ rước một người thư báu cho khéo, đến lại trong cung, lén bão nó làm một cái hò rượu, làm sao dựng cho dặng hai thứ khác riêng. Một bên thi dựng thuốc đec, một bên thi dựng rượu thường. Vả, nhơn dịp gặp được lúc dương giữa mùa xuân, Điện hạ giã đơn một cái liễu ở phía sau vườn, rồi cho mời người đến chơi hoa và uống rượu thì là trùng kế. » Thái vương nghe nói hết đều cười căm đẹp, bèn lập tức khiến quản hiệu ra phía Tây thành đùi cho dặng một tên thư báu khéo nhứt vào cung, dặng làm dù nội phủ. Chẳng bao lâu quản nhơn di rước dặng một tên thư thiệt khéo dần vào, Thái vương khiến làm một cái bửu oan ương biogg vàng có chạm trổ và ngăn nắp đầu đó hồn hồn cho phán biệt. Thư

Ấy vâng mắng si ngày làm xong đem dâng cho Thất vương ngự khán, Thất vương bão làm thử trước mặt cho coi rồi, thì rất khen ngợi! Khi ấy Thất vương cho đài Vương Khâm đến mà hỏi rằng: « Bầu oan ương đã rồi đó, nay người liệu chừng nào mũi khởi sự? » Vương Khâm khi đến thấy khéo léo thì cũng khen, liền nói nhỏ với Thất vương rằng: « Bây giờ phải lén giết tên thợ này trước đi, sau mới khởi lẩu lau cơ mưu của ta ra. » Thất vương khen phai, liền khen từ hữu lấy rượu có thuốc độc mà đem đến dâng tên thợ ấy. Tên thợ không ngờ, vì chẳng mấy khi đãng uống rượu của vua, nên uống liền không tính gì hết. Rượu vào khôi cỗ, giây lát ngã ngửa ra chết tươi. Thất vương thấy tên thợ ấy chết rồi, bèn khen quan kéo thấy đem quăng xuống giếng phía sau ngự uyển.

Vương Khâm thấy việc xong xuôi bèn thưa với Thất vương rằng: « Bây giờ xin Điện hạ viết một phong thơ khen quan đem sang dinh Bác vương, mời người ngày mai đến ngự tiệc. » Thất vương rất đẹp liền tả một phong thơ khen quan đi mời trong lúc đó. Bác vương đãng tin mở ra xem, liền phè lại biếu quan đem về thưa rằng: « Ý như lời hứa. » Giây phút Thất vương đãng thơ trả lời như vậy rất mừng liền khen trù phỏng sầm sửa khô lùn chủ phụng cho mỹ miều. Đầu đó sắp đặt xong xuôi, tạng ngày Bác vương đầy xe đến. Thất vương ra chào hỏi làm bộ một cách rất vui mừng. Rúrorc vào trong, trà nước xong xă rồi, liền mời ra ngay sau hậu viên đãng dự tiệc. Khi Bác vương đến nơi nhà tiệc thấy tiều thiều chập chời, hai bên nř nhạc ca xang rất nén trọng thể. Lúc đó Thất vương mời ngay lên nhà tiệc phàn ngồi chủ khách xong xuôi, khi ấy Bác vương nói rằng: « Tôi vị linh Thất vương là anh em, nên phải đến, nếu chẳng đến thì coi kỳ, chứ thiệt tôi hôm nay chẳng ăn uống chi đãng. Bởi vì trong mình tôi mấy bữa rày có bệnh, tạng phủ nó chẳng yên, nay đến đây rồi cũng như ăn vạ. » Thất vương nói: « Anh nói sao vậy? Chẳng

uống đãng nhiều, xin uống một hai chén với tôi chơi, cho thỏa tình huynh đệ ; chờ không ăn uống mà về coi sao cho đãng. » Thất vương nói rồi hối Thị quân dâng rượu. Thị quân vàng mang bụng bầu oan ương rượu đực đến, rót vào chén kim chung hàng lèn cho Bắc vương uống. Khi đó Bắc vương trong lòng đã nghĩ ngại rồi, vã lại cái hơi rượu đực rót vào chén kim chung thì nó kỵ, làm cho bay mùi gắt gùm vào mũi Bắc vương, nên Bắc vương chói lử hoài không chịu uống. Bỗng khi không lại có mợ! trộn cuồng phong thổi đến, làm cho ngũ lẩn chén rượu đổ xuống ; đất sạch trơn. Thịnh Nhì chồ đất ấy xông lên một đạo bùng quang sáng giời, quân sĩ thấy vậy đều thất kinh! Cùn Bắc vương lên xuống nhà tiệc đi đâu mất. Thất vương chừng xem lại thấy mất Bắc vương thì hối hận vỏ cùng. Vương Kham khi ấy thấy Thất vương sợ lậu cơ mưu, nên ra trước thưa với Thất vương rằng : « Xin Điện hạ chờ có lo buồn, việc đó tôi tưống chúc Bắc vương chẳng ngờ đâu mà lo sợ. »

Hồi thứ hai mươi một

*Tổng danh thần tử quan nạp ña
Tiêu Thái-hậu mong đoạt Trung-nguién*

Lúc ấy vua Thái tôn nhơn làm bình nặng bên triều Khấu Chuẩn với Bắc vương vào mà trái rằng : « Tiên đế đem thiền hạ mà phò cho trăm chưởng lý, đã đãng hai mươi hai năm rồi, nay trăm phòi trá ngồi này lại cho Bắc vương thì mới khôi trái mang của Hoàng thái Hậu. » Bắc vương nghe vua phán thì lâu rằng : « Nay Hoàng tử của Bộ hạ đã lớn khôn rồi, và lòng người cũng phục, có ai dám dị nghị đều chí, xin Bộ hạ hãy an đường lấy mình rồng, tôi quyết chẳng muốn làm vua, nhượng ngôi đó lại cho Thất vương thì là phải lắm. » Thái tôn làm thinh hời lâu rồi hối Khấu Chuẩn rằng : « Khanh hãy nói thử coi, đáng giao người báu

lại cho ai? » Khấu Chuẩn trả lời rằng : « Bộ hạ vì thiên hạ mà
chọn chúa, thì chẳng nên tính với đàn bà trong cung, và
cũng chẳng nên nêu lo với phụ tử cản thân, duy có Bộ hạ
lực coi người nào mà thiên hạ trông cậy ấy thì lập lên mà
thời. » Thái tôn nói : « Nếu Bác vương chẳng khứng làm vua,
thì trẫm phải lập Nguơn Khán lên ngồi báu mà giữ xả lắc. »
Khấu Chuẩn lạy lại mà nói rằng : « Có ai mà biết con cho
bằng cha. Bộ hạ đã biết rằng đang lập, thì việc đã xong
rồi. » Thái tôn nói với Bác vương rằng : « Bình trẫm nay ắt
chẳng xong, khanh hay rằng mà giúp lấy em khanh, vì Tiên
đế thường hay nói : đời nào cũng có lối sám nó làm cho loạn
quốc chánh, nay trẫm cho khanh mười hai đạo Trật khoán
đầu Miền từ bài, nếu gặp gian tbần thì đặng quyền chuyên
chế, còn như con Dương Nghiệp là Diên Chiêu, người ấy ắt
định loạn đặng, phải trọng dụng lấy, chờ chăng nên bỏ. »
Bác vương lạy mà thọ mạng, trong giây phút vua băng ;
hưởng thọ đặng năm mươi chia tuổi, nhăm năm vua cải
nguerra lại là Chí đượ thứ ba.

Khi vua Thái tôn án giá rồi, quan tbần lập Nguơn Khán
lên tức vị tại Phước ninh điện, lấy hiệu là Chơn tôn Hoàng
đế. Quan tbần lạy mừng rồi, bèn tôn mợ là Lý Thị Khoa
làm Hoàng Thái hậu, khiến Trung quân phò linh cửu vua
Thái tôn qua nơi Yên Lăng ; vua Chơn tôn tức vị rồi bèn
phong cho Vương Khâm làm Đóng thính Xu mạt sứ, phong cho
Bác vương làm Thiên ý vương, còn bao nhiêu văn vũ thảy đều
thăng thưởng. Khi ấy Tống Kỳ bôn đứng dậy lâu rằng : « Tôi
mong ơn Tiên đế, ở ngôi cao cũng đã lâu rồi, nay có ở lại
nữa thì cũng vô ích cho triều đình, vậy xin Bộ hạ cho tôi
về dien lý, thì tôi cảm đức chăng cùng. » Chơn tôn nói :
« Trẫm miri tức vị, nhữn có bọn khanh phò lá, sao khanh lại
với vả bộ trẫm mà đi làm chi sớm lùm vậy. » Tống Kỳ lâu :
« Nay trong trào những lời thanh qui chăng thiểu, sá chi
tôi là người già yếu, có dù chi đầu mà gồm lo việc cá. » Vua
Chơn tôn thấy Tống Kỳ đã quyết ý nên phải nhậm lời.

Tống Ký bèn lạy tạ ơn vua rồi trở về điện lý ; chừng mấy ngày sau Lữ Mông Chánh và Trương Lễ Hiền đều dâng biểu mà từ quan, vua phê cho về hết. Từ đó những việc cả nhà đều định đều nầy cho một tay Vương Khâm quản lý.

Nói về Bá vương ngày kia ở trong trao vua mới đi ra, bỗng thấy một người dồn trước xe giá dâng cáo trạng lên mà kêu oan. Bá vương bèn hỏi rằng : « Mi là ai, có việc chi mà kêu oan vậy ? » Người ấy khóc mà thưa rằng : « Tôi là con người họ Hù, ngày trước Tân chúa nghe lời Vương Khâm mà đòi cha tôi vào cung, khiến làm một cái hố oan ương mà đụng rượu, ý muốn mưu hại Đixon bà, khi cha tôi làm rồi, thì Vương Khâm e việc lậu rõ, nên giết cha tôi đi cho lấp miệng ; bởi vậy oan ức dày hòng, không biết đâu mà tố cáo, nên phải đến lạy cầu Điện hạ làm chủ. » Bá vương nói giận mà nói rằng : « Hèp chi trong lúc dài liệt ta thấy rượu ấy, ta đã nghi rồi, lại có Vương Khâm đứng một bên liệt mà điều độ việc ấy, thiệt là không dễ nó bày mưu độc hè ấy. » Bá vương nói rồi khiến kê lùi htru tiếp lấy tờ trạng cáo, lại lấy ra mười lượng vàng ròng mà cho người con tên họ Hù, rồi quay xe giá trở vào triều, vừa gặp Vương Khâm đang ở nơi điện nghị việc với vua, Bá vương liền bước tới lầu rằng : « Tôi ra tối ngọ nón gặp một người dâng tờ văn trạng mà cáo Vương Khâm, vì sợ mưu hại cha nó tên họ Hù, tôi thấy việc oan khuất như vậy nên phải trả vào mà lâu cho bộ hạ rõ. » Chơn lùn nghe lâu cả kinh, bèn nói rằng : « Vương xú mật thường ở một bên trùm, có đầu lại sanh ra việc ấy, vương huynh chờ có nghe chi lời dứa gian. » Bá vương cười rằng : « Cúng vi tôi đây mà ra việc mưu hại tên họ Hù ấy, tôi đã lấy lòng trung mà dài bộ hạ, sao bộ hạ lại nghĩ và nghe lời sám nịnh làm chi mà muốn giết anh em xương thịt của mình, nếu như Thái lò Hoàng đế mà chẳng linh thi xã tắc còn gì ; sao bộ hạ chẳng nghĩ ; phải chi lời có ý muốn làm vua thì có đầu ngày nay bộ hạ dặng lên ngồi báu. » Khi ấy Vương Khâm ;

bước ra lầu rồng : « Áy là Bá vương ý thế mà muốn bại tôi, nên mới kiếm chuyện như vậy mà nói, chứ có lý. Đầu mưu giết người lúc nọ sao lại chẳng cáo, để cho bộ hạ đã lên ngôi cũ rồi, mới đến ngộ mòn mà báng Thiên tử như vậy sao. » Bá vương nồi giận rút cây kim giàn ra nhắm ngay mặt Vương Khâm mà đánh, Vương Khâm tránh chừng kịp, trúng nhầm sống mũi huyết lưu man địa, liền đứng dậy hụt mặt mà chạy dài. Bá vương huơ gián rượt theo. Chơn tòn với vú bước xuống kinh giàn Bá vương lại mà khuyên rằng : « Muôn việc cũng xin vị tinh trân mà tha hẳn một phen. » Bá vương liền đứng lại chỉ Vương Khâm mà mắng với rằng : « Đò súc sanh, nếu người còn như vậy át ta giết người, nay ta dung cho người khôi chết là may cho người đó. » Nói rồi giận đuổi quay quâ lui về. Vương Khâm bèn quì trước mặt vua mà thỉnh tội. Chơn tòn nói : « Bá vương là tôi yêu của tiên đế, trâm còn phải nhường, buồng chi là người, tự hậu như có việc chi phải tránh đi cho khôi. » Vương Khâm cúi đầu lui ra, và hầm hầm oán hận Bá vương, muốn lo kế mà trả thù, bèn viết một bức mật thư sai người tẩm phác suốt đêm qua U châu ra mắt Tiêu hậu mà tau rằng : « Nay Trung quốc Thái tôn đã án già, lân quàn mới tức vị, trong trào không có tướng giỏi, nếu thừa dịp này phát binh qua đánh, Trung nguyên át về tay Bộ hạ. » Tiêu hậu đãng tin ấy bèn thương nghị với quàn thần. Tiêu thiên Hữu bước ra tau rằng : « Gia luật Hưu Cai dùn binh tại Văn châu, đã ghe phen xin cử binh phạt Tống, song chưa có dịp ; nay Trung quốc mới gặp việc lang, vậy thi phii thừa lúc không dự bị mà dấy binh thi át thành công lớn. » Tiêu thiên Hữu nói chera dứt lời thi có Quyền liêm tướng quân là Thủ kim Tú bước ra tau rằng : « Tống chúa khéo dùng người lắm, những tướng trấn thủ biên dinh đều rất hùng hổ ; lời Vương Khâm nói đó chưa đủ chi làm tin, nếu mà cử binh thì khó biết hao thua ; tôi có một kế chẳng hao binh động chúng và làm cho Trung quốc phải nạp hết chín châu đất Sơn hậu về cho bộ hạ. » Tiêu hậu ngạc tau liền hỏi rằng : « Khanh có kế chi mà bay như

vậy ? » Kim Tú nói : « Bé hạ phái viết một bức thư sai người đem qua Trung quốc; còn tôi với Ma lý Chiết Kiết và Ma lý Khánh Kiết dẫn năm ngàn binh kỵ qua đến bờ cõi Hà Đông mà thi võ với Tống binh, vì nghề bắn của tôi thiên hạ vô song, Chiết Kiết nghề thương đã hay, Khánh Kiết nghề dao cũng giỏi, nếu Trung quốc mà đang tin tức ấy, thì làm sao cũng chọn tướng tài đến đó thi võ với bọn tôi ; như có tướng đồi thủ với bọn tôi, thì phải huân huân vài năm sẽ đánh ; bằng chăng có tướng hay mà đánh cho lại bọn lùi thì dù biết Trung quốc không người, chúng úy bộ hạ sẽ ngay già thàn chinh đánh rốc qua Biển Lương thâu đoạt giang san nhà Tống chẳng khó. » Tiêu hậu nghe lâu cà đậm, liền viết thư sai sứ đem qua Trung quốc mà dâng.

Thơ như vậy :

« U-chân Tiêu Hường-hậu, dâng thơ cho Tống Chơn-lôn Hường
để Bé hạ ngự tướng :

« Nghé rằng : Tống trào mới có việc tang, chưa kịp đi diễu, thiệt là có lỗi, vì hai nước đã thông hảo với nhau, xưa nay là sự lỗi ; bởi mấy năm trước đây binh chẳng dứt, làm cho lè dàn mạc nơi đồn thán, tôi lấy làm thương xót, nên nay phải hiệp tiều thần ba viễn ra nơi Tân dương mà phản giặc hạn, hội cùng chùa lùi bên Tống mà săn bắn một phen, đang nghị việc bài binh và chia bờ cõi cho rồi, cho lè dàn bớt dù khù, tướng sĩ khôi phục nhẫn, xin bé hạ chử phụ. »

Chơn lôn xem thơ rồi, bèn nhóm hết quần thần mà thương nghị. Khấu Chuẩn bèn lâu rằng : « Xem cái thơ của Tiêu hậu lời nói kiêu ngạo chẳng luận, thiệt rõ ràng là ý nó muốn khích bé hạ ra đó mà xem nó diễn binh, úy bắt quả là nó thử việc đạo liền mà thôi, nay trong nước ta đây là đường đường Trung quốc, há dì chẳng có ai sao ? Xin bé hạ giàn chỉ, chọn những người vẫn vũ song toàn, dặng ra đó mà hội hiệp với nó. » Chơn lôn nói : « Những tướng hay của Tiêu đỗ đều già yếu hết rồi, duy còn có một mình con Dương Nghiệp là Dương quan mà thôi. Tiêu

dã dã có sai người ra Trịnh châu mà đòi về, đến nay chưa thấy tin tức chớ như tướng khác, thì trăm e đánh chẳng lại chúng nó chẳng. » Khẩu Chuẩn lại lâu rằng : « Xin bộ hạ phải sai người ra Trịnh châu mà đòi một lần nữa. » Chơn Tôn nhậm lời, liền khiếu Trung quan độ sắc chỉ ra Trịnh châu. Trung quan vâng m恙ng ra đến nơi tìm kiếm không d\cng, quan Trịnh châu Thái thú nói rằng : « Lúc trước Tiên d\c dã tha tội mà đòi người về trào rồi. » Trung quan bèn trả về lâu lại cho vua Chơn Tôn hay. Chơn Tôn nghe l\u00e1u buồn bực chẳng vui. Bác vương b\u00e1n bước tới lâu rằng : « Xin đ\c cho tôi qua Vô nịnh phủ mà d\c coi động linh th\c n\u00e1o. » Chơn Tôn nói : « \u00d3y l\u00a1 vi\u00e8c c\u00e1 r\u00e1t n\u00e9n cần k\u00edp, khanh hãy t\u00e1ng cho h\u00e9t l\u00f3ng m\u00e1 th\u00e1m d\c cho ra tin. » B\u00e1c vương v\u00e1ng l\u00f3nh qua Vô nịnh phủ ra mắt Dương linh bà và Thái quận phu nhân m\u00e1 h\u00e9i th\u00e1m tin tức Dương quận m\u00e1. Dương linh bà nói : « Lục Lang từ ngày phạm tội bị d\u00e1y ra Trịnh châu đến nay, chẳng thấy trở v\u00e1, nay Diệu h\u00e1i đi đến đây l\u00f3m, thi\u00e9t m\u00f9 kh\u00f4ng bi\u00e9t chi c\u00u1. » B\u00e1c vương nói : « Tân qu\u00e1n l\u00c3c v\u00f3i, d\u00e1c c\u00e1 ban chi\u00e9u tha người r\u00f0i, l\u00e9 ph\u00e1i v\u00e1y tr\u00e1o m\u00e1 ra s\u00f3c v\u00f3i qu\u00e1c gia, l\u00e1ra ph\u00e1i \u00e1n m\u00e1t nh\u00eut v\u00e1y sao ? » Thái quận nghe nói thura rằng : « Xin hu\u00e0n lại vài ng\u00e1y, d\u00e1ng l\u00f0i sai người ra Trịnh châu l\u00f3m ki\u00e9m lại nữa. » B\u00e1c vương hỏi ý b\u00e1n t\u00f3i bi\u00e9t ra v\u00e1y lâu v\u00f3i vua Chơn Tôn hay rằng : « Quận m\u00e1 kh\u00f4ng bi\u00e9t ở đâu, ki\u00e9m l\u00f3m kh\u00f4ng d\u00e1ng. » Chơn Tôn nghe t\u00e1u c\u00e1n dương lo lắng, b\u00f6ng thấy v\u00e1n thor cáo c\u00e1p liền liền rằng : « Bình Li\u00eau l\u00e1ng qua Tân dương c\u00e1u p\u00e1 l\u00e9 th\u00f3, l\u00e1ng l\u00e1ng qu\u00e1 l\u00f3m, xin bộ hạ hãy sai người ra d\u00e9p cho yên. » Chơn T\u00f0n b\u00e1n hỏi rằng : « C\u00f3 ai d\u00e1m l\u00eanh vi\u00e8c \u00e1y hay chẳng ? » Khẩu Chuẩn lâu rằng : « C\u00e1m qu\u00e1n gi\u00eao luyện s\u00f3 l\u00a1 Gi\u00e1 N\u00e1ng, v\u00f3 v\u00e1n ki\u00e9m b\u00f3i, d\u00e1ng l\u00fam ch\u00e2c \u00e1y. » Chơn T\u00f0n liền h\u00e1i chỉ phong cho Gi\u00e1 N\u00e1ng l\u00fam Thống xuất, d\u00e1n binh k\u00f9 m\u00e1t mu\u00e0n, v\u00e1 người v\u00e1n ng\u00e1u hi\u00e9p với Khẩu Chuẩn ra Tân dương m\u00e1 h\u00e9i l\u00e1p. Gi\u00e1 N\u00e1ng d\u00e1c chỉ b\u00e1n b\u00e1i t\u00e1 vua r\u00f0i hi\u00e9p v\u00f3i Khẩu Chuẩn d\u00e1n binh nh\u00e1m. H\u00e1i d\u00e1ng l\u00e1n l\u00f0i.

Lúc ấy bên Vũ nịnh phu đã lên khiếu người độ ngo ho, hay
đang trào đinh đập sai quan quân đi rồi, Dương lệnh bà bèn
thương nghị với Lục Lang mà rằng : « Vũ chẳng Giáo luyện sứ
không phải là tay đổi thủ của Liêu tướng đâu ; nay Tân
quân mới lập, vậy thì con phải ra mà giúp người. » Lục
Lang nói : « Mẫu thân chưa nói ra, chờ con cũng có ý đó.
đã lâu rồi, song phải có một người giúp sức, mới hay thù
thắng. » Lục sứ nói chưa dứt lời, Bát Nương và Cửu Mại
bước ra thưa rằng : « Hai em xin theo cùng ca ca giúp sức. »
Lục Lang nói : « Hai em là bợn nữ lưu, đi sao cho đúng. »
Bát nương thưa : « Chị em tôi già dạng Nam nhơn mà đi,
thì có ai biết đúng. » Lục Lang khen phải liền nói ấy
từ biệt Dương lệnh bà, ba anh em nhau Tân dương thắng
chỉ.

Nói về Liêu tướng là Thủ kim Tú, lập sẵn một cái đai
đinh lại bờ cõi đất là đồng, ngày thường cướp phà lè dân,
cùng chơi bài ăn uống. Bỗng nghe quân báo binh Tống ra
đến. Kim Tú liền thương nghị với bợn Ma lý Chiêu Kiết
rằng : « Ta liệu bên Tống, hễ không có cha con họ Dương
thì không ai giỏi, nên lúc ra lì thi bợn người phải rằng
cho hết lòng mà làm cho Chúa ta loại chí. » Chiêu Kiết nói :
« Bọn tôi phải rằng đem hết cái sú học lúc bình sanh ra mà
làm cho thắng binh Tống thì mới vừa lòng. » Kim Tú thương
nghị xong rồi, qua bữa sau bèn ra nơi chỗ đất rộng rãi
dựng một cây hương lim, bình kỳ binh bộ đều sắp đặt
chỉnh lẽ, bỗng thấy xa xa sanh kỳ nhấp nháu, sát khi liên
thiên ; binh Tống là kéo đến, hai bên lập trận ngang nhau.
Liêu tướng là Thủ kim Tú, Ma lý Chiêu Kiết và Ma lý Khánh
Kiết ba tướng cõi ngựa đứng giàn nơi trước trận ; còn bên
Tống thì Khấu Chuân đứng trước, Giả Năng nai nịt đứng
sau. Khấu Chuân bèn nói rằng : « Bên U châu của người,
cũng là vua một nước, Huệ Gi đều phân biệt, cứ sao còn
ghe phen hung binh mà nhiều hại dân ta. » Thủ kim Tú
nói : « Chúa ta thấy Trung quắc Tân chúa mới lập, nên

muốn bội tập tại Tần dương, dặng mà nghị việc bài binh, sao chúa người lại chẳng đến? » Khâu Chuẩn ngắt rằng : « Nay Tần thiên tử túc vị, oai dược cả dãy, ai mà chẳng ngưỡng phục, người đang lo lắng với các quan mà nghị luận việc chánh trị, có rảnh đâu mà đi hội tập với tôi chúa nhà người sao. » Thủ kim Tú không lời nói lại.

Hồi thứ hai mươi hai

*Giả giáo-luyện sa tràng láng mang,
Dương Lục-lang lanh trán Tam quan.*

Khi Thủ kim Tú nghe Khâu Chuẩn nói bấy nhiêu lời thì làm thịnh không đều đáp lại ; Ma lý Chiêu Kiết liền huơ thương giục ngựa xông ra nói rằng : « Tổng tướng có ai giỏi thi ra mà lý vỏ với ta, chứ có hơi đâu mà nói miệng tay cho nhọc. » Chiêu Kiết nói chưa dứt lời phía sau lưng Khâu Chuẩn có Đại tướng là Giả Năng huơ thương vỏ ngựa xông ra hết lớn lên rằng : « Ta tý thí với người. » Rồi đó hai bên giữ gìn định trại, chiêng trống vang trời ; Ma lý Chiêu Kiết với Giả Năng đánh nhau hơn mươi mươi hiệp, chưa phân hơn thua, Chiêu Kiết thương pháp tinh thực, Giả Năng có hơi kién sory, Chiêu Kiết lại dụng kẽ dùi địch, già thua chạy về bùn trận. Giả Năng giục ngựa đuổi theo, chưa đến Viên môn, bị Chiêu Kiết quay ngựa lại đâm một thương. Giả Năng té nhào xuống ngựa. Bình Phiên cù vây binh Tổng thày đều thất sút. Chiêu Kiết vừa muốn xông qua phá trận, bỗng thấy một viên nữ tướng cùi ngựa thanh tòng, lược ra chặn đánh Chiêu Kiết. Dành chẳng dặng mươi hiệp nữ tướng ấy liền quẳng một sory dày hồng trời Chiêu Kiết rơi dưới ngựa. Bình Tổng ao ra bắt đầu đem về, Khâu Chuẩn cù mừng, bèn hỏi nữ tướng là ai, nữ tướng liền xuống ngựa đáp rằng : « Tôi là con gái của Dương lịnh công tên tôi là Bát Niương. »

Khẩu Chuẩn khen rằng : « Con nhà tướng phái lâm, » Liền khiếu quan chủ bộ biến tên vào sổ công lao.

Nói vở Thủ kim Tú thấy Chiêu Kiết bị bắt, thi giận lắm, vừa múa ra binh, Ma lý Khánh Kiết lui về nói rằng : « Cái cùu giết anh lè nào chẳng trả ? » Và nói và huơi dao ra trận. Bên Tống có Triệu Ngạn cũng huơi dao xông tới. Hai tướng đánh nhau đặng vài hiệp, Triệu Ngạn dùng sức quay ngựa chạy về. Ma lý Khánh Kiết rượt bức theo gần đến Trung quân, xây có một viên thiêu niên nữ tướng giục ngựa múa dao xông ra chặn lại đánh đặng vài hiệp, nữ tướng vùng hé lèn một tiếng, chém Khánh Kiết đầu rơi xuống ngựa. Chém rồi bèn trở vào trận, xuống ngựa ra mắt Khẩu Chuẩn, xưng minh là Cửu Mại, con gái Dương lịnh công. Khẩu Chuẩn nói : « Nhà họ Dương mà còn bốn người sót lại, thì thiệt là phước của triều đình đó. » Rồi cũng khiếu quan chủ bộ ghi công.

Khi ấy bên dinh Phiên Thủ kim Tú cả giận, giục ngựa xông ra nói rằng : « Có ai dám ra đây mà lý liền với ta chẳng ? » Bên Tống Dương vẫn Nô lui về đáp rằng : « Ta với ngươi lý liền. » Thủ kim Tú liền thương cung lắp lên quần ngựa một hồi rồi nhắm ngay hướng tim bắn luôn ba mũi trúng bết cả ba, quần nhơn khen dậy. Dương vẫn Nô cũng quần ngựa rồi bắn luôn ba mũi, duy trúng một mũi mà thôi. Thủ kim Tú nói : « Người thua ta hai mũi, phải đem tướng bị bắt mà trả lại cho ta. » Văn Hò nói : « Nghề bắn ta thua ngươi, mà bây giờ ngươi có dám đấu vũ với ta chẳng ? » Kim Tú cả giận nói : « Để ta chém thẳng thắt phu này mà báo cùu cho Khánh Kiết. » Nói rồi liền huơi kích đâm túi, Văn Hò cũng huơi hùa rước đánh. Hai ngựa giao kè, đánh đặng vài hiệp. Văn Hò bên lay là bị một kích liền quay ngựa chạy về. Thủ kim Tú hé lèn như sấm nổ, giục ngựa đuổi theo. Dương Lực lang huơi thương giục ngựa xông ra chặn lại mà đánh. Kim Tú sức đánh chẳng lại, bèn lui ngựa dung ra mà nói rằng : « Tống Lương, khoan đấu vô ;

dã, hãy ty tiền trước với ta. » Dương Lục Lang liền dừng thương lại mà cười rằng: « Tiền pháp của người lại giỏi bực nào, mà dám khua môi thề ấy. » Nói rồi liền khiển kẽm hữu đem cung ra, ngồi trên ngựa bắn luôn ba mũi thay đều trúng hổ. Lục Lang bắn rồi bèn day lại mà nói với Thủ kim Tú rằng: « Người chẳng cần chi phải bắn, hãy dương thử cây cung của ta đây coi nỗi hay chẳng đũ? » Quán sỹ bèn khiến cây cung đem lại cho Kim Tú. Kim Tú tiếp lấy cây cung trên mắt cắn răng hết sức mà kéo, cũng không nhút nhát, bèn thất kinh mà nói rằng: « Cung cứng như vậy mà dương nỗi, thiệt quã là thần nhơn. » Lúc ấy binh Tống thắng luôn binh Phiên, oai thịnh cỡ đấy, còn binh Phiên thất kinh, vừa muốn vùi chạy. Khẩu Chuẩn bước ra giữa trận nói lớn lên rằng: « Những tướng ta bắt động, ta trả lại cho người, người hãy về mà nói với Tiêu Hậu, chờ có tham quấy mà làm hại cho sanh linh; nếu binh trùi mà đến nữa, thì bọn người ắt tuyệt căn tuyệt bỗn. » Khi ấy Chuẩn nói rồi liền khiển quân mở trói Ma lý Chiêu Kiết mà thả về. Thủ kim Tú hô thán tấu bẽ, bèn dẫn quân trở lại Đại Liêu đi xuôi một nước.

(Xem tiếp tập 42)

Mới vừa in xong:

Tây-Du (4 cuộn).	68\$00
Tam hụt nam đường (2 cuộn). . .	20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuộn). . .	8.00
Phi Long (3 cuộn). . .	51.00
Bắc Tống (2 =) . .	20.00

Đang in.

Thập nhị quỷ phu
Phong thần

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

— — — — —

Khi ấy Khẩu Chuẩn bèn thỉnh Dương quận mã vào chốn Quận trung mà dỗ dề rằng : « Hôm nay nếu chẳng có ba anh em tướng quân, thì đã bị quân Phiên nó làm nhục rồi, vậy thì tướng quân phải theo ta về trào mà diện thành, dặng ta lâu với Chúa thượng, xin phong chức cho tướng quân. » Dương quận mã lật ơn, Khẩu Chuẩn bèn hạ lệnh nói ngày ấy thâu binh về Biện kinh, vào ra mắt Chơn Tôn mà lâu rằng : « Tôi đưa binh ra đó, nhì có mấy anh em họ Dương nên mới thắng động binh Phiên mấy trận, thiệt là phước lớn của bộ hạ đó. » Chơn Tôn nghe lâu cả mừng, liền triều Dương quận mã lên điện mà dỗ rằng : « Cha con kinh thiệt là tôi trung của nhà nước, Tiên đế cũng thường hay khen ngợi, may mà còn khanh lại đây thì cũng dù mà chẳng ngăn bờ cõi. » Dương quận mã cúi đầu tạ ơn. Chơn Tôn bèn hỏi Khẩu Chuẩn rằng : « Như Quận mã vậy dâng phong chức chi ? » Khẩu Chuẩn nói : « Đất Cao châu có khuyết một viên Tiết đạt sứ, bộ hạ đิง phong chức ấy cho người. » Chơn Tôn nhậm lời, liền hạ chỉ phong cho Dương quận mã làm Cao châu Tiết đạt sứ. Dương quận mã từ rằng : « Cha con tôi đã bị tội bại binh, nhì bộ hạ tha mà chẳng giết thì ơn đã nặng rồi, tôi lẽ đâu còn dám thọ lãnh quan trước nữa sao. » Chơn Tôn nói : « Lúc Tiên đế còn sinh tồn, ngirời thường muốn phong tặng cho cha con khanh thay, huống chi này khanh lại có cái công đánh thối binh Phiên, lẽ phải chịu thưởng, sao lại chối từ. » Quận mã lâu : « Nếu bộ hạ muốn cho tôi quan chức, thì tôi tinh

nguyễn lanh chức Tuần kiêm tại Giai san trại mà thôi, chờ chúa Tiết đạt sứ thiệt rồi không dám lanh. » Chơn Tôn nói : « Chức Tiết đạt sứ vang hiển, sao khanh không chịu, lại muốn làm chức Tuần kiêm là chức hèn mọn làm vậy ? » Dương quận mã túc rằng : « Tôi mà làm chức Tuần kiêm ấy có hai điều lợi, một là : Tôi nghe xứ ấy có mấy viên tướng giỏi, tôi muốn chiêu dụ mà dùng, hai là : « Giai san là chỗ xung yếu của Tam quan, gần bờ cõi U châu, nên tôi muốn trấn thủ tại đó, cho binh Phiên nó chẳng dám leo hành qua kinh rồi loạn nữa. » Chơn Tôn nghe nói rất đẹp và khen rằng : « Khanh thiệt là tôi trung nghĩa đó. » Bên phè chiểu ý theo lời xin, lại khiến quan Vương xu mật phát lệnh cho Dương quận mã ra Giai san trại mà trấn thủ. Dương quận mã ta on lui ra ; còn Vương xu mật vưng chỉ về phủ thương nghị, phát ra ba ngàn binh, đều là binh lão nhược. Dương quận mã thấy vậy thì giận mà nói rằng : « Triệu định thấy Giai san trại gần bờ cõi Bắc Phiên, nên mới sai ta đi trấn thủ, sao nó lại phát những quân vô dụng cho ta như vậy làm thế nào dùng cho đặng. » Lúc ấy trong đám quân có tên Nhạc Thắng, là người ở đất Tế châu, vẫn là Võ cử xuất thân, mặt như dồi phẩn, môi tơ thoa son, hay dùng một cây đại dao, sức mạnh đánh muôn người, trong đám quân hay gọi là Hoa dao Nhạc Thắng. Lúc đó nhơn thấy Lục Lang chè quân lão nhược bèn bước ra mà nói rằng : « Tướng quân là con nhà tướng xuất thân, sao dám khi thiên hạ không ai vậy ? Hôm nay tướng quân dám thí vũ với ta chẳng ? » Lục Lang nói : « Ta đấu vũ với ngươi coi ra thế nào. » Nói rồi huơ thương lên ngực ra khỏi cửa Viên mòn mà địch chiến. Nhạc Thắng cũng nai nịt hồn hôi rồi huơi dao giục ngực ra đánh. Hai tướng đánh nhau hơn bảy mươi hiệp mà chẳng phân胜负, Lục Lang bèn khen thầm rằng : « Người này Dao pháp thuần thực, mà sức lại mạnh hơn người, thiệt quả là Liệt trượng phu đó. » Còn Nhạc Thắng càng đánh chừng nào sức mạnh lại càng thêm. Lục Lang bèn giả thua giục ngực chạy dài. Nhạc Thắng

nói : « Đè ta bắt cho đặng thẳng thắt phu này, cho nó hết
khua mồi múa mõ. » Nói liền giục ngựa đuổi theo, chẳng
lẽ con ngựa Lục Lang vấp hai cẳng trước té quỵ xuống. Lục
Lang xuống đất. Nhạc Thủ huơi dao nhăm ngay đầu
chém xuống, bỗng nghe một tiếng nổ vang trên đầu Lục
Lang hiện ra một con bạch hổ mắt vàng đuôi đỏ nhảy lói
mà chụp Nhạc Thủ. Nhạc Thủ kinh liền nhảy
xuống ngựa dữ Lục Lang dậy mà nói rằng : « Tiêu tướng
mắt thịt, chẳng biết người hiền, xin thương quan thứ tội. »
Lục Lang nói : « Vậy thì người hãy đi với ta ra Giai san
trại mà trấn thủ đặng có kiến công lập nghiệp mà nhờ. »
Nhạc Thủ nói : « Tiêu tướng lính nguyệt theo làm bộ hạ
mà phụng sự bão quan. » Lục Lang thâu đặng Nhạc Thủ
rồi mừng rỡ chẳng xiết, bèn trở về Vô ninh phủ từ biệt
Đường Linh bà và Thái quận mà đi ; Đường Linh bà khi ấy
bồi rằng : « Cháu con xưa làm Đại châu Thủ sứ, nay con lại
làm Giai san Tuần kiêm, há chẳng nhục cho Tiên nhơn
sao ? » Lục Lang trảua : « Chẳng phải là con muôn làm quan
nhỏ, nhơn vì lúc này là lúc triều đình nhiều việc, và lại
Giai san là chỗ gần bờ cõi Bắc Phiên, trấn thủ tại đó cho
để mà lập công, đặng mà hiền danh ư hậu thế, lụa phải so
sánh quan lớn quan nhỏ mà lùn chí. » Đường Linh bà nghe
nói thì lấy làm phải, liền truyền bày tiệc rượu mà tống hành.
Lục Lang ăn uống rỗi nghỉ ngơi một đêm, sáng ra dẫn binh
nhăm Giai san tấn phat. Lúc ấy nhầm liết tháng hai, khí
trời hòa huân, hai bên đường trăm hoa đua nở, muôn cỏ
xanh tươi, tướng sĩ di dông binh an vô sị. Chẳng mấy ngày
đã đến Giai san trại, quan quân đều ra nghinh tiếp vào
trường, làm lễ kính mừng xong rồi, Lục Lang bèn hạ lệnh
cẳng : « Nay triều đình nhơn thấy binh Liêu thường hay xâm
lăng bờ cõi, nên mới sai ta ra trấn thủ chốn này, và lại chỗ
này là chỗ yết hầu, rất gần bờ cõi U châu, bọn người phải
đo chính xuất binh nhưng, giữ gìn cho nghiêm nhặt, chớ cho
quân giặc nó dùm hành ; hễ ai vắng mạng thi đặng trọng

thường, băng ai nhút nhát tháo trút thì cứ lấy theo quân pháp mà trị tội. » Chư tướng lanh mang lui ra.

Ngày thứ Nhạc Thắng ra trại đi dạo chơi, thấy xa xa đối diện có một lôa núi cao lớn rất ghê, có cây rậm rạp, dù chắt chắp chồng, bèn hỏi người trong xứ rằng : « Hòn núi phía trước mặt đây là chỗ chi vậy ? » Người ấy đáp rằng : « Ơi thôi, tướng quân đừng có hỏi tôi chỗ đó mà làm chi, hễ tôi nói ra thì tôi e cho tướng quân gan mặt nát hết. » Nhạc Thắng hỏi : « Bộ có thú dữ nhiều lắm hay sao ? » Người ấy đáp rằng : « Sảnh với thú dữ lại còn dữ bà bội nữa. » Người ấy nói rồi liền lấy tay chỉ mà nói rằng : « Quanh qua phia trước nữa, có một hòn núi kẽ đó có cái suối Hồ làm gián, dựa bên núi lại có một cái động kêu là Khả lạc động, chỗ ấy có một người chủ trại họ Mạnh tên Lương, người ở xứ Đăng châu, hay dùng một cây búa lớn, không ai đánh lại, hụt lấp hơn mươi trăm người, phá xóm phá làng, cướp giết khách thương, lại bắt đồn bà con gái, nhiều hại lè dân, kè thời không xiết ! Chẳng ai dám đến mà ngó ngay hòn ấy. » Nhạc Thắng nghe nói bèn trở về ra mắt Lục lang thuật các việc ấy lại. Lục lang nói : « Ta vẫn nghe đã lâu, rằng xứ này có một người tên là Mạnh Lương, nếu dũng người ấy về đầu thì lại càng nổi oai phuông cho Bắc trại. » Nhạc Thắng thưa : « Vậy thi xin để cho tôi đơn thân độc mã tới thăm coi, rồi sẽ liệu kế mà bắt người ấy. » Lục lang y lời, liền cho Nhạc Thắng đi lên Khi lạc động. Lúc này nhầm lúc Mạnh Lương mặc đi dạo sơn thủy, còn những tướng bộ hạ là Lưu Siêu, Trương Cái với bọn lâu la đang ẩn trong động. Nhạc Thắng tay cầm đao xông vào trong động hé lèn một tiếng, Lưu Siêu và Trương Cái thốt kinh, ngữ là quan quân kéo đến, liền vứt tan chạy rào. Nhạc Thắng trót tới chém luôn một hơi hơn mươi mấy tên lâu la, bỏ thay nằm đầy đất, máu chảy vẩy cùng sàn, rồi nói rằng : « Ta phải để tên họ lại đây cho nó biết, dũng nết đến mà tìm ta. » Nói rồi liền lấy máu đè trên vách phản rằng : « Trong trại dựng đao thương, trong động bày cờ xi, aiết thủ hạ của

người, chết là Dương lục sứ. » Nhạc Thành đè rùi, bèn lên ngựa chạy về Giết sứ.

Tới về Mạnh Lương, khi vừa đến động thấy mươi mấy tên lâu la bị giết thì thất kinh, bèn hỏi kẻ thủ hạ rằng: « Ai đến đây mà làm dữ thế ấy? » Kẻ thủ hạ đáp rằng: « Có một vị thiếu niên tướng quân đơn thân độc mã xông vào trong động, ai nấy ngờ là quan quân, chẳng dám tranh trồ, và thừa thế giết hết mươi mươi người, lúc gần đi có đè chừ mà đè lại nồi trên vách. Đại vương hãy xem lấy thì rõ nguyên do. » Mạnh Lương bèn xem chừ đè trên vách rồi nói rằng: « Ta nghe họ Dương là tướng có danh, đè ta đi đánh với nó mà báo cái cùu này mới vừa dạ. » Còn Nhạc Thành về đến trại vào ra mắt Lục lang và thuật việc mình đã giết hết mươi mấy tên lâu la và có đè huyết thơ nồi vách. Lục lang nói: « Hè Mạnh Lương hay động thìắt nó sẽ đến đây, bọn người phải dự phòng cho lầu. » Nói chưa dứt lời bỗng nghe quân báo có Mạnh Lương đang ở ngoài trại khêu chiến. Lục lang với Nhạc Thành liền dẫn binh bộ hai ngàn ra trại nghinh địch. Vừa mới xông ra, xem thấy Mạnh Lương mặc rồ mặt lớn, nhơn vật hùng tráng, quả là một viên hão huyền. Lục lang liền nói rằng: « Ta xem người tướng mạo dường dường, chẳng phải là người quấy, sao lại chẳng theo ta mà trấn thủ cõi Phiên lập công nghiệp với triều đình, đè lộc sau cho con cháu chẳng hay hơn là để mà ăn cướp chi vậy? » Mạnh Lương giận nói: « Cha con người ta là người bổ Hà đông mà về Trung quốc, nay đều làm quĩ không đầu, ta ở chốn này có tội oán chí với người mà giết quân thủ hạ của ta là cứ chí vậy? Nếu người hơn dặng cái búa trong tay ta dày thi ta đè người, bằng chẳng thắng thi ta quyết bắt người về động lấy gan uống rượu mà báo cùu cho sắp thủ hạ của ta. » Lục lang cả giận nói: « Loài thát phu dám khi nhơn thái thảm. » Vừa nói vừa lui thường xắc lối đâm Mạnh Lương. Mạnh Lương cũng huơ búa trước đánh. Hai người đánh nhau hơn bốn mươi hiệp, chẳng phân胜负 thua. Lục Lang bèn tra bại chạy dài, Mạnh Lương

giục ngựa đuổi theo, Nhạc Thắng xông ra chặn lại, đánh dặng mẩy hiệp. Lục Lang bèn truồng cung bắn con ngựa té lăn, quẳng Mạnh Lương xuống đất, quân sĩ xông ra trói Mạnh Lương dùn luốt về trại. Lục Lang bèn hỏi rằng : « Người đã bị ta bắt rồi, chịu hàng phục hay chăng ? » Mạnh Lương nói : « Người lên bắn con ngựa của ta, nên ta mới bị bắt, chờ người chăng có giỏi chi mà ta hàng phục. » Lục Sú cười rằng : « Nếu người chăng đâu, thì ta thì người về dặng chăng ? » Mạnh Lương nói : « Nếu người tha ta về thì ta chính điểm binh mà đến đây quyết hơn thua với người một trận nữa, như người bắt dặng ta, thì ta mới khuynh там mà hàng phục. » Lục Sú nói : « Ta tha người tức thì, đâu cho người có lên trói hay xuống đất, ta cũng bắt dặng. » Liền khiến quân sĩ mở trói mà đưa ra khỏi trại.

—ca—eo—

Hồi thứ hai mươi ba

Tiêu phu dụng kế bắt Mạnh Lương.

Lục Sú một mình thâu Tiêu Táng.

Khi Lục Sú thả Mạnh Lương đi rồi, Nhạc Thắng thấy vậy bèi hỏi rằng : « Mạnh Lương là đứa cù khèi, nay bắt dặng nó là may, sao Thượng quan lại thả nó đi vậy ? » Lục Sú nói : « Ta đánh với và hơn mẩy mươi hiệp, thấy và vỗ ngang cao cường, lòng ta yêu mến, và lại lúc này anh hùng khổ kiết, nên ta muốn làm cho phục cái lòng và dặng thâu làm bộ tướng, chờ chăng phải bắt không mà thôi đâu ; bọn người hãy coi, chăng bao lâu đây, Mạnh Lương cũng bị ta bắt nữa. » Nhạc Thắng nói : « Nay và đi về thì làm sao cũng đến mà đánh nữa, vậy thì thượng quan sẽ dụng kế chi mà bắt và cho dặng ? » Lục Sú nói : « Mạnh Lương tuy mạnh mà ít mưu, cách đây chừng năm dặm, nơi núi phía Nam, đã dựng chèp chồng không đường đi dặng, người hãy dồn binh kị hai ngàn ra đón mai phục, chờ và đến nơi rồi, thì người

bảy ra mà chặn lại, ta sẽ có kế hay khát nřa. » Nhạc Thủng vung mřng dồn quân đi liền. Lục Sú lại kêu năm tên quân mạnh mà dồn rằng : « Mấy đứa bảy ra nơi gốc núi, già dạng tiểu phu ừ đó mà đợi, hổ quân giặc có hỏi thăm đường, thì bọn người phải cứ như vậy . . . như vậy . . . mà đáp ứng. » Quân chúng lanh mang đi liền. Lục Sú phản pháo vừa xong, kế nghe quân báo Mạnh Lương đã dẫn binh đến trước trại khêu chiến. Lục Sú liền mang giáp lên ngựa ra khỏi trại hổ lớn lên rằng : « Hôm nay người có định thi phu coi chừng nếu đđ bị bắt thì ta không tha nřa. » Mạnh Lương nói : « Hôm nay ta đến đây là quyết bảo cái cõi bùa nřo. » Mạnh Lương và nói và huơi bùa giặc ngựa xông tới chém Lục Sú. Lục Sú cũng huơi thương rước đánh, đánh đđag vãi hiệp, Lục Sú bèn quay ngựa nhầm đường núi mà chạy. Mạnh Lương giận nói : « Còn dám dùng tên mà bắn ta nřa chăng ? » Rồi giục ngựa đuổi nřa theo. Lục Sú và đánh và chạy, dù Mạnh Lương lên tới gốc núi lại làm bộ sợ hãi són sát, rót mřo xuống đất, rồi trèo lên núi mà chạy, Mạnh Lương lanh nřng như lửa, cung xuống ngựa huy bùa rứt theo, vừa qua khỏi gốc núi thì chăng thấy Lục Sú. Mạnh Lương thất kinh mà nói rằng : « Ta lại leünk kể nřa rồi. » Mạnh Lương vừa muốn quay ra, bỗng nghe phía sau còi trống vang dậy, binh phục của Nhạc Thủng ở đây, vây chặt nơi gốc núi ; Mạnh Lương thấy có binh phục kia chạy trൂ qua núi Tây nhora san ; lán theo dàn chẹt mà đi ; bỗng thấy trên dàn núi có bốn năm ông Tiểu phu, Mạnh Lương bèn kêu hồi rằng : « Trên ấy có đường trô đi đâu chăng ? » Mấy ông tiểu nói : « Trên dàn này có một cái đường nhõ, trô ra Hồ làm giản đặng. » Mạnh Lương nói : « Bọn người mà cứu đặng thì ta sẽ đem châu báu mà đèn ra ấy. » Mấy người Tiểu phu nói : « Tôi vẫn muốn cứu lão, song e Tường quân không chịu. » Mạnh Lương nói : « Miễn là cho thoát khỏi thôi, có sao mà không chịu. » Ông Tiểu liền thông dây xuống mà nói rằng : « Tường quân hãy lấy mỗi dây này mà buộc ngang lưng, rồi bọn tôi ráng sức kéo lên, thì Tường quân mới

thoát khỏi nạn. » Mạnh Lương khi ấy bèn nghĩ rằng : « Việc gấp như vậy ta phải tung quyền mà ngoe theo nó củng chẳng hề chi. » Nghĩ rồi liền với lấy mồi dây, buộc chặc vào lưng, & trên mẩy ông Tiều liền hiệp lực kéo lên, kéo đến nữa chừng rồi treo lòn ten đè đó. Mạnh Lương bèn kêu lớn mà hỏi rằng : « Sao các người không kéo tuốt lên, lại để lòn ten nữa chừng làm vậy ? » Một người Tiều phu nói : « Tướng quân hãy đợi một chút, để tôi kêu người ta tựu lại cho đủ rồi sẽ kéo lên. » Mạnh Lương ngạc nhiên nữa nghĩ nữa sợ ; trong giây phút Lục Sư và Nhạc Thắng đều đến, đứng trên đánh núi kêu Mạnh Lương mà nói rằng : « Phen này ta bắt người lại trên trời, người đã chịu phục ta chưa ? » Mạnh Lương đáp rằng : « Người dùng quĩ kế mà bắt ta, chờ chẳng phải là ta thua người, nếu muốn giết thì giết chờ ta chẳng phục đâu. Một người dùng kế như vậy cũng chưa giỏi, duy có đánh nhau với nhau một trận, như người có giỏi mà bắt đặng ta tại chiến trường, thi ta mới kinh phục và qui hàng cho. » Lục Sư nói : « Thời để ta tha người một phen nữa, rồi ta sẽ xuống đất mà bắt người, người chờ ăn năn chí nữa. » Nói rồi liền khiển quân nơi đây xuống mà thả Mạnh-Lương đi, rồi dắt Nhạc Thắng về trại mà thương nghị rằng : « Mạnh Lương bị ta bắt luôn hai phen, nay nó chẳng dám đánh ban ngày nữa, ắt chờ đêm hôm lăm tối, dẫn binh lên đến cướp trại mà thôi, vậy để phen này ta bắt đặng nó rồi, coi nó còn nói chí nữa. » Nhạc Thắng thưa : « Thượng quan mưu hay chử ức lạ ít ai bị kịp, song tôi e va chẳng dám đến nữa. » Lục Sư nói : « Ta liệu chắc đêm nay, sao va cũng đến. » Nói rồi liền khiển quân sĩ đào hầm nơi trước trường, sau năm sáu thước, trên lót vàng mỏng rồi trai chiếu cho khuất miệng hầm, lại khiển quân sĩ mai phục hai bên xa xa, để chờng tám chín người nấp nơi trước trường, chờ cho Mạnh Lương trúng kế sô ra mà bắt. Quân sĩ vàng lính y thứ mà làm, đầu đó đều dự bị sẵn sàng. Dèm ấy Lục Sư ngồi nơi trường một mình, chong đèn mà xem sách ; gần hết canh hai, quã có Mạnh Lương dẫn binh

lên lén đi đến Giai san trại ; cho người đi thám về báo rằng : « Trong trại tướng sĩ không phòng bị đều ngủ hết rồi. » Mạnh Lương đãng lin ấy cả mừng mà nói rằng : « Phen này chắc bão đang chờ. » Nói rồi liền giục ngựa đến gần bên trại để binh ở ngoài, một mình xông thẳng vào trại. thấy Lục Sư dạo ghẽ mà uãm, hai bên chẳng có ai hết, Mạnh Lương huơ búa nhảy tới hết lớn lên rằng : « Lục Lang chờ chạy. » Nói chưa dứt lời và người và ngựa đều sụp luối xuống hầm, mấy tên quân mạnh xông ra thông cầu móc kéo lều trói lại, còn bai ngàn binh của Mạnh Lương, cũng thấy đều bị binh phục chiến bắt chẵng sót một người. Lục Sư bèn nói với Mạnh Lương rằng : « Ta liệu việc kiến thức của người chẳng qua dãng cơ mưu của ta, thời đê ta tha người về mà chiêu tập binh mã rồi sẽ đến mà đánh nữa. » Nói rồi liền khien quân mở lều mà thả Mạnh Lương. Mạnh Lương bèn than rằng : « Tôi tuy là trộm cướp song cũng biết lẽ nghĩa ít nhiều, bởi tánh dữ chưa trừ, nên quên phước đều liêm sĩ ; tướng quân thiệt là Thần nhơn, tôi lẽ nào chẳng phục, nay tôi linh nguyên hết lòng mà phụng sự thượng quan, chờ chẳng còn trong chi khác nữa. » Lục Sư cả mừng bèn nói rằng : « Nếu người khứng lòng qui thuận với ta, thi ngày sauắt cũng dãng dương danh ư hậu thế. »

Qua bữa sau Mạnh Lương bèn bẩm với Lục Sư xin trả về định, dãng chiêu tập bọn Lưu Siêu, Trương Cải, Quản Bá, Quang Huân, Vương Kỳ, Mạnh Đắc, Lâm Thiết Thương, Tống Thiết Đông, Kỳ Trần, Kỳ Khiêm, Trần Hùng, Tạ Đông, Diêu Thiết Kỳ, Đỗng Thiết Cù, Lang Thiên và Lang Vạn, hết thảy là mươi sáu viên đầu mục. Lục Sư nhậm lời, chẳng bao lâu Mạnh Lương dẫn bọn ấy đến vào đầu Lục Sư. Lục Sư bèn truyền lệnh dọn yến khaô thường bá quan. Lúc đang ăn uống Mạnh Lương bèn nói rằng : « Cách đây chừng sáu mươi dặm có một hòn núi là Ba tiêu san, địa thế nguy hiểm, trong ấy có một dâmi cường nhơn, tụ nhau cướp giật đốt nhà đốt cửa, phá xóm phá làng, quan cũng không làm

chi đặng ; người đầu đảng là người ở Nha chinh Tarn nguồn buyon, họ Tiêu tên Tảng, hay ăn thịt người, mắt như dát đỗ, mắt lợ đồng linh, cả mình gần nồi có vòng thịt dùn có khíc, hay dùng cây thiết phi chùy, sức mạnh đánh muôn người, nếu đặng người ấy đâu, thì lại càng hơa bọa tội nứa. » Lục Sứ nghe nói càng hờn hở đứng dậy nói rằng : « Vậy thì dù ta đến đó mà dù va về làm tướng. » Mạnh Lương thưa : « Người ấy tinh khí dọc ngang, thượng quan chờ nên khinh mà đi một mình, phải dẫn binh theo mới đặng. » Lục Sứ nói : « Ta lấy sự thiện tín mà dài người, lựa phải đem binh theo làm chi cho rộn. » Đêm ấy ăn uống rồi bèi đã canh ba, bèn phao nhau đi nghỉ.

Ngày thứ Lục Sứ khiến bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương thủ trại, rồi dẫn vài tên quân kỵ tuốt lên Ba tiêu sau vừa đến chơi núi, thấy có một người đang ngồi tại đó, hình dung có quái ẩn mặc giỏng dạng tiều phu. Lục Sứ bèn hỏi rằng : « Chỗ này có phải là núi Ba tiêu chẳng ? » Người ấy đứng dậy đáp rằng : « Phải ! Còn người là người chi, một người mà tựa đến đây có việc gì ? » Lục Sứ nói : « Tôi họ Dương tên Diên Chiêu, con thứ sáu của Dương linh công, mới lãnh chức Tuần kiêm Giai san trại, nay nhơn nghe chỗ này có một người tên là Tiêu Tảng, dũng lực vô song, nên đến mà dù về làm tướng. » Người ấy nói : « Tiêu Tảng có quen với tôi, như ông muốn tìm thì hãy theo tôi, tôi sẽ chỉ cho. » Lục Sứ rất mừng, liền theo người ấy mà lên núi. Khi Lục Sứ đi dọc đường, xem thấy hai bên đá dựng chập chùng, cù cây rậm rạp, đi gần tới động, người ấy bèn nói rằng : « Ông hãy đứng đây mà đợi, để tôi vào đây thông báo trước đã rồi sẽ vò sau. » Lục Sứ tui lòng thiệt, bèn đứng dừng lại đó. Người ấy vào động, trong giây phút có hơn mấy mươi lâu la chạy ra bắt Lục Sứ trói lại dẫn vào. Lục Sứ đến nơi thấy có một người ngồi trên, xem kỹ thì là người dắt mình li khi nãy. Người ấy cười và nói rằng : « Ta là Tiêu Tảng đây. Ta chưa có quen biết chi với người, sao người lại đến

đây mà nạp mạng ? » Lục Sứ thần sắc chàng đói, nói lên rằng : « Đại trượng phu coi chết như không, người muốn làm chi thì làm đi. » Tiêu Tảng nói : « Ta ăn gan nhưng người hão hòn chẳng biết bao nhiêu, chứ phải có một mình người mà thôi đâu. » Tiêu Tảng nói rồi liền khiến kẻ thù hạ treo Lục Sứ lên, lầu la vang lệnh vừa muốn lui dao mổ ruột, bỗng thấy trên đầu Lục Sứ có một đạo hắc khí bốc lên, có con bạch hổ chạy ra, bao hao nhảy nhót, Tiêu Tảng thất kinh nói rằng : « Nếu vậy người này quả là thần tượng. » Liên hối quan thả hạ nói đây xuống, rồi bùn thán bùn tới mồ trói cho Lục Sứ, lại cùi đầu vừa lạy vừa nói rằng : « Tôi chẳng biết người hiền, nay tình nguyện qui hàng, xin thương quan thứ tội. » Lục Sứ nói : « Như người khùng đâu ta thi đặng làm quan chức, chẳng hay hơn là ăn cướp hay sao ? » Tiêu Tảng cả mừng, liền khiến kẻ thù hạ tựu đến lạy ră mặt, rồi truyền dọn yến tiệc thật dài. Lúc đang ăn uống, bỗng nghe dưới núi la hét rền trời, trống chiêng dày đỗi. Lục Sứ bước ra xem thì là Mạnh Dương và Nhạc Thắng. Hai người thấy Lục Sứ liền xuống ngựa mà nói rằng : « Hai anh em tôi nghe kẻ tung nhơn về báo rằng : Thương quan đã bị ăn cướp bắt rồi, nên phải dẫn binh đến đây mà cứu viện. » Lục Sứ bèn thuật hết đầu đuôi các việc lại, rồi đặt hai người vào động, ra mắt nhau xong rồi, Tiêu Tảng bèn mời luôn hai người ngồi liệc, ăn uống chuyện trò đến canh khuya mới đi nghỉ.

Qua bữa sau Tiêu Tảng bèn dắt sạch dinh trại, rồi dẫn bết lầu la về Giai san trại.

Lúc ấy Dương lục Sứ đã thâu đặng ba viên đại tướng, liền sai người về thàn báo với triều đình, đặng cầu phong quan chức cho an lòng tướng sĩ. Chơn lòn liền triệu quâa thào đến mà thương nghi. Khấu Chuẩn bèn lâu rằng : « Điện Chiêu đã thâu phục dặng quần khấu, vậy thì bộ hạ phải y theo lời xin mà phong thưởng. » Chơn lòn nhảm lời, kiều sai sứ đặng sắc chỉ ra Giai san phong cho Dương điện Chiêu làm Nhị châu

Đô chỉ huy chánh sứ, còn Nhạc Thắng, Mạnh Lương, Tiêu Tanger và một bọn phó tướng mười lăm người đều phong làm Chỉ huy phó sứ, ai nấy đều tạ ơn.

Từ ấy tướng mạnh binh ròng, oai phuông lừng lẫy, trước cửa ai dũng cờ hiệu Dương gia, Bắc phiên tướng sĩ đều nể phục, chẳng còn dám lầm le chi nữa. Nhâm lúc tiết lạnh, là trung thu tháng tám, Lục Sư bèn truyền đơn tiệc mà thường trăng, thấy từ vầy đoàn, ăn uống chuyện trò rất nên vui vẻ. Lúc đang ăn uống, Lục Sư bèn nói với chư tướng rằng : « Cha con ta tám người, từ về đầu Tống đến sau, mới gây ra sanh cừu oán với Bắc phiên ; cha ta là Linh công, nhơn đánh một trận tại Qua châu, bị tàng thân nơi Hồ nguyên cốc, lúc ấy ta chôn đở nơi dưới Lý lăng bia, ta thường muốn sai người qua đêm hái cốt về đặng chôn theo lô mộ, cho đặng trọn đạo làm con ; ngặt vì không có người làm phúc đi thề cho ta, nên lòng ta hằng ngày băn khoăn, chẳng biết ngày nào cho loại chí binh sanh đặng. » Nhạc Thắng nói : « Thường quan thiền ý, thiệt là đại hiếu chi tình, ngặt vì binh Phiên nó ngần đón, đường sá khó đi, vậy thì phải huân huỗi vài năm sẽ lo phương quyển biễn. » Lục Sư ngồi ngay, vùng sa mạc mắt ! Đến lúc ăn uống mãn tiệc rồi, Mạnh Lương về phòng mới nghĩ thiền rằng : « Ta mong ơn thương quan ba phen chẳng giết, hôm nay người muôn tìm người ra sức mà chẳng có ai, vậy thì ta thừa đêm nay vẫn về lên ra khỏi dinh này, tuốt qua Hồ nguyên các lấy hái cốt đem về thì cũng đèn ơn đặng cho thương quan chút dinh. » Mạnh Lương nghĩ như vậy rồi bèn chẳng cho ai biết, sắm sửa hành lý sẵn sàng, lên xe khởi trại mà đi tuốt.

Sáng bœn sau, quân sĩ chẳng thấy Mạnh Lương trong trại, liền vội vã đi báo cho Lục Sư hay. Lục Sư că kinh mà nói rằng : « Đêm hôm qua hắn còn ăn uống nơi tiệc, nay nhơn sao lại đi đâu cả ? » Bọn Nhạc Thắng đều thưa rằng : « Mạnh Lương tinh tinh ăn cướp, chắc va trốn đi xứ khác

làm ăn, nên va chăng cho thương quen hay đó. » Lục Sứ nói : « Mạnh Lương tinh tuy lỗ mảng, song cái chí kim thạch chằng ai bì, nay đã đầu ta rồi, há lại còn trốn đi đâu nữa sao ? » Chir-tưởng còn hờ nghi chưa quyết, Lục Sứ cũng buồn bức, chẳng biết chắc là Mạnh Lương đi đâu.

Hồi thứ hai mươi bốn

*Mạnh-Lương dụng trí trộm ngựa hay,
Nhạc-Thắng đưa tài đánh Tiêu - hảu.*

Nói về Mạnh Lương ra khỏi trại rồi, già làm người liều phu tuốt qua Hồ nguyên cốc kiêm lùm hài cốt Linh công mà lùm không dặng, xây gấp một tên Phiên già đi ngang qua đó, Mạnh Lương bèn đón lại hỏi và nói theo tiếng Phiên rằng : « Hài cốt của Dương linh công ở đây, nay sao lại mất đi đâu mà không thấy ? » Tên Phiên ấy đáp rằng : « Hôm tháng trước đây Tiêu nương nương đã sai người đào lên đem về chôn nơi Hồng dương động rồi. » Mạnh Lương nghe nói bèn nghĩ thầm rằng : « Ta qua đây là vì có bấy nhiêu đó, nếu chẳng dặng hài cốt mà về không cõng ngặt, chỉ bằng tuốt đến U châu rồi huồn huồn mà loạn kẽ khía. » Nghĩ rồi liền thay đổi ý phực, già dạng người Phiên, thảng qua U châu, chẳng mấy ngày đi đã gần đến, bỗng gặp một ông chài ở dâng kia đi lại, Mạnh Lương bèn hỏi rằng : « Người muốn vào thành chăng ? » Ông chài đáp rằng : « Ngày mai ta đi dâng cá, sau lại chăng vào thành. » Mạnh Lương lại hỏi : « Người đi dâng cá gì ? » Ông chài nói : « Hai mươi bốn tháng làm là ngày thù dân của Tiêu nương nương, lè phải đem dâng cá lười mà chúc mừng. Hôm nay là ngày hai mươi ba rồi, sớm này phải vào mà dâng nạp. » Mạnh Lương cầm mảng và nói thầm rằng : « Trúng kẽ ta rồi. » Bên nói với ông chài rằng : « Tôi cũng muốn vào thành, vậy thi đi chung với nhau cho

có bạn. » Rồi đó ông chài đi trước, Mạnh Lương đi sau ; đi dặng ít bước, Mạnh Lương lén rút dao ra chém ông chài một dao chết tốt, lột hết y phục mặc vào cho mình, lấy tấm nha bài cầm tay, lại bưng giỗ cá thăng tuốt vào thành. Quản giữ cửa thành thấy Mạnh Lương thì tra hạch, hỏi đi đâu, Mạnh Lương xưng mình là người đi dâng cá, quản giữ cửa xét nghiệm nha bài thiệt phai, bèn thả cho đi.

. Ngày thứ Tiêu hậu ngự ra trào, vẫn vỗ quàn thần triều hạ xong xuôi, kể có quan Huỳnh môn Đại sứ lui ra tàu rắng : « Nay có ông chài ở sòng Huỳnh hà, dâng cá tươi cho bệ hạ, tôi chưa dám cho vào. » Tiêu hậu bèn hạ chỉ triệu vào đến kim giai, Mạnh Lương vào dâng cá, Tiêu hậu xem thấy thì hỏi rằng : « Cá này nhỏ hơn cá mọi năm, mà lại coi không dặng tốt, người cho ta mà làm chi ? » Mạnh Lương tàu rắng : « Cá tôi thường dâng mấy năm trước đó tuy là lớn mà không dặng ngon, chứ như cá này thì tôi là khó kiếm, tôi đánh lưới bắt được đã lâu, thử vào nồi mà nồi hơn mấy tháng ; và lại lúc này khi trời nóng nực, cho nên sắc cá chẳng dặng tươi, tuy vậy mà mùi nó ngon khác hơn phàm vật, xin bệ hạ dùng thử rồi mới biết ngon dữ. » Tiêu hậu cười mà nói rằng : « Lời người nói rất nên có lý, vậy thì người hãy lui ra, chờ cho lễ tiết xong rồi, phàm các việc ta sẽ thường chung một lược. » Mạnh Lương mừng vui chẳng xiết, bèn lạy tạ lui ra. Tiêu hậu liền khiển quan Hữu tư dọn bày điện yến thiết dài vẫn vỗ quàn thần, ngày ấy tiều thiều chập trôi, dòn nhạc ca xang, chúa lội ăn uống chuyện vui vầy, qua đến cảnh khuya mới tan tiệc, ai về dinh này.

Ngày thứ, các quan vào trào tạ ơn vua ban yến, bông có quan cùn thần bước ra tàu rắng : « Bên Tây lương quốc có đem một con ngựa hay tên là Túc sương dâng cho Trung quốc, đi ngang qua cõi U châu bị thú quan đoạt dặng đem về hiến nạp. » Tiêu hậu nghe hao liền dậy dắt vào mà xem, thì thấy con ngựa ấy quá là uấn mõ, mắt xám lông xanh, bốn vó đều

dựng đứng, bè cao hơn sâu thước. Tiêu hậu thấy vậy khen rằng : « Ngựa này thiệt là khó kiếm. » Bèn truyền lệnh cho quan Hữu tư dưỡng nuôi cho từ từ, quan Hữu tư vâng lệnh dẫn về, cầm đê sau tàu.

Nói về Mạnh Lương nghe dặng tin ấy, liền lên tối sau tàu mà xem, thì khen ngợi chẳng cùng, bèn nghĩ thầm rằng : « Ta phải lấy hài cốt trước cho sẵn, rồi ta dựng kẽ bít quách con ngựa này làm chòn mà vù thiện làm. » Ngũ rết liền tuột ra Hồng dương động, nơi chỗ đất rộng bằng, thấy có một gò đất cao, có tẩm tiề bài để chôn rằng : « Linh công chi mộ. » Mạnh Lương bèn chờ cho trời tối lên đèn, lấy hài cốt gói lại mang vào mình chạy về chỗ ngủ, rủi thay về đến nửa đường bị binh Phiên bắt dặng, tra xét cái gói ấy và nói rằng : « Người là người chi, đến đây mà làm việc như vậy có phải người là người ở bên Trung quốc qua đây mà làm lế tác chẳng ? Còn hài cốt này ở đâu mà người đào lên đây, hãy nói cho thiệt. » Mạnh Lương liền giả đò khóc mà nói rằng : « Tôi chẳng phải là tể tác, vẫn tôi là chài phu, hôm trước vào đây dặng cá mà khinh thợ cho Nương nương, nhờ ơn Nương nương cảm hai cha con tôi lại mà cho ăn yến, cha tôi nhơn thấy ngựa tươi rất ngon, nên tham mà uống hết nhiều, chẳng đe lúc ra đường bèn cảm gió mà chết đi, vì đường sá xa xôi nên tôi phải thiều cái thày đi, dặng lấy hài cốt đem về mà chôn cho tiện, chờ tôi có dám làm lế tác gì, dặng đến đây mà chịu chết hay sao. » Nói rồi lại càng khóc mủi, rất nên thảm thiết ! Binh Phiên thấy vậy rất tin, bèn thả và lại hỏi đi cho mau. Mạnh Lương mừng rỡ, tuột về quân địch, đem hài cốt giấu đê cõi nơi ; qua bữa sau lên đem thuốc độc đến bên tàu ngựa, nhằm lúc quân giữ ngựa đang mặc nấu đậu mà cho ngựa ăn. Mạnh Lương làm bộ coi ngựa, bước đến gần tàu quăng thuốc độc vào cõi rồi bỏ ra về, con ngựa bị độc bèn không ăn, quân giữ ngựa ấy liền đi báo cho Tư quan hay ; Tư quan lật đật vào trào mà tàu với Tiêu hậu. Tiêu hậu nói : « Ngựa ấy bỏ ăn hay là tại bọn người nuôi không kỹ lưỡng

chẳng. » Tư quan tàu rằng : « Con ngựa đó là con ngựa quý, bọn tôi dám dâu hờ hững, nay mà nó bỗ ăn, thì chắc là tại nó có bệnh, vậy xin bộ hạ giàn chửi mà chiếu mõ thày thuốc ngựa, như có ai trừ đặng thi trọng thường quan trước ; hoặc là có kẽ hay, đê mà dùng luôn, phong bảo hộ bầy ngựa kia, ấy cũng là một kẽ vạn toàn đó. » Tiêu hậu nhậm lời, liền hạ chửi treo băng chọn thày thuốc ngựa. Mạnh Lương hay dặng tin, thì nghĩ rằng : « Kế ấy mà nên, ta đem luôn con ngựa này dặng về trào, thiệt là phuộc của nhà Tống đó. » Mạnh Lương nghĩ rồi liền ra giặt băng, quân sĩ bắt Mạnh Lương dần đến ra mắt Tiêu hậu. Tiêu hậu bèn hỏi rằng : « Người biết cho thuốc ngựa sao ? » Mạnh Lương đáp : « Tôi cũng biết làm thuốc ngựa nữa ; con ngựa này mà gặp tôi, thì tôi liệu cho thuốc trong một vài ngày át mạnh. » Tiêu hậu nói : « Nếu người làm cho con ngựa là dặng mạnh, thì ta phong chức trọng cho người. » Mạnh Lương ~~yêu~~ mang lạy tạ lui ra, quan Hữu tư dẫn Mạnh Lương ra sau tàu mà xem bịnh ngựa, Mạnh Lương làm bộ xem trước nhằm sau một hồi rồi nói rằng : « Ngựa này trúng độc đã thâm phải trị cái căn trước, rồi sau sẽ điều trị cái bỗn. » Quan Hữu tư cũng lấy làm phái. (Nguyên thuốc độc của Mạnh Lương bộ đó là ma được, hễ trúng nhằm thì mồ miệng chẳng dặng như hình có bệnh, hễ rửa hết ma được rồi rắc hương dâu vào, thì con ngựa ăn liền, trong chừng một đêm thì lành mạnh như cũ.) Khi đó quan Hữu tư thấy vậy cả mừng bèn vào trào tàu cho Tiêu hậu hay rằng : « Con ngựa này đã mạnh rồi, chẳng còn đau đớn chi hết. » Tiêu hậu cả dẹp, liền triệu Mạnh Lương vào mà dặn rằng : « Con ngựa dặng mạnh, ấy cũng là nhóc công của khanh, nay tại Yên chả có khuyết một viên Tống quân, vậy thi trảm phong cho khanh chức ấy, khanh hãy hết lòng với trảm. »

(Xem tiếp tập 13)

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Mạnh Lương lạy ơn, rồi nghĩ thầm rằng: « Cũng vì con ngựa này, nên ta mới chịu nhọc nhằn như vậy, chờ cái chức Tông quân kia chẳng phải ý ta muốn đâu. » Nghị rồi liền sanh ra một kế, bèn lâu rằng: « Mong ơn bệ hạ cao dày cho tôi quan chức, thiệt tôi lấy làm cảm đội chẳng cùng, song con ngựa ấy mới mạnh, huyết mạch chưa hòa, nếu chẳng điều trị cho tuyệt căn, e sau nó phát lại thì khó mà trị dứt; xin cho tôi lãnh về Yên châu mà săn sóc nó ít ngày, ắt bình cẩn nó mới tuyệt. » Tiêu hậu nói: « Lời khanh lâu rất phải. » Bèn khiếu giao con ngựa ấy cho Mạnh Lương đem về Yên châu hoạn dưỡng. Mạnh Lương lãnh mang lùi lui ra, đến Dịch trung lấy hai cốt mang vào rồi thót lên lưng ngựaifa khỏi U châu suốt đêm tuốt về Giai san trại, quân sĩ xem thấy như vậy trở về phai báo, Tiêu hậu thất kinh nói rằng: « Đã mặc mưu đĩa gian lừa rồi. » Liền sai Tiêu thiên Hữu dẫn binh khinh kị đuổi theo. Tiêu thiên Hữu vàng lịnh dẫn binh khinh kịifa khỏi U châu đuổi theo như gió. Lúc ấy Mạnh Lương đi khỏi U châu đã xa hơn hai trăm dặm, và nhằm Tam quan cũng chẳng xa, nên ngó lại sau lưng bỗng thấy bụi bay mịt trời, sanh kỳ dữ dội, thì biết là binh Phiên đuổi theo đã đến, liền lùi ngựa chạy vòng về tối trước ái, quân tiễn mã nhìn biết Mạnh Lương bèn vào trại báo cho Lục Sứ hay. Lục Sứ nghe dũng tin ấy, liền khiếu Nhạc Thắng và Tiêu Tông dẫn binh ra tiếp ứng. Nhạc Thắng vàng lịnh dẫn binh xông ra, vừa gặp Mạnh Lương chạy đến mồ hôi ra ướt đầm. Mạnh

Lương thấy Nhạc Thắng thì kêu lớn mà nói rằng : « Phía sau có binh giặc đuổi theo xin phải hết lòng cẩn thận. » Nhạc Thắng đáp : « Người hãy vào ài nghỉ đi, dù mặc ta ngắn đón. » Mạnh Lương đi khôi đó rồi, Nhạc Thắng bèn bảy khai đợi ngũ mà chờ. Trong giây phút tướng Phiên là Tiêu thiên Hữu huynh thương giục ngựa xông tới nạt lớn lên rằng : « Người đã ăn trộm con ngựa Túc sương của ta, phải mau mau trả lại, thì ta dung cho khỏi chết. » Nhạc Thắng cả giận bèn nạt rằng : « Loài Phiên man dám cả gan đến dày mà ghẹo ta sao. » Và nói và huynh đảo giục ngựa xốc tới chém nhau. Tiêu thiên Hữu huynh thương rước đánh. Hai tướng đánh vui với nhau hơn bốn mươi hiệp. Tiêu Táng bết lên như sấm, dần khinh kị ở ngoài đánh áp vào nứa. Phiên tướng trước sau đều bị đánh, ngăn đỡ chẳng nỗi bèn quay ngựa chạy dài, Tiêu Táng thừa thế vừa giết, binh Phiên cũn thua, đập nhau nhau mà chạy, chěl chẳng biết là bao nhiêu. Bọn Nhạc Thắng theo đến Đàng châu mới thâu binh trở lại, vào ra mắt Lục Sú mà thuật việc mình đã giết tan quan giặc. Lục Sú khi ấy thấy Mạnh Lương trở về, lại nghe thắng đang binh Phiên thì mừng vui chẳng xiết ; bèn hỏi Mạnh Lương : « Vì cứ chi mà lén qua U châu làm vậy ? » Mạnh Lương khi ấy đem hết đầu đuôi các việc đọc lại cho Lục Sú nghe. Lục Sú liền bái tạ Mạnh Lương và nói rằng : « Mong ; ta tướng quân rất hậu, đem dặng bài cốt cha ta về đây. Vậy bây giờ ta phải cho mợ ta hay rồi sẽ chôn nơi lò mợ, còn con ngựa này thì phải dặng cho Chúa thượng mà thành công. » Lục Sú chuyện vẫn rồi liền sai người đem con ngựa Túc sương vồ trào mà hiến nạp, vua Choson lớn dặng con ngựa bay ấy lấy làm mừng, bèn nói với quân thần rằng : « Diệu Chiêu mời ra trấn thủ Tam quan, mà đã thâu dặng ba viên tướng giỏi, lại đoạt dặng ngựa hay mà dặng, thì cái công ấy chẳng nhả, trùm phải trượng thường cho đẹp lòng người. » Bác vương lâu rằng : « Dương quân mĩ trung cầu vì nước, Bệ hạ mà trượng thường thì đáng khen. » Vua Choson liền sai sứ đem lụa là gấm nhiều cùng dê tượu ra Giai :

san trại mà thường cho Quận mā. Kế lấy quán cản thàn
bước ra lầu rồng : « Nay có binh Phiên qua đánh phá Đàng
châu, xin lệnh trên định đoạt. » Chơn lớn liền hỏi quan thàn
rồng : « Nay Phiên binh phạm cõi, phải sai ai đi dẹp nó cho
an ? » Bát vương lầu rồng : « Đàng châu với Tam quan rất
gần lâm, vậy xin Bệ hạ giáng chỉ sai Quận mā ngăn ngừa,
thì chắc là vô sự. » Chơn lớn nhậm lời lầu, liền hạ chỉ sai
Lục Sứ di binh Pbiên. Vương sứ lãnh chỉ đem ra Giai san
trại giao cho Lục Sứ. Lục Sứ vâng chỉ, rồi ném hết cõi
tướng mà nghị rồng : « Nay binh Phiên đồn tại Đàng châu,
trào dinh sai bọn ta đánh dẹp, vậy thi các ngươi phải ra sức
và cần thận cho hết lòng, chờ nên thảo thử. » Mạnh Lương
bước ra nói rằng : « Bắc phiên dậy loạn, áy cung là lại koi
chọc nó gây ra, vậy thi tôi phải dẫn binh ra trước đิง gần
chỗng. » Lục Sứ nói : « Tiêu thiên Hữu là danh tướng của
Bắc Phiên, người dẫn binh đi trước, rồi ta sẽ xuất chúng
theo sau tiếp ứng với. » Mạnh Lương hờn hở đi rồi, Lục
Sứ lại kêu Nhạc Thắng dặn rằng : « Người hãy dẫn binh
mà một ngàn ra đóng nơi phía tả, chờ đến lúc bài bên giáp
chiến, thi xông ra mà đánh vậy. » Nhạc Thắng vang lệnh
dẫn binh đi. Lục Sứ sai cất xong rồi, bòn thân dẫn hai ngàn
binh bộ theo sau cứu ứng. Quận Phiên chạy về phi báo.
Tiêu thiên Hữu với Gia luật Đệ nghị rằng : « Thái hậu bà
chỉ sai ta dẫn binh theo giặc, nay đã dọ dặng lâng ẩn
trộm ngựa tên là Mạnh Lương ; nay nó lại muốn đến mà
đánh với ta, vậy thi các ngươi phải cho hết lòng, làm làm
sao mà bắt cho dặng con ngựa lại đem về cho Chúa
thượng, thi át dặng trượng thường. » Gia luật Đệ nói,
« Nguyên soái chờ lo, anh em tôi phải ráo cho hết lòng
thì át thành công dặng. » Sắp đặt xong rồi, qua bữa sau
trời vừa rạng sáng. Tiêu thiên Hữu dẫn binh ra chỗ đất
bằng lập bày trận thế. Bé, vây binh Tống phắt cờ giục
trống kéo qua. Mạnh Lương nai nịt hân hòi, tay cầm
hùa huơi lia, chơn giục ngựa xông ra trước trận, kêu lớn
tiếng nói rằng : « Phiên lặc, phải lui đi cho mau, chờ có

tới đây mà chịu chết. » Tiêu thiên Hữu cả giận, mắng lai rangle : « Thắng ăn trộm ngựa, còn dám ra đây mà tranh đấu nữa sao. » Và nói và huơi thương đậm lời, Mạnh Lương cũng huơi búa trước định, hai bên quân hét om sòm, đánh nhau hơn ba mươi hiệp chia phao hơn thua. Gia luật Đệ huơi dao xông ra trợ chiến. Bỗng nghe phía sau núi còi trống vang dầy, Nhạc Thắng dẫn quân xông tới chặn Gia Luật Đệ mà đánh ; bỗn tướng hầm hầm nhứt tràng bòn chiến. Tiêu thiên Hữu bèn quay ngựa già thua mà chạy. Mạnh Lương giục ngựa đuổi theo huơi búa nhằm ngay đầu chém xuống. Bỗng thấy trên đầu Tiêu thiên Hữu kim quang xông ra, bùa xuống không đặng. Mạnh Lương thất kinh, quay ngựa trở lại. Tiêu thiên Hữu giục ngựa đuổi nà theo, binh Tống vỡ tan chạy ráo, Nhạc Thắng thấy binh Tống thất cơ chẳng dám đánh nữa, bèn hiệp binh với Mạnh Lương chạy tuốt về ái. Tiêu thiên Hữu xem thấy phia trước sát khí liền thiên, biết có binh phục, liền thâu quân trở lại. Mạnh Lương về trại ra mắt Lực Sứ và thuật việc Tiêu thiên Hữu. Lực Sứ nói : « Trong đời đâu có người lá lung như vậy, đè mai ta ra trận coi thế nào cho biết. » Nói rồi liền khiển Trần Lâm và Sài Cán giữ trại ; Nhạc Thắng dẫn Lưu Siêu và Trương Cái đi trước, còn Tiêu Tảng, Vương Kỳ và Mạnh Đặc phao làm tả hữu kéo ra hai bên. Chư tướng vàng lịnh dù bị sẵn sàng.

Nói về bên kia Tiêu thiên Hữu cũng nhوم hét chư tướng thương nghị rằng : « Mạnh Lương với Nhạc Thắng là tướng anh hùng, còn những tướng bộ hạ của nó cũng đều mạnh bạo ; nếu chẳng lấy tri mà thắng nó, thì đánh cũng vô ích ; cách đây chừng ba mươi dặm, có một chỗ kẽu là Song long cốc, chỗ ấy núi non nguy hiểm, có một cái đèo nhỏ thấu qua Nhạn lanh mà thôi, còn lại một giải núi phia ấy đều thuộc về đất U châu ; phải có một người dẫn binh bộ ra mai phục trước, rồi dụ binh giặc vào đó mà vây, thì chẳng đầy nửa tháng chúng uổ đều chết doi. » Gia luật Đệ bước ra xin

đi Tiêu thiêng Hữu rất mừng và nói : « Người Sĩ thi hao lăm. » Liền phát hai ngàn binh bộ cho Gia luật Đệ đi trước mai phục, lại kêu Huỳnh oai Hiền mà dặn rằng : « Người phải dẫn một ngàn binh kị ra nơi Nhạn lanh, dựng cờ xí cho nhiều, chờ cho binh giặc qua khỏi rồi thì xông ra mà chặn đường của chúng nó. » Oai Hiền lanh kể đi liền.

Hồi thứ hai mươi lăm

Ngo-dài-San, Mạnh-Lương cầu cứu,
Tam-quan-trại, Điện-Đức xem sao.

Nói về Tiêu thiêng Hữu phản binh vừa xong kế nghe quan báo : Tổng binh đến khêu chiến. Tiêu thiêng Hữu mang giáp lén ngựa dẫn quân xông ra ; Nhạc Thắng múa dao kêu lớn rằng : « Phiên tướng ! Hãy lui đi cho khỏi hại niềm hòa khí, bằng không thi chết chẳng hay về. » Tiêu thiêng Hữu nghe nói cả giận hươu thương đâm nhau Nhạc Thắng, Nhạc Thắng cũng hươu đao chém lại ; đánh chưa đầy mấy hiệp. Mạnh Lương và Tiêu Tảng dẫn binh xông ra, chặn Phiên binh mà đánh, Tiêu thiêng Hữu đánh đặng vài hiệp nữa, rồi giù lbuua cuồn cờ mà chạy. Lục Sứ ở mọi bên xông ra, đuổi theo đến gần, hươu thương đâm lối, kim quang của Thiên Hữu hiện ra, thương đâm chẳng đặng. Lục Sứ và sạ và nghi, kể thày bạn Nhạc Thắng với Mạnh Lương vừa binh đuổi lối, Tiêu thiêng Hữu dù lùn vào đến Cốc khâu, Lục Sứ thấy non núi nguy hiểm, bèn dừng ngựa lại mà nói rằng : « Chư tướng chờ theo, e binh giặc nô có mai phục. » Hai đảng còn dụ dụ lui lối chừa quyết, Mạnh Lương bèn nói rằng : « Chỗ này lối thuộc hết, phia trước đây là chỗ cùng đường, duy có một cái ngã rẽ thông qua Nhạn lanh. Phiên tướng chẳng biết lại chạy vào Cốc trung, ta nên bùa lùc này theo bắt nó, sao lụi chẳng cầm tần lịnh. » Lục

Sứ nghe lời, liền lui động ba quân đuổi theo, vào đến Cốc trung, chẳng thấy binh mã của Phiên, bèn thất kinh mà nói rằng : « Bình giặc át có kế chi, něa chẳng lui ra cho mau, bị binh ta phải khốn. » Nói chưa dứt lời, bỗng nghe chiêng trống vang dầy quân reo tờ mờ, binh phục của Gia luật Đè xông ra vây chặt binh Tống. Mạnh Lương và Nhạc Thủng liều thác đánh vùi. Trên núi tên bắn xuồng như mưa, binh Tống bị thương vồ số ; đều muối theo đường Nhạn lanh mà ra, lại bị binh Phiên đón nữa, dày rừng lấp núi cờ xi chật đầy. Lục Sứ và chư tướng đều bị khốn tại Cốc trung, không thể thoát ra cho khỏi. Tiêu Táng bèn nói rằng : « Đè tôi dàn binh xông ra Cốc khẩu mà cứu Thượng quan ra. » Lục Sứ nói : « Bình Phiên đông lâm, phá sao cho nỗi, něa có phá cho lâm, thì cũng hại thêm sĩ tốt và cũng chẳng ích gì, chỉ bằng bán đợi vài ngày rồi thừa cơ đánh phá, họa may có thoát khỏi cùng chẳng. » Nhạc Thủng nói : « Trong trại chưa bay ta bị khốn, thoảng như ngoài khốn binh cứu, trong trại hết lương, binh Phiên thừa thế riết vào, thì có phải ngồi mà đợi chết bay chẳng ; chỉ bằng thừa thế lúc này binh mã còn thạnh cường, nghe theo lời Nhạc Thủng át khá lâm. » Lục Sứ nói : « Bình cứu đã có sẵn, ngại vì khốn ai đem tin, nơi Ngũ dài san cách đây chẳng mấy dặm, nếu có một người đi báo cho anh ta là Dương Ngũ lang bay, chứng ấy trong ngoài hiệp công, mới thoát khỏi đặng. » Mạnh Lương nghe nói liền đứng dậy thưa rằng : « Vậy thi thượng quan và chư tướng chịu khó mà ở đây, đè tôi giả dạng binh Phiên lén ra khỏi núi tuốt qua Ngũ dài sơn mà cầu cứu, thì mới đặng cho. » Lục Sứ nói : « Người có đi thi phải cho cơ mật, đến cầu Ngũ lang rồi phải trở lại cho mau. » Mạnh Lương vàng lệnh, liền cởi khố giáp ra, từ biệt Lục lang, giả dạng binh Phiên thừa lúc canh khuya lén ra Nhạn lanh, vừa gấp mội lên quần Phiên đi tuần, Mạnh Lương chém mội dao chết tối, rồi lấy lệnh tiền cầm nơi tay, miệng thi nói tiếng Phiên liền xi không ngớt, cứ nói mấy câu như vậy. « Lao bà trại, lao bà trại, chờ để chạy mồ

Dương Đô-đại ; Lao bá hiêm, Lao bá hiêm, đừng chờ thoát khỏi Dương Tuần-kiêm ». Binh Phiên xem thấy chẳng nghi ngờ chi hết, Mạnh Lương qua lại tuần đến canh khuya, thoát ra khỏi Nhạn lầu rồi nhầm Ngũ dài sơn đi tuốt. Chẳng hết một ngày đi đã tới nơi, thấy tiều dũng ngoài cửa, Mạnh Lương bèn hỏi rằng : « Chẳng hay có thầy ở nhà chăng ? » Tiều dũng nói : « Ông ở đâu mà đến đây ? » Mạnh Lương nói : « Tôi là người của Dương lục Sư sai đến, muốn ra mắt thầy có việc gấp. » Tiều dũng nghe nói là người của họ Dương, liền dẫn Mạnh Lương thẳng vào phương trượng. Ngũ lang nghinh tiếp, ra mắt nhau xong rồi, Ngũ lang bèn hỏi rằng : « Người đến chưa ta có việc chi chăng ? » Mạnh Lương nói : « Tôi họ Mạnh tên Lương, theo Dương tuấn kiêm trấn thủ Tam quan, Bác phiền phạm cõi, thương quan tôi ra đánh với nó, chẳng dù lại trúng kế nó, nên bị vây khốn tại Song long cốc, ngoài không biab cứu, trong lương hết trọn, nên sai tôi đến đây cầu sự phụ ra sức mà giúp nhau một thuở. » Ngũ lang cười rằng : « Tôi là người xuất gia đầu Phật, há còn đi ra trận mà sát sanh sao, vã lại việc quân ngũ đã bỏ hoang, võ nghệ đều phế hết, dẫu cho có đi cũng là vô ích, người hãy về Biện kinh mà cầu triều đình cứu viện thì hay hơn. » Mạnh Lương nói : « Đây mà về kinh sự thi lộ trình xa lăm, và cũng chẳng biết chừng nào cho họ phát binh, vậy xin sự phụ hãy nghĩ lấy tinh anh em xiruong thịt ra 'sức một phen và cứu mạng muôn chúng trót thè, ấy là Phật sống ra đời, xin thầy đừng từ chối. » Ngũ lang ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói rằng : « Đi thi cũng đẽ, ngặt con chiến mă của ta đã chết rồi, nay thiếu một con ngựa hay, khó mà ra trận. » Mạnh Lương thưa : « Nếu sự phụ chịu đi, thì tôi trả về trại bắt ngựa mà đem qua cho sự phụ. » Ngũ lang nói : « Ngựa cho vừa ý ta thì khó kiếm lắm, duy bấy giờ có con Thiên lý phong và Vạn lý vân của Bác vương, hai con mà dặng một thì mới xong cho. » Mạnh Lương nói : « Vậy thì tôi phải tuốt về Biện kinh hỏi Bác vương mà mượn lấy một con thi mới xong việc. » Ngũ lang nói : « Nếu dặng ngựa ấy thì lo khu binh Phiên phá chẳng đặng. » Mạnh Lương liền

từ biệt Ngũ Lang suốt đêm tuốt vò Biện kinh. vào phủ Bắc vương lạy ra mắt và nói việc mượn ngựa. Bắc vương nói : « Vật chí thi ta cho mượn, chờ hai con ngựa ấy ta nhủ nhỉ chưa nhầm, há đi cho người mượn mà ra trận hay sao ? Chờ có nói nữa, ta chẳng cho đâu. » Mạnh Lương buồn bực lui ra, lùm đồn Võ ninh phủ ra mắt Dương linh bà thuật việc Lục Lang bị vây khốn, Dương linh bà khóc mà nói rằng : « Chồng ta thác rồi, trong mấy người con duy có một mình Lục Lang noi theo chí cha mà thôi, nay nó lại bị binh Phiên vây khốn, hoàn như nó có bê nào thi ta biết nương dựa ai trong lúc này ! » Cửu Mỵ thừa : « Mộ chờ lo làm chi, nếu Lục ca tôi mắc nạn, thì tôi phải đi với Mạnh Lương ra đó mà cứu ứng muri dặng cho. » Dương linh bà nói : « Con đi tôi phải cho cần thận. » Cửu Mỵ vâng lời, Mạnh Lương bèn dẫn Cửu Mỵ rằng : « Tiêu thơ đi trước ta khỏi thành chừng ba mươi dặm ở đó đợi tôi, để tôi ở nán lại đêm nay lén vào phủ Bắc vương mà ẩn trộm cho dặng con ngựa rồi tôi sẽ theo sau. » Cửu Mỵ ý theo lời, sắm sửa xong rồi từ biệt mỗn thân ra đi, còn Mạnh Lương trở lại lên ra sau vườn hoa của Bắc vương núp đó, chờ đến chạn vạn lần mình vào nồi lửa đốt phết cài Ngự thơ lâu đi, trong giây phút lửa cháy đỏ trời, quân sĩ hờ hãi chạy vào phủ phi báo, Bắc vương cũ kinh, liền khen người đến chữa. Mạnh Lương thừa lúc lợn xộn tuốt vào lâu ngựa bắt con Thiên lý phong lòn ra ngã sau thót lên chạy mất. Chừng Bắc vương đúc súc chữa lửa xong rồi, bỗng nghe quân báo rằng : « Lúc lửa đang cháy, có một người tráng sĩ cởi con ngựa Thiên lý phong ra cửa phía Đông mà đi mất. » Bắc vương nghe báo tức giận nói rằng : « Nếu vậy thi Mạnh Lương nó bày kế đốt nhà dặng trộm ngựa. » Liền hối quân thảng con Vạn lý ván đất ra. Bắc vương thót lên hầm hố đuổi theo. Còn Mạnh Lương ẩn trộm dặng con ngựa, cởi chạy ra khỏi Biện lương rồi, thì rất mừng rỡ ! Không dò con ngựa của Bắc vương cởi theo sau chạy mau như gió, trong giây phút theo đã kịp Mạnh Lương, Mạnh Lương lúc đang đi nghe phía

sau như luồng gió thổi tới, lại nghe tiếng Bá vương là mắng nói rằng : « Loài nghịch tặc ! Hãy trả con ngựa lại cho ta, thì ta dung lánh mạng. » Mạnh Lương cả kinh nói thầm rằng : « Ông này đi theo sau mà làm sao lọ dù vậy cả. » Mạnh Lương nghĩ như vậy liền sanh ra một kế, vùng xu phết con ngựa Thiên lý phong xuống dưới lầy, rồi nấp ở một bên rừng đó mà coi chừng. Bá vương theo đến thấy con ngựa mìnhi sa nơi dưới chàm thì cười mà nói rằng : « Thằng khốn này nó bị ta rượt nó gấp, lung không biết làm sao, lại xô con ngựa của ta xuống chàm, như vậy thôi, để quân sĩ theo đến sẽ biêu nó đắt lên. » Bá vương nói rồi liền xuống ngựa, lại gần mà xem con ngựa kia. Chẳng ngờ bị Mạnh Lương nấp gần lối đó, thấy vậy liền thừa dịp thoát len trong con Vạn lý vạn, rồ kêu Bá vương mà nói rằng : « Xin Bá đại vương chờ chấp, để tôi mượn con ngựa này đi dẹp Phiên, chừng yên rồi tôi sẽ đem về trả lại. » Và nói và giục ngựa chạy mù. Bá vương tức giận hỏi hồi, mà không biết làm sao chờ đợi. Còn đang nóng nảy kể thíh quân sĩ theo đến. Bá vương bèn thuật việc mìnhi mắc kẽ Mạnh Lương, chúng quân đều bầm rằng : « Hiện hạ chờ lo, để va cứu Dương quân mà rồi thi va sẽ đem về trả lại. » Cực chẳng đã Bá vương phải khiến quân xuống chàm đem con Thiên lý phong lên, rồi dẫn nhau trở về Biện kinh. Lúc này trời vừa sáng, Mạnh Lương và Cửu Mại gặp nhau, bèn thuật việc ăn trộm cho Cửu Mại nghe ; Cửu Mại cũ mừng mà nói rằng : « Đã dặng ngựa rồi thì tướng quân hãy đem qua Ngũ dài san cho Ngũ ca lôi, còn lôi đi trước ra Tam quan mà đợi. » Mạnh Lương vâng lời liền vượt qua Ngũ dài san ra mặt Ngũ Lang mà thuật việc mình mượn ngựa đã dặng, lại có Cửu Mại cũng đến mà cứu viện. Ngũ Lang khen rằng : « Ta thấy ngươi rõ hết lòng vì chúa làm vậy, nên ta phải ráng mà đi. » Nói rồi liền điểm hết bọn quân đầu đặng năm sáu trăm người, rồi kéo cờ hiệu Dương gia, là Ngũ dài san nhằm Tam quan tấn phái.

Ra đến nơi anh em ra mắt nhau xong rồi, Cửu Mục bèn nói rằng : « Lục ca bị khôn đã lâu rồi, vậy thì đêm nay phải phá vây mà cứu. » Ngũ Lang nói : « Bình Phiên đồng lâm, phải cho người đi thám thính tin tức thì nào rồi sẽ ra binh. » Ai nấy đều lấy làm phải, bèn án binh mà chờ tin tức.

Nói vù Tiêu thiên Hữu hay đang tin ấy bên nhóm hết chư tướng nghị kẽ rằng : « Nay có Ngũ Lang dẫn binh đến cứu ; người này hung dũng chẳng ai bì ; nay ta có một kế làm cho binh cứu phải lui, bao nhiêu binh Tống đều chết hết nơi Cúc khẩu. » Gia luật Đệ hối : « Nguyên soái có churuc chi hay, xin cho chúng tôi rõ với ? » Tiêu thiên Hữu nói : « Nay trong quân si có bắt được một người quân của Tống, diện mạo giống lạc Lục Lang ; vậy phải giết người ấy đi lấy đầu mà bêu lên và đương ngón nói rằng : Đêm hôm qua đã bắt được ; Lục Lang cũng bao nhiêu bộ hạ cũng đều bị giết hết rồi. Nếu Tống binh hay đều ấy và thấy như vậy thìắt phải lui. » Gia luật Đệ khen : « Kế ấy rất cao ! » Liền khiến chém người kia đi, rồi lấy đầu bêu nơi trước trận, lại truyền ngòn rằng : « Lục Sư bị giết, nay thù cắp bêu lên mà làm hiệu lệnh. » Quân thám thính về báo, Ngũ Lang thất kinh mà nói rằng : « Em ta bị khôn, Phiên binh nó thừa hứ mà giết đi, lẽ khi cũng có. » Nói rồi liền khiến Cửu Mục ra trận nhìn coi. Cửu Mục với vàng mang giáp lên ngựa ra đến nơi, khiến quân kêu quân Phiên mà nói rằng : « Nếu quả là thù cắp của Dương gia thì ta sẽ khởi binh. » Tiêu thiên Hữu liền khiến quân treo cái thù cắp ra nơi trước Viên môn. Cửu Mục xem thấy diện mạo giống in thi ngữ là thiệt, bèn khóc rống lên và chỉ bến dinh Phiên mà mắng rằng : « Ta sẽ trả thù cho đang mới nghe. » Nói rồi liền trù vào trại mà nói cho Ngũ Lang hay. Ngũ Lang bèn khóc mà than rằng : « Ta có ý đến mà cứu em ta, không dè em bị giết rồi, thiệt là nhà họ Dương lấy làm bất hạnh. » Mạnh Lương không tin bèn nói rằng : « Việc này tôi thiệt nghi lầm, hòm lôilla Song long cốc mà đi, thì bộ hạ của

Thượng quan lôi binh mà còn nhiều, nếu mà bị giết thì lại không sót dặng một người nào về đây mà báo tin sao. » Ngũ Lang cũng nửa tin nửa nghi chưa quyết. Đêm ấy giỗ thu phay pháy, trũng lô như ban ngày. Ngũ Lang mặc áo ra ngoài mà xem sao, thấy tượng linh của Lục Lang tơ rạng, soi xuống Song long cốc, thì cả mừng bèn nghĩ rằng : « Em ta ắt là còn sống. » Sáng ra mới kêu Cửu Mụi mà nói rằng : « Hồi hôm anh xem linh tượng thấy Lục Lang bùa mạng vững vàng, này phải có một người đi thông tin lúc vào Cốc khâu thì mới xong cho. » Mạnh Lương nói : « Đòi lôi vào đó xem coi đúng tinh thè nào. » Ngũ Lang nói : « Hặng người đi thì hay lắm. » Mạnh Lương liền từ tạ ra đi. Cửu Mụi nói : « Mạnh Lương đi rồi, thì em cũng đi theo gần đó mà dọ coi. » Ngũ Lang nói : « Em có đi thì phải cho cầm mât, chờ cho quân giặc biết đặng. » Cửu Mụi thưa : « Em sẽ có phương lược. » Nói rồi liền từ lạ Ngũ Lang, giả dạng đi săn ; đến Thiên mǔ san dâng sá hép hòi, cõ cây rậm rạp ; vừa vào đến cùm rừng, lóng thấy vỏ sô Phiên binh đi đến. Cửu Mụi lòn ra phía sau mà chạy, thấy có một cái am gần đó, bèn thẳng vào trong. Àm chủ ra đón hỏi rằng : « Người là người chi, một mình đến đây có việc gì vậy ? » Cửu Mụi đáp rằng : « Tôi chẳng dấu chi người, tôi đây là con gái họ Dương, vì anh tôi là Dương lục Lang bị binh Phiên vây khốn, nên tôi đi thăm dò tin, rủi đi lộn đường bị binh Phiên theo rượt, nên tôi phải vào đây xin người cứu viện. » Àm chủ nói : « Đây là bờ cõi Bắc phiên, sao người dám khinh mà đi đến một mình, hãy mở cung tên ra cho mau, rồi lấy áo trắng mặc vào, ta sô có phương lược. » Cửu Mụi đòi dụng vừa xong giây phút binh Phiên ào lối trước am, muỗn vây bắt Cửu Mụi. Àm chủ nói : « Thầy trò ta là người tu hành, can cứ chỉ các người, mà không muỗn bắt. » Binh Phiên nói : « Đã tu hành sao lại có súng cung tên ? » Àm chủ cười rằng : « Các người chưa biết, ta ở lại núi này bú dữ rất nhiều, nó hại người cũng ghe phon ; tên học trò của ta mới viễn đi săn bắn mà vồ, cung tên ấy có đủ chi làm

À. » Bình Phiên nói: « Nếu người biết bắn thìắt cũng có sức mạo hờn người, như đánh hờn đặng bọn ta, thì ta tha, bằng không thì ta phải bắt đem về mà nạp cho Nương nương ta mới đặng. » Âm chủ nói: « Sao bọn người lại nói là vậy? » Phiên bình nói: « Vì bèn Tống có tên Mạnh Lương lén qua kia trộm con ngựa Túc sương, cho nên lúc này các xứ đều tuân tra nghiêm nhặt lắm, sợ e người Trung quắc lén qua; bọn ta thấy tên học trò của người đây thi nghĩ chắc là quân tể tá, nên muốn tý thí thử coi. » Cửu Mại bèn bước ra thưa rằng: « Xin thay đề cho tôi lý thí với bọn nó. » Nói rồi liền bước ra sàn, bao nhiêu binh Phiên chẳng có ai mà vào gần cho đặng; bèn chịu thua kéo nhau về hết. Âm chủ nói: « Vậy thi Tiêu thơ ở nán lại đây ít ngày, tôi sẽ khen người hồi thăm tin tức lịnh huynh, cũng chẳng muộn chi. » Cửu Mại vâng lời, bèn ủ lại nơi an mà chờ tin tức.

Hồi thứ hai mươi sáu

*Cửu-Mại lâu mưu bị ngực,
Ngũ-Lang cả phá Phiên binh,*

Nói về binh Phiên chạy về U châu ra mặt quan Thừa trướng là Trương Hoa mà bẩm rằng: « Tại núi Thiên mã san có một người tráng sĩ tu hành, cung điện tinh thực, vô nghẹp siêu quần, bọn tôi mấy mươi người mà vào gần chẳng đặng. » Trương Hoa nghe nói cả mừng, bèn nói rằng: « Nếu có người như vậy, thì phải sai quân đem cáo sắc đi đòi về đây. » Nói rồi liền sai người đi lập tức. Phiên quan lãnh mang đệ cáo sắc vào đến Âm trang ra mắt Âm chủ mà nói rõ việc ấy. Âm chủ bèn thương nghị với Cửu Mại rằng: « Nay có U châu thừa tướng sai người đem cáo mang đến mà triệu người, người hổn hung đi chăng? » Cửu Mại nói:

« Người đã cho đòi lù nào lại từ chối. » Âm chũ sững sót, bèn kêu Cửu Mụi ra phía sau mà nói nhỏ rằng : « Tiêu thơ là đòn bà con gái, nếu nó biết dặng thì mang ắt chẳng còn, sao Tiêu thơ lại hứa chịu đi ? » Cửu Mụi nói : « Tôi mòm ơm Âm chũ hậu dài, thì đều thấy lòng lột rồi, song tôi đi đây thi tiện lắm, ở trong mà dùng việc ắt cứu dặng anh tôi ấy cũng là một cái cơ hội đó. » Âm chũ nói : « Tuy vậy mà Tiêu thơ phải cho cẩn thận. » Cửu Mụi liền từ biệt Âm chũ theo Phiên quan mà về U châu, vào làm lè ra mắt Thừa tướng. Trương Hoa bèn hỏi rằng : « Tráng sĩ là người ở xíu nào, tên họ chi, hãy nói cho ta biết, dặng ta có thâu dụng. » Cửu Mụi đáp rằng : « Tôi quê quán ở lại Thái nguyên họ Hồ tên Nguơn, lúc nhỏ có học lập võ nghệ, đã thi mấy khoa mà không đậu, nên bỏ vào núi mà tu hành, nay moong ơm ngoài đồi hỏi, nên phải đến hầu. » Trương Hoa thấy lời ăn nói thanh nhã, nhơn vật khác phàm, thì mừng lắm, bèn khiến quan đọn dẹp một chỗ lịnh phòng cho Hồ Nguơn an nghỉ. Khi Hồ Nguơn từ tạ về phòng rồi thì Trương Hoa lui vào hậu đường mà thương nghị với phu nhơn, muốn già Nguyệt Anh tiễn thơ cho Hồ Nguơn, phu nhơn cũng dẹp ý.

Ngày thứ Trương Hoa bèn khiến Phiên quan cai cho Hồ Nguơn biêt, Hồ Nguơn nói : « Việc ấy là việc tốt, tôi mòm ơm Thừa tướng hậu linh, song lúc này binh Tống xâm lăng, can qua chưa ngatk ý tôi muốn ra sức bình sanh mà lập chút công hèn, rồi sau sẽ linh. » Phiên quan bèn đem lời ấy về nói lại với Trương Hoa. Trương Hoa khen phai và nói rằng : « Vậy thì để ta xem coi võ nghệ hắn thế nào. » Nói rồi liền mặc đồ triều phục vào trao lâu với Tiêu hậu rằng : « Tôi mới chiêu mộ dặng một người tráng sĩ, rất nên dặng bức anh hùng, hắn lại muốn lập công cho bộ hạ, vậy xia bộ hạ gia phong quan chức, cho hắn ra mà phá Tống binh. » Tiêu hậu y lời, liền hạ chỉ phong cho Hồ Nguơn làm U châu Đoàn luyện sứ, dẫn binh năm ngàn ra giúp Tiêu thiên Hữu, Hồ Nguơn là ơn, rồi về từ biệt Trương Thừa tướng, dàn

binh luôt ra Đàng châu, hiệp với binh Tiêu thiên Hữu, đóng tại Tây dinh; vừa gặp Ngũ Lang đem binh đến khêu chiến, Hồ Nguơn liền mang giáp lêng ngựa xông ra trước trận hô lớn lên rằng: « Tống tướng hãy lui cho mau, cho khỏi bị giết. » Ngũ Lang nín biết Cửu Mụi thi thất kinh mà nói thầm rằng: « Em ta sao lại qua bên dân binh về mà đánh với ta. » Cửu Mụi bèn ra ám hiệu mà nói nhỏ rằng: « Ngũ ca hãy giả thua mà chạy đi, em sẽ có kế hay. » Ngũ Lang hỏi ý liền huơi búa xốc túi đánh nhau, đánh chun dâng vài hiệp bèn giả thua mà chạy, Cửu Mụi đuổi theo vài dặm rồi thâu binh trở lại. Quận tiếu mĩ về báo với Thiên Hữu rằng: « Người tướng mới, đánh thắng binh Tống một trận. » Tiêu thiên Hữu cả mừng, bèn sai người thỉnh Cửu Mụi vào trướng mà nghị kế phá Tống. Chẳng dè có kế nhia biết Cửu Mụi, bèn nói nhỏ với Thiên Hữu rằng: « Người này ngày trước ở bên Tống, có đi xem thủ cấp Lục Lang; Nguyên soái phải coi chừng cho lâm. » Thiên Hữu nghe nói thất kinh, liền khiển Phiên tướng bắt Hồ Nguơn trói lại. Cửu Mụi không biết có chi, bèn nói rằng: « Tôi có công thắng dặng binh Tống; sao nguyên soái lại bắt tôi, là có chi vậy? » Tiêu thiên Hữu nói: « Người là tướng họ Dương vốn ở bên Tống dám đến đây mà khi ta sao? » Nói dứt lời liền khiển quân bộ vào lù xa giải luôt về U châu mà lâu cho Tiêu hậu hay việc như vậy. Tiêu hậu liền đón Trương Hoa vào mà hỏi. Trương Hoa lâu rằng: « Tôi cũng chưa biết già chør, xin bộ hạ tạm giam vào ngực, chờ cho bắt dặng Dương gia rồi sẽ hành hình một lầyt. » Tiêu hậu nghe lời, khiến giam Hồ Nguơn vào ngực. Tin tức truyền đến Tam quan, Dương Ngũ lang nghe biết em mình mắc nạn liền thương nghị với chư tướng rằng: « Lục lang chưa có hề chi, nay Cửu Mụi phải bị ngực hình, phải lo cứu trước mới dặng. » Trần Lam hỏi: « Tướng quân có chư úc chí hay? » Ngũ Lang nói: « U châu phia hữu gần dãy Tây Phiên, vẫn là lân quốc với nhau. Ta đổi là binh mã của Tây Phiên qua giúp thì Tiêu hậu ắt tin, rồi ta ở trong mà

hành sự tài trí của đồng em ta. » Trần Lâm nói : « Kế ấy rất hay, vậy tướng quân đi trước rồi tôi cũng dẫn binh ra nữa đường mà tiếp ứng. » Ngũ lang sắp đặt xong rồi bèn kéo cờ Tây Phiên đi vòng qua phía Tây thẳng tới U châu, khiến người không báo cho Tiêu hậu hay. Tiêu hậu liền khen quan thị tháo ra trước Nguyên soái Tây Phiên vào ra mắt. Dương Ngũ lang vang mang theo vào đến kim giai, tung hô xong rồi Tiêu hậu bèn nói rằng : « Tướng quân đường sá nhọc nhằn, ta lấy làm cảm ơn được. » Ngũ lang nói : « Tây Phiên quốc vương thấy bộ hạ giao binh với Tống chưa quyết hơn thua, nên sai tôi đem binh qua giúp mà phái Tống cho rồi. » Tiêu hậu chẳng xiết vui mừng, bèn truyền dọn yến tiệc thết đãi ăn cần rất trọng hậu. Khi ăn uống xong xuôi, Ngũ lang lâu rằng : « Việc quân tình rất gấp, ngày mai tôi phải ra binh. » Tiêu hậu nói : « Ở xa xuôi mới đến, binh mã còn mệt mỏi, đề nghị ngủ vài ngày rồi sẽ hưng binh cũng chẳng muộn. » Ngũ lang tạ ơn lui ra, dùn binh ra phía nam rồi nhảm hết chư tướng mà truyền lệnh rằng : « Phải thừa lúc binh Phiên nó chưa hay và không dự bị, đêm nay ta đánh rốc vào Hoàng thành thì việc cả sẽ xong. » Chư tướng vang lanh, sẵn sàng chờ đến ban đêm mà hành sự.

Nói về Cửu Mụi bị cầm trong ngực, may nhờ ngực quan là Chương Nô biết là người tốt, cho nên hậu dài lâu, đã ghe phen ma sát thả, song chưa gặp dịp. Ngày ấy Cửu Mụi nói với Chương Nô rằng : « Tôi mong ơn ông rất hậu, mời hỏi nay đây tôi có chiến quả lực nhảm biết đêm nay sẽ thoát khỏi nạn, vậy thì ông hãy theo tôi về đến Tống trào, thì tôi sẽ lo mà báo. » Chương Nô nói : « Tôi có ý đó đã lâu, ngại không người điều đất, nếu tướng quân muốn đem tôi đi thì đêm nay cũng nên vứt ngực mà ra khỏi chốn này lắm. » Cửu Mụi bèn sấm sứ: sẵn sàng mà chờ dịp.

Trời vừa chập vạn, bỗng nghe súng nổ vang dội, Dương Ngũ lang dẫn bảy trăm đầu là đánh rốc vào hoàng thành như vào chỗ không người, phía sau binh mã áo vò như biển trên núi lửa. Quan cựu tham vào cung báo rằng : « Tây Phiên binh mã phản rồi. » Tiêu hậu că kinh, liền truyền lệnh bể thành mọi lập tức. Dương Ngũ lang giết thẳng vào ngực, vừa gấp

Cửu Mục với Chương Nô đánh ra, Phiên quân trở lui chẳng kịp, đều hoảng kinh trốn hết, chẳng ai dám cản đường, bị binh Tống đập nhau hét lớn, giết chết binh Phiên bất kè kỵ số. Ngũ lang và Cửu Mục là xứng hữu đột đánh phá U châu một hồi bèn nồi lửa đốt thành phía nam rồi dẫn binh đánh rốc qua Dâng châu. Tiêu thiên Hữu không biết binh bối đâu mà đến thịnh linh, ba quân cũ loạn. Gia luật Độ giục ngựa ra trước vừa gặp Ngũ lang hai đòn giao chiến, chẳng dừng vài hiệp, bị Ngũ lang xáng xuống một búa, Gia luật Độ giục ngựa chạy ra trước vừa gặp Trần Lâm và Sài Cầm dẫn binh áp đến đánh vùi, Tiêu thiên Hữu chẳng dám chống ngăn bèn bỏ dinh mà chạy, Dương Ngũ lang giục ngựa đuổi theo, Tiêu thiên Hữu quay ngựa lại cự. Hai người đánh nhau hơn mươi hiệp, Ngũ lang huơ búa nhắm ngay đầu Tiêu thiên Hữu chém xuống, bỗng thấy kim quang xẹt ra, búa xuống không động.

Ngũ lang nghĩ thầm: « Thầy ta có nói rằng: Phiên tướng là Tiêu thiên Hữu minh đồng xirong sắt, dao búa chém chẳng động, nên có dạy ta một thiên giáng long chủ, đến đến lúc giao binh thì phải đọc, vậy thì lúc này ta đọc thử coi nó ra làm sao cho biết. » Nghĩ rồi bèn đọc làm tiễn, bỗng thấy giòng gió thổi tới, dù lử cát bay, ở trên không kim giáp thần nhọn hiện xuống, tay cầm hàng ma ngỗ, miệng kêu lớn lên rằng: « Loài nghịch yêu, hãy trở về cho sớm, thì ta dung lành mạo cho nết trời. » Nói vừa dứt lời, Tiêu thiên Hữu minh sa xuống ngựa. Dương Ngũ lang xác tới chém bồi một búa, bỗng nghe tiếng nổ vang đầy, hào quang lòa đầy đất. Tiêu thiên Hữu đi đâu mất không thấy dạng thầy hành. Giây phút trời trong tò tang lại, Ngũ lang dẫn binh đánh phá Phiên dinh rồi đánh thẳng vào Song long cốc, Mạnh Lương nghe động phia ngoài chiêng trống vang đầy, thi biết binh cứu đến, liền dẫn binh đánh nhau ra, vừa gặp Phiên tướng là Huỳnh oai Hiền; Mạnh Lương chém cho một búa té nhào, Dương lục Sư thừa thế xông ra, hiệp với binh Ngũ Lang đánh giết binh Phiên thấy nằm chặt đất, đoạt động binh khí và giáp ngựa rất nhiều, phả vây vừa rồi đã đến canh tư, bèn thâu binh về trại.

(Xem tiếp tập 14)

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

— — — — —

Sáng ra bữa sau, chư tướng đều vào ra mắt Lạc Sứ. Lạc Sứ nói : « Nếu chẳng có Ngũ ca ra sức mà cứu viện, thì đã bị binh Phiên nó làm khốn rồi. » Ngũ Lang bèn dọc chuyện rằng : « Cửu Mục bị Bắc Phiên nó cầm ngục, nếu chẳng gặp đặng cơ hội như vậy, thì hành mạng nó cũng khốn. » Lạc Sứ nghe nói than thở chẳng cung. Cửu Mục bèn thưa rằng : « Em nhờ có Ngục quan là Chươn Nô cứu giúp, nên mới ra khỏi ngục mòn, nếu không thì cũng chẳng khỏi bị binh Phiên nó sát hại ; thiệt em ấy rất dày, khó mà trả đặng. » Ngũ Lang bèn hỏi : « Vì làm sao mà em bị nó cầm tù như vậy ? » Cửu Mục bèn đem việc mình ngụ nori am, sau qua bên Phiên, đầu đuôi gốc ngọn thuật lại một hồi. Ngũ Lang bèn khen Âm chũ rằng : « Trong chốn thảm san u cõc mà cũng có người tốt như vậy, thiệt là danh kinh đáng khen, vậy phải sai người đem bạc vàng gồm nhiều lên đó mà tạ ơn người. » Rồi đó Lạc Sứ bèn truyền báy diên yến khao thường ba quân, ăn uống rồi Ngũ Lang nói với Cửu Mục rằng : « Hiền minh hãy trữ về mà phượng đường mẫu thân, anh cũng dẫn chúng tướng về Ngũ Đầu san, còn Lạc đế ở lại đây phải cho hết lòng mà gìn giữ Tam quan đặng có noi theo chí của cha ngày trước. » Cửu Mục vâng lời. Rồi đó Ngũ Lang và Cửu Mục từ biệt ra về. Lạc Sứ theo đưa hơn mấy dặm đường mới biệt nhau mà trở lại. Lạc Sứ về đến trại rồi, sai người đem con Van lý văn và Biển kinh mà trả lại cho Bắc vương. Bắc vương cười rằng : « Lạc nó ta chẳng cho mượn ngựa ấy là chẳng phải ta tiếc, vì ta có ý để mà thử coi cái tài của Mạnh Lương đó thế thôi, nay đã đặng thắng mà ngựa cũng không hề chết, thì là

phước của trào định đó ; vậy thì phải khen Dương tướng quân chính xuất binh nhưng mà trấn thủ Tam quan chiêu mộ anh hùng, phòng ngày sau có đem binh đi phạt Bắc. »

Nói về Chơn tôn nghe thiệp âm vở báo, Dương quân mà cả thắng Phiên binh thì mừng lắm, bèn nghị với Bắc vương rằng : « Lục Sư mưu lập công dày, phải lấy chi mà thưởng ? » Bắc vương nói : « Xin bộ phải lấy lè khao mà thưởng, chờ dù lập công thêm nữa, thì sẽ thắng thường chức quan. » Chơn tôn nhậm lời, liền sai đem lụa là gấm nhiều ra Giai san trại mà khao thường Lục Sư cùng bộ hạ chư tướng. *

Ngày ấy bài trào Vương xu mật về phủ, bèn nghĩ thầm rằng : « Nếu họ Dương mà anh hùng như vậy, thì làm sao cho loại chi ta. » Nghĩ như vậy bèn sai người đi thỉnh Tạ kim Ngò đến mà thương nghị, chẳng bao lâu Tạ kim Ngò đến phủ, phản ứng chủ khách mời ngồi rồi trà nước xong xuôi ; Tạ kim Ngò bèn đứng dậy mà hỏi rằng : « Chẳng hay Đại nhơn đùi tôi có việc chi chẳng ? » Vương Khâm nói : « Tôi nhờ ơn chúa thương doái tướng, song Bắc vương có ý bắt binh, hôm nọ tôi có việc quan, nhơn di ngang qua Vô ninh phủ Thiên ba lầu, tôi quên xuống ngựa, bị họ Dương làm nhục một phen, tôi mới vào lầu với Chúa thương, lại bị Bắc vương ra gánh xác mà đối nại, cho nên tôi không làm chi nặng nó, lấy làm uất ức, nay tôi nghĩ lại, thiệt muôn từ quan trở về quê quán, đóng cửa chẳng đi đâu, thì mới khỏi mang lấy cái sự phiền não như vậy. » Tạ kim Ngò nghe nói cười rằng : « Đại nhơn sao lại nhần cái chi của mình quá lầm vậy ? Vâ nay trong trào có mấy vị tướng cũ đã liều tan gần hết rồi, duy có bọn ta mấy người mà thôi, Bắc diện hạ quyền thể tuy cao, mà không có dự nặng việc chánh, còn cha con họ Dương đã làm quí không đầu, nay còn lại một nhà đều là đàn bà già mà thôi, lúc Tiên đế còn thi người truy tặng cái ơn, nên lập cái Thiên ba lầu Vô ninh phủ để dụ đàn bà chúng nó,abor nay Chúa thương minh bầy giờ thi chẳng kè chi tới chúng nó cho lầm. » Vây đê tôi đi thử qua đó một phen, nếu nó chưa cãi, thì

thời, bằng không thì tôi khiến quân thù hạ phá hết cho tiêu diệu, coi chúng nó làm thi tội cho biết. » Vương Khâm mừng thầm rằng : « Trung kổ ta rồi. » Bên giã ý kiểm lìa mà nói khinh nữa rằng : « Tụ phò sứ chứ có nóng nẩy, nếu phá Thiên ba lầu thì Dương lịch bà ắt ra mà tranh bá, rồi Thành thương lại vị người thi bọn ta lại bị nhục nữa. » Tạ kim Ngộ nói : « Đề tội làm cho Đại nhơn coi, như Thành thương có hỏi thì tôi sẽ có kể hay mà đáp lại. » Vương Khâm giã ý nói rằng : « Tụ phò sứ hãy liệu trước đã. » Rồi đó bèn cầm lại uống rượu, chuyện trò đến tối, Kim Ngộ mới từ giã lui về, Vương Khâm đưa ra khỏi cửa uốn lượn một hồi rồi mới trở lại.

Hồi thứ hai mươi bảy

Xu-Mát lo phái Võ-nịnh-phủ,
Kim-Ngộ đánh hủy Thiên-ba-lầu.

Ngày thứ Tạ kim Ngộ bảy ra đợi ngũ đì ngang qua Võ-nịnh phủ gần đến Thiên ba lầu, bèn khiến quân thù hạ đánh chiêng gióng trống la hét om sòm, cùn mình lìa ngồi trên ngựa đi ngang qua trước lầu, nhằm lúc Dương lịch bà và Sài phu nhơn đang ở trong, nghe phía ngoài chiêng trống vang dày thì khiến người ra mà coi, người ấy đi coi rồi trù vào báo rằng : « Tụ phò sứ cùi ngựa đi ngang qua trước phủ, quân già ràn rộ, chiêng trống vang dày, không kién đề chi hết. » Dương lịch bà giận nói : « Quan Tề cả trào cùn phải nhường nhà họ Dương ta thay, huống chi Tạ kim Ngộ là thằng gì, dám đến dày mà khi đđ ta thè ấy ! » Nói rồi liền khiến sún sưa xe ngựa vào trào mà lầu, vào đến Triều môn, Dương lịch bà xuống xe, tay cầm long trượng đi vào. Chưa Tòn bức xuống Kim giải nghinh tiếp, mời ngồi rồi hỏi rằng : « Chẳng hay lão phu nhơn vào đây muốn lầu việc chi ? » Lịch bà đứng dày lầu rằng : « Chồng tôi mông ơn Tiên đế rất dày, sắc tử Thiên ba lầu Võ-nịnh phủ cho vinh diệu họ Dương, cùn trào khanh tè đi ngang qua đó thấy đều xuống ngựa, ấy chẳng phải là kinh lòi, vì trưởng cái mạng vua đó mà thôi. Nay Tạ kim Ngộ đánh

chiêng gióng trống, dân quân già giàn rộ đi ngang qua đó, mà không xuống ngựa, ấy rõ ràng là va lòn oai bệ hạ và khi đến rồi, nên tôi phải vào tàu cho bệ hạ rồ. » Chơn Tôn nghe tàu, bèn dời Tạ kim Ngò vào mà trách rằng : « Tiên đế đi chửi lui, sao người dám trai lịch vua, nay lão phu nhơn vào tàu rằng : Người khi đế triều đình, thì tội ấy về ai ? » Tạ kim Ngò tàu rằng : « Tôi dám dám đế khi phép nước, xin dung cho tôi tàu lại cho bệ hạ thường, vì lúc trước bệ hạ sắc mạng đi khao thường Dương quận mã, Sứ thần lành sắc đi ngang qua Thiên ba lầu cũng phải xuống ngựa mà qua, nếu vậy thì mang vua cũng khinh quá, tôi lấy làm ngại, cũng muốn hỏi đồng văn võ các quan mà lâu, song còn dụ dụ chưa dám, và lại cái lâu ấy cách Vô ninh phủ cũng xa một chút, né ngăn trở Nam Bắc hai đường, nếu gấp ngày khánh tiết triều bang thì phải do nơi ấy mà đi ngang qua lấy làm bất tiện, vậy xin bệ hạ phá cái lâu dù đi, để cho trao dinh biết chỗ lớn chỗ trọng. » Kim Ngò tàu rời vua Chơn Tôn làm thịnh, Vương Khâm bước ra mà tàu đưa theo nira rằng : « Lời Kim Ngò tàu đó rất nên nhâm lý, và chẳng Thiên ba lầu cách Vô ninh phủ cũng xa, nếu phá đi thì tiện lắm. » Chơn Tôn nói : « Bọn khanh hãy lui, để trảm với văn võ các quan thường nghị lại đã. » Dương lịch bà buồn bực lui về. Vương xu Mật lại vào cung mà tàu riêng việc ấy nira.

Qua bữa sau Chơn Tôn bèn hạ chỉ khiển Tạ kim Ngò coi đốc công việc phá Thiên ba lầu. Chỉ ban ra rồi Tạ kim Ngò mừng vui chẳng xiết ! Dương lịch bà hay dặng tin ấy bèn nghị với Sài Thái quận phu nhơn rằng : « Không đe mà Tạ kim Ngò nó tàu với trao dinh đặt lời thế ấy, nay muốn phá Thiên ba lầu đi. Còn Vương Khâm cũng một phe với nó, nay Chúa thượng lại nghe theo lời chúng nó, thìắt nó đến phá nay mai ; nếu chẳng lo liệu trước thì là xấu hổ đến phu quân ta lắm. » Thái quận thừa : « Vậy thì xin phải vào mà thương nghị với Bắc điện hạ dặng tàu với Thành hoàng xét lại, hoặc may có dặng cùng chẳng ? » Dương lịch bà nói : « Việc chẳng nên chậm trễ, phải đi cho sớm mới xong. » Thái quận liền với vă vào phủ ra mắt Bắc vương mà thương rằng : « Nay chúa thượng nghe lời Tạ kim Ngò mà truyền

phá cái Thiên ba lầu, và lại chờ ấy lấp ra, là sắc mạng của Tiên đế trước lầu, xin Điện hạ vì nghĩa nghĩ lại cái công mày cha con tôi trung thản vì nước mà lâu giùm lại việc ấy, thì cả nhà họ Dương tôi rất nên cảm đức chẳng cung. » Bắc vương nói : « Thành chỉ ra rồi khô mà lâu liền hãy giờ cho dặng, và lại cái lầu ấy bất tiện cho Thiên sứ, chúa thượng cũng có ý bỏ đi, nay mà muốn tinh, thì Tụ kim Ngò là một dứa ham lợi, phu nhon hãy về dùng cháu báu cho nhiều mà hối lộ với nó, xin nó để huân huân ít ngày, dặng chờ coi cơ hội nào ta sẽ lâu giùm cho. » Thái quận vàng mang trả về nói lại cho Dương lịch bà nghe. Dương lịch bà nói : « Nếu dặng cái lầu khỏi phá thì tiếc cháu báu làm chi, ngọt e Kim Ngò nó không khéng. » Thái quận nói : « Phải khiến kẻ làm phúc đem sang thử coi, lẽ nào mà nó chẳng chịu. » Dương lịch bà bèn lấy ra vàng ròng bốn chục lượng, ngọc dài một sợi, sai người đem qua Tụ phủ. Rõ ràng Tụ kim Ngò thấy cửa thiham, lại nói hơi ngạo rằng : « Dương lịch bà ngõ rằng : Nội trào có một mình nhà va vinh hiển mà thôi, té ra hôm nay va cũng biết có Tụ kim Ngò nõn sao ? » Lưu hiến Toại nói : « Nếu Dương già chịu thua ngài thì ngài cũng nên làm chút nhơn tình, huân huân sẽ phai, dùn cho trào đình mà có hối tâm dìu dàu thì Dương lịch bà cũng phải kính phục ngài, ấy cũng là cái kẽ hởng toàn đó. » Tụ kim Ngò nói : « Lời người nói rất nên có lý. » Bên tần hết là vật rời bão người ấy về hồi phúc cho Dương lịch bà hay. Dương lịch bà mừng thầm mà nói rằng : « Nếu Kim Ngò nó chịu huân làm thì phải cho Bắc vương hay, hoặc có cơ hội người sẽ lâu giùm có khi cũng dặng. » Chẳng dè việc Tụ kim Ngò ăn hối lộ ấy lộ ra, Vượng Khâm hay dặng lại cir vào trào mà nhắc việc ấy hoài, Chưa tồn tại hạ chí thời thúc Tụ kim Ngò phải tinh việc ấy cho man. Kim Ngò vương chỉ, cục chẳng đã phải đốc xuất dân phu đến phá Thiên ba lầu, phè hết tung trên còn tung giữa chửa phâ. Bắc vương bèn sai người qua nói với Dương lịch bà rằng : « Nay thành chỉ đã xuống rồi, khô mà lâu lại; vậy phải sai người suốt đêm ra Tam quan mà thương nghị với Lục Sư, hoặc may có kế chi chằng ? » Dương lịch bà buồn bực chẳng vui, Bắc Nương khi ấp a thưa rằng : « Mẹ phải nghe theo lời Bắc điện hạ mà

cao Lục ca hay, dặng có vò đầy loạn liêu. Nếu không thì ngày sau lời e cái Võ ninh phủ cũng khó mà giữ dặng. » Dương linh bà nói : « Lời con nói rất bay, song chẳng biết ai đi việc này cho dặng. » Cửu Mụi thừa : « Đường ra Tam quan con rất quen thuộc, vậy thì con phải đi mới dặng. » Dương linh bà nói : « Con có đi thì phải đi cho mau mà về cho chồng. » Cửu Mụi vắng linh, bèn sầm súra hành lý rồi từ biệt mẫu thân suốt đêm luốt ra Tam quan ái. Chẳng bao lâu đã đến nơi, vào trại ra mắt Lục lang và thuật hết các việc lại, Lục Sứ nghe rõ thắt kinh và hỏi rằng : « Trong trào vẫn vỗ chẳng ai can gián, còn Bá điện hạ cũng diêm nhiên lọa thị nữa sao ? » Cửu Mụi thừa : « Bá điện hạ can gián hết sức không dặng, nên người có sai quản làm phúc đến phủ ta mà nói cho mẫu thân hay rằng : Phải có Lục ca vò thương nghị mới dặng. » Lục Sứ nghe nói vừa giận vừa lo, bèn khiến Cửu Mụi vào sau trại mà nghị kín rằng : « Anh trấn thủ nơi này là chỗ trọng địa, trào dinh không có chiêu mạng đòn, nếu lén mà vò thoảng như lậu tin ra thì tội ắt chẳng vừa ; lui tới khó phản, liệu làm sao bấy giờ ? » Cửu Mụi thừa : « Mẫu thân trong đợi Lục ca lắm, vậy thì phải lén mà về ít ngày, việc yên rồi sẽ trù ra cũng chẳng hại chi. » Lục lang ngần ngại lâu bèn kêu Nhạc Thắng vào dặn dò rằng : « Nay ở nhà ta có việc, mẹ ta sai người ra kêu nên ta phải lén mà về ít bữa, việc cũ yên rồi ta sẽ trù ra ; vậy lui người với Mạnh Lương phải cho hết lòng với ta mà giữ gìn quan ái, cứ theo hiệu lệnh mà làm, như Tiêu Túng có hỏi, thi người cứ nói : Ta đi săn bắn nơi Mi san chưa về, chờ khá lâu ra cho nó biết. » Nhạc Thắng lãnh命.

Dêm ấy Lục Sứ từ biệt Nhạc Thắng, rồi lên ra khỏi trại nhầm Biện kinh tần phát. Khi đi dặng nửa đêm, gần tới rừng Ô nha lâm, bỗng có một người nhảy ra đón lại mà nói rằng : « Thương quan dặn dù Nhạc Thắng đừng cho Túng biết, chờ Túng đã rình mà nghe hết đầu đuôi rồi. » Lục Sứ thắt kinh và nói rằng : « Người sao chẳng giữ già quan ái, lại lén mà qua đây ? » Tiêu Túng cười rằng : « Thương quan cũng lén bỏ Tam quan mà đi, sao lại còn hỏi Túng ? Vì Túng có nghe kinh thành vui vẻ lắm, thuở nay chưa biết ; nay muốn theo

trước là phò tá thượng quan, sau nữa xem chơi cho phi chí. » Lục Sứ nói : « Không dặng đâu, ta đi đây không muốn cho ai biết, còn người thi hành nóng như lửa, nếu đến kinh thành thi át sanh họa ; người hãy trở về mà giữ trại cho mau. » Tiêu Tảng thưa : « Nếu không cho tôi đi, thì tôi luôt vào Biên kinh mà dương ngõa lên rằng : « Thượng quan lén bỏ Tam quan mà về. » Cửu Mục thấy thẳng kỳ cục thì nói với Lục Sứ rằng : « Có một người cũng chẳng bại chí, ca ca hãy cho nó đi với, song phải dặn dò chờ cho sanh sự thi thời. » Lục Sứ nghe theo lời Cửu Mục bèn cho Tiêu Tảng đi theo.

Về đến nơi, vào phò ra mắt Dương lệnh bà. Dương lệnh bà thấy Lục Sứ thi sa nước mắt mà nói rằng : « Tâm cha con của con từ về đầu Trung quốc đến nay, vì nước mà thác lầu, nay còn lại có một mình con mà thôi ; xưa mông ơn Tiên đế ban từ Thiền bà lầu và Vô ninh phủ, mà vinh diệu cho họ Dương ta, nay lại bị Tạ kim Ngô khi đẽ, nó lại tâu với Thiền tử mà phá nát Thiền bà lầu ; nếu chẳng lo sớm thì ngày sau Vô ninh phủ át cùng chẳng khôi. » Dương lục Sứ thưa : « Xin mẹ chờ lo, đè con lén vào mà thương nghị với Bát điện hạ coi ra thế nào, chờ cha con tôi có công liều thác với trào định, nay Chúa thượng đi nở quên việc ấy sao ? » Sài thái quận nói : « Hết Bát vương mà chịu tình giàm, thì ắt có tin lành cho mình đó. » Lục Sứ khen phuai, liền dọn một cái phòng riêng an trí Tiêu Tảng, lại khiếu quản gia giữ gìn chẳng cho Tiêu Tảng ra ngoài, sợ e sanh sự. Khi ban đầu Tiêu Tảng hãy còn chịu dặng, cách mấy bữa sau buồn bức ngồi đứng chẳng yên, bèo nói với tên quản hiệu rằng : « Ta theo thượng quan mà về đây, là có ý xem chơi phong cảnh Biên kinh, chẳng dè về đến đây rồi lại bị giam lỏng như vậy, thì hay hơn là chẳng về. Nếu người bây giờ mà chịu dắt ta đi dạo xem thành phố chơi thì ta cho người uống rượu vui với ta một bữa. » Quản hiệu nói : « Đi thì dặng rồi, ngại e họ biết mặt tướng quản mà liên lụy đến Thượng quan chẳng. » Tiêu Tảng nói : « Ta có phương lược, quyết chẳng cho ai biết dặng đâu. » Quản hiệu thấy quá bèn lén mở cửa sau dắt Tiêu Tảng đi dạo kinh thành. Khi đi sang qua cửa nhơn hòa, ngờ thấy thiện hạ dập điệu.

ngựa xe như nước, vui chẳng xiết chi ; Tiêu Tảng lấy làm khoái ý nên quên phúc việc mình, vùng la lỏa lên rằng : « Cha chả l thiệt là vui quá, nên thượng quan chẳng đem ta theo về đây, thì có đâu mà biết đặng chỗ này. » Quản hiệu thất kinh vò Tiêu Tảng mà nói rằng : « Sao mà lỏa gan lắm vậy ! Chỗ này là chỗ kinh thành, quản tuần phòng nhiều lắm ; nếu chúng nó rõ thấu thì liệu làm sao ? » Tiêu Tảng cười và nói rằng : « Mời lở có một tiếng, cũng không hại chi. » Nói rồi lại dắt nhau đi đến Ca quản huyện, thấy trong lầu quản đồ đòn è bè, Tiêu Tảng bèn nói với quản hiệu rằng : « Vào đây uống ít chén rượu chơi rồi sẽ đi nữa. » Quản hiệu nói : « Chỗ này chẳng phải là chỗ bọn ta ăn uống, bảy qua phía Đống, lên Cao lầu mà uống thì mới vui hơn. » Nói rồi liền đi thi trời cũng gần tối, quản hiệu thối thúc Tiêu Tảng đi về, Tiêu Tảng nói : « Mấy tuở mà đến đây một lần, vậy thi đêm nay ta ở trong thành, kiểm liệm mà ngủ, mai sáng sẽ về cung chẳng muộn. » Quản hiệu không biết làm sao, nên phải nghe theo. Qua đầu canh một, Tiêu Tảng bao thức ngũ chẳng đặng, liền rủ quản hiệu di chuyển. Đến giờ què phủ Tạ kim Ngõ nghe phu tiếng nhạc vang dậy, đơn ca vui vẻ, Tiêu Tảng bèn dừng chân lại mà hỏi rằng : « Nhà này là nhà ai, mà hát xướng chơi bài đồng thã dùi vậy ? » Quản hiệu cười và nói rằng : « Tôi cho mau dừng có hỏi ; cũng vì cái nhà này mà Thượng quan phải lén bỏ Tam quan mà về, và là tôi yêu của trào đình, Tạ phó sứ là đó. Ấy là người muôn phà Thiên ba lùu ta. Lúc này tưởng khi va dương ăn uống, nên mời cô dừng ca chắp trời như vậy. » Tiêu Tảng khi chưa biết là nhà Tạ kim Ngõ, thi còn lam thịnh, chừng nghe đặng là đứa đồi đầu với quan thầy mình thi nổi xung lên, bèn nói với quản hiệu rằng : « Người hãy dừng đây mà chờ ta, để ta vào do dự nghe tin tức rồi sẽ ra liền. » Quản hiệu nghe nói thất kinh, nói ồc cả mình, bèn nói rằng : « Cha chả, cậu sanh sự ra đây, rồi cậu bảo cho liền lụy đến tôi, không dặng cậu phải về tiệm mà ngủ, đặng mai có về cho sớm. kéo Thượng quan hay ắt là chẳng dễ. Nếu bây giờ cậu không về, thì tôi về trước mà báo tin, chờ chặng dõi. » Tiêu Tảng

giận uất : « Người đi đâu cũng trối kè ». Nói rồi liền bỏ quần hiệu tuột ra phía sau tường nhà Tạ kim Ngò. Quần hiệu thắt kinh chạy luốt về Dương phủ phi báo.

Hồi thứ hai mươi tám

*Tiêu-Táng gián giết Tạ-kim-Ngô
Bát-Vương tri cứu Dương Lục-Sứ*

Nói về Tiêu Táng ra đến phía sau, thấy tường chẵng cao cho lâm, bèn nhảy phóc vào nhằm chỗ vườn hoa, rồi lên đi lèn tới dụng nhâm nhà bếp, gia đình lúc ấy đều mặc ở nơi nhà trên mà phục thi, duy có một đứa đầy tớ gái đang lúm khum trong bếp mà thôi lùa đó mà thôi. Tiêu Táng bèn rút dao ra chém đứa con gái ấy, rồi xách đầu chạy tuột lên nhà trên, thấy Tạ kim Ngò đang ngồi ăn uống, hai bên nhạc trống dờn ca, Tiêu Táng tay xách cái đầu hăm hở di vào, nhắm ngay mặt Kim Ngò mà liệng lời, Tạ kim Ngò thắt kinh mặt mày vẩy đầy những máu ; bèn hô lên rằng : « Gia đình ở đâu, có ăn cướp đây này ». Tiêu Táng cả giận liền lườt lời, mắng rằng : « Đồ gian ánh, lòng quyền lù á quá, hôm nay mi có biết Tiêu Táng này chăng ? » Nói rồi chém xuống một dao, Tạ kim Ngò đầu rời xuống đất, gia đình thấy vây thắt kinh, chạy di trốn hết. Tiêu Táng hứa tay di tuột vào phòng bắt kèn trẻ già thấy đều giết sạch. Thương hại cho Kim Ngò một nhà mà bị có một tay Tiêu Táng giết rụi.

Giết xong rồi thì đã đến canh ba. Tiêu Táng bèn lấy đồ ngon trong tiệc ăn uống no nê. Khi ra về thi lại nghĩ thầm rằng : « Tạ kim Ngò là quan sang cả của triều đình, nay cả nhà đều bị ta giết, nếu dè triều đình hay dặng việc vò cờ này ắt liên lụy cho đến địa phương, chỉ bằng ta viết ít hàng chữ mà dè lại cho họ biết rằng ta giết thi mới khỏi lây họa cho ai hết ». Nói rồi liền lấy huyết mà viết nơi trên cửa bốn hàng chữ lớn như vậy :

*Trên trời có lục đinh lục giáp,
Dưới đất có kim thân thát sát.
Muôn biết ai giết đây,
Phải đi tìm Tiêu-Thát, Tiêu Bát.*

Viết rồi cũng trở ra sau vườn nhảy khỏi qua lương, để tìm tên quân hiệu thi không thấy nó, bèn nấp ở bên thành một đêm, sáng ra trốn về Dương phủ.

Nói về quân tuần hay dặng Tạ phó sứ bị cướp, liền đã báo cho Vương xu mật hay. Vương xu mật nghe báo bèn qua Tạ phủ mà xem, thì thấy cả nhà thảy đều bị giết, tinh lái và già và trẻ mười ba người, thảy nằm nghinh dứt, huyết chảy đầy sân, rồi coi lại trên cửa, thấy có viết tên người giết rõ ràng, liền làm bồn vào tàu. Lúc ấy quân dàn cả thành thảy đều kinh động. Chơn Tôn nghe tẩu các việc cũng thất kinh bèn hạ lệnh cho Vương xu mật tra xét sự ấy. Vương xu mật tàu rằng : « Tôi đã tra hỏi rồi, giết Tạ kim Ngò cả nhà ấy là bộ tướng của Dương lục Sứ, tên là Tiêu Tảng ». Chơn Tôn nói : « Dương lục Sứ trấn thủ tại Tam quan, sao bộ tướng lại vào thành mà giết người cho dặng ? » Vương xu mật nói : « Lục Sứ lén bỏ Tam quan mà về lại, có dắt Tiêu Tảng về theo một lượt, rất trái phép nước, xin bệ hạ bắt và mà trị tội ». Chơn Tôn nhảm lời, liền hạ chỉ sai Cấm quân đi bắt Dương lục Sứ với Tiêu Tảng. Bốn mươi Cấm quân vung lịnh di liền. Lúc ấy Dương lục Sứ đang ở trong phủ thương nghị với Dương linh bà, bỗng nghe quân báo, nói : « Đêm hôm qua Tiêu Tảng nhảy tường vào phủ giết Tạ kim Ngò cả nhà hết mươi ba người, nay tráo dinh sai Cấm quân đến bắt ». Lục Sứ thất kinh mà nói rằng : « Tháng diện này nó làm hư việc của ta rồi ». Nói chưa dứt lời, thi Cấm quân đã xông vào bắt Dương lục Sứ, Tiêu Tảng ở ngoài nghe dặng tin ấy, liền xách dao chạy tới, Cấm quân xem thấy dữ dàn như vậy, chẳng ai mà dám lại gần. Lục Sứ khi ấy thấy Tiêu Tảng làm dữ thi nát và nói rằng : « Người đã làm cho sinh ra họa to như vậy, mà còn dám nghịch mạng triều đình nữa sao ? Hãy trói mình cho mau mà di chịu tội ». Tiêu Tảng nói : « Thủở này tôi giết người ta biết là bao nhiêu, lại mấy có tội gì, nay mới giết có mươi ba đứa, mà lại sợ chi, vậy thi tôi với thương quan trở lại Sơn trại, dặng coi chừng nó làm chi cho biết ». Lục Sứ giận nói : « Nếu ngươi chẳng nghe lời ta, thi ta chém đầu ngươi trước ». Tiêu Tảng liền quăng cây dao rồi

dạ dạ lui ra. Cẩm quân muốn úp lại bát. Lục Sứ nói rằng : « Bay chờ làm rộn, đè ta vào ra mắt Thiên tử mà phản biện. » Nói rồi liền theo Cẩm quân vào trào ra mắt Chơn Tôn. Chơn Tôn liền hỏi rằng : « Trâm không có chỉ triện; sao khanh dám lén bỏ Tam quan mà về, lại dắt bộ tướng theo giết cả nhà Tạ phó sứ ; vậy bây giờ läng xú khanh tội chi ? » Lục Sứ lâu rằng : « Thiệt tội lỗi läng muôn thács; nhưng mà xin bộ hạ dung huõn cho tôi, läng tôi lão trán oan khô cho bộ hạ tướng. Vũ chăng mấy cha con tôi mang ơn trào định rất hậu, đâu có thác xuống cữu tuyền đi nữa thì cũng lo mà báo bồ, mới đây, vì bộ hạ ra chiếu giữ phà Thiên ba lầu, nên mẹ tôi rầu mà sanh bệnh, tôi phải lén về thăm rồi trở lại lập tức ; còn bộ tướng Tiêu Táng là đồ hung hoang, nó về đây bao giờ tôi không biết, việc giết Tạ kim Ngò tôi cũng chẳng hay, xin Thành hoàng nghiêm xét chờ minh, như quả tôi chủ sứ, thì tôi cũng cam làm chịu tội xú trâm. » Chơn Tôn chưa kịp nói chi, Vương xu mật liền bước ra lâu rằng : « Giết Tạ kim Ngò ấy thiệt quả là Tiêu Táng, vì lúc nọ những kẻ gia đình cùng bọn nhạc công thủy đều ngó thấy rõ ràng và lúc nó giết rồi nó có viết chữ mà đè lại. Vậy xin bộ hạ giáng chỉ đem Lục Sứ và Tiêu Táng ra chốn Thị lao xú trâm cho rồi mà răn chúng. » Chơn Tôn dù dự chưa quyết, Bác vương bèn lâu rằng : « Dương lục sứ tuy là có tội, song nghĩ vì va có công trấn thủ Tam quan vậy xin bộ hạ giảm bớt cho va nhờ. » Chơn Tôn nhậm lời, nên giao cho Pháp tư định tội. Khi bài trào rồi, Vương xu mật lên sai người qua dặn dù quan Pháp tư, biếu xú phát phổi Lục Sứ ra nơi ác địa cho xa. Chưởng hình quan này là Huỳnh Ngọc, cũng là một bạn với Vương Khâm, cho nên nghe lời Vương Khâm, định tội Lục Sứ vì bỏ Tam quan mà đi, mới định xú dày ra Nhữ châu đặt rượu ; mỗi năm phải nộp đủ hai trăm hũ ; ba năm mãn hạn thì mới dặng về ; còn Tiêu Táng cũng nhờ có công, nên dung thứ tội thác, dày ra Dặng châu làm lính. Huỳnh Ngọc định án rồi bèn làm bồn dặng lên, vua Chơn Tôn y theo, rồi hạ chỉ khiển quan coi thâu liệm thi hài Tạ kim Ngò mà chôn.

Nói về Dương lục Sư đang tin ấy thì buồn bực chẳng
kiết chí, bèn trở về từ biệt mâu thân và Sái thái quan.
Dương lục Bà nói : « Ấy là nhà ta bắt bệnh lâm đó ; nay con
rủi bị ăn dày rồi thì mẹ biết nương cậy với ai ? » Lục Sư
nói : « Xin mẹ chờ lâu, có lâu thì chừng dời ba năm con
cũng trở về dặng, chừng ấy mẹ con cũng sum hiệp chờ
không sao, nay mà tội con bị phát phổi như vậy, thì cái
Thiên ba lâu này sao sao cũng có Bắc điện hạ châu toàn,
chỉ như Tiêu Tảng mà giết Tạ kim Ngò ngày nay rồi, ấy
cũng là trù dặng một dứa dứa cho trào đình đó. Còn hôm
nay nếu chẳng có sirc Bắc vương điều độ thì tánh mạng ắt
chẳng xong rồi. » Mẹ con còn lang chuyện vẫn, kể Tiêu Tảng
bước vào thura rằng : « Tôi nghe trào đình muốn dày thương
quan ra Nhữ châu, còn tôi dày thì dày ra Đặng châu mà
làm lính ; nên tôi vào dày xin rũ thương quan trở về Tam
quan trại, chờ có nghe lời nó phải đi đâu mà làm chi ; còn
tôi dày, tôi biết làm lính gì mà biếu tôi đi làm lính. » Lục
Sư nói : « Thành chủ đã xuống rồi, người phải tuần lính, an
lawn ra đó một ít lâu, chừng có ăn xá thi trở về Sơn trại,
nếu ~~người~~ ~~nghịch~~ thủ, tôi tội lũ nặng thêm. » Trong giây
phút Vương xu mặt đã sai bốn mươi giải quân đến thúc Lục Sư và Tiêu Tảng lên đường, Lục Sư bèn khiển Tiêu
Tảng đi trước, còn mình vào từ biệt Dương lục bà mà
đi. Bát Nương và Cửu Mại theo đưa ra khỏi thập lý
trường đình mới trở lại.

Lúc ấy Tiêu Tảng đứng giục dặng mà chờ Lục Sư đi đến
rồi nói rằng : « Tôi đi dày chẳng bao lâu tôi cũng chạy về
Sơn trại mà nói cho bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương hay,
đặng ra Nhữ châu rước thương quan về tôi mới ưng dạ. »
Lục Sư nghe và nói rằng : « Người chờ có liền, tôi ta cũng
chưa đến chết, người phải nhịn nhục trong chừng một năm
nửa năm, cũng dặng gặp nhau. » Tiêu Tảng cười xòa rồi
phản biệt nhau theo giải quân ai đi dặng nấy.

Chẳng mấy ngày Lục Sư ra đến Nhữ châu, giải quân đem
phè văn vào nạp cho quan Thái thú. Quan Thái thú này là
Trương Tế, xem phè văn rồi, cho giải quân trở về ; liền mời
Lục Sư vào nhà sau hỏi rằng : « Tôi có nghe tướng quân

trấn thủ Tam quan binh phiêu úy phục kím, nay có chí mà mắc tội phát phái làm vậy ? » Lục Sứ bèn đem hết dầu đuối các việc thuật lại một hồi ; Trương Tế than thở chảng cẳng và nói rằng : « Vậy thì tướng quân phải dồn lòng ra nơi phía Tây, có cái Vạn an dịch ở coi đặt rượu mà nạp cho đủ kỳ, chảng bao lâu cũng sẽ về trào dâng. » Lục Sứ tạ ơn rồi từ biệt ra đi.

Nói về Vương Khâm nghe Lục Sứ đi đã đến nơi rồi, bèn thỉnh Huỳnh Ngọc đến phủ dâng nghị kế mà hại. Huỳnh Ngọc nói : « Việc ấy có khó chi, nay thành thương hay lấy thuế rượu làm trượng, mà Lục Sứ lại lãnh chức Giám tạo việc ấy, quan hệ rất lớn ; đại nhơn hãy làm một bôa lâu gian rằng : Lục Sứ lên bán rượu quan. Hè chúa thương hay dâng tin ấy, át xít va tử tội. » Vương Khâm cả mừng và nói rằng : « Kế ấy rất hay. » Bên bảy liếc khoản dài, hai ngùn nồng vui đến khuya mới tan liệc. Ngày thứ Vương xu mật vào trào lâu rằng : « Dương lục Sứ khi đỗ phép nước, ra đến Nhữ châu chưa đầy một tháng, cứ lấy rượu quan mà bán hoài, ý muốn trốn thi mà làm pháo, xin Bộ hạ phải định lối cho sớm, kéo sanh hậu hoạn. Chưa tồn nghe lâu că giận phán rằng : « Nó đã xuôi bộ trướng nô giết hết cả nhà Tạ kim Ngò, mà trăm nghĩ vì cha nó có công khôn nên tha nó cho khỏi chết là may, nay đã bị đầy rồi mà còn dám bán lậu rượu của trào định, thiệt tội ấy khó dung lâm. » Phán rồi liền hạ chỉ sai Hoàn luyện chán' sứ là Hồ giáng Tống ra Nhữ châu lấy thủ cấp Lục Sứ đem về dâng trước án. Chỉ lệnh ra rồi, quần thần thấy đều sững sốt. Bá vương vời vã bước ra lâu rằng : « Dương lục Sứ là tôi trung nghĩa, có dâu di làm việc gian giảo như vậy sao, xin Bộ hạ chờ nghe chỉ lời sám nịnh mà hại dâng anh hùng, rất nên oan nồng » Chòn tồn nói : « Sao khanh cứ bình vực Lục Sứ hoài di vậy, như hôm nọ mà nó giết tôi yêu của trăm đó, có dâng xít tử hay không ? » Bá vương làm thính không dám lâu nữa.

Ngày úy bài trào rồi, Khấu Chuẩn bèn nghị lên với Bá vương rằng : « May vì ngùn lãnh sắc mạng là Hồ giáng Tống, vậy thi biểu và ra đú lu kể với Nhữ châu Thái thú, lỵ

một người lợt nhệnено giống Lục Sứ chém lấy thủ cấp đem về mà nạp, còn Lục Sứ thì thả đi, biếu phái lành mặt đợi ngày sau trong nước có nạn thì sẽ bão cử và lập công chuộc tội, nén dặng như vậy thì mới hường toàn kỵ kế. » Bác vương khen phái, bèn đến cho Hò giêng Tảng hay, Hò giêng Tảng nói : « Việc ấy xin dù mặc tôi. » Nói rồi liền từ biệt các quan, độ chỉ lời Nhữ châu ra mắt quan Thái thú là Trương Tế mà lỗ hết các việc. Trương Tế thắt kinh nói rằng : « Người đến Nhữ châu chưa dặng ban lầu, đâu có lý như vậy, sao thành thương không biết thương tiếc hảo kiệt vậy cà ! » Hò giêng Tảng nói : « Ấy là gian thần Vương Khâm nó tàu đối mà làm cho thành thương sanh giận, Bác vương tàu xin hết sức cũng không dặng, nay Bác vương và đinh thần thương nghị muốn cầu Thái thú làm như vậy... như vậy... mà cứu người. » Trương Tế mắng mà nói rằng : « Vậy thì hập ý tôi quá, vì nay Bác Phiên cường thạnh lắm ; nếu không có người ấy thì bờ cõi sao yên. » Nói rồi liền sai người đi thỉnh Lục Sứ đến mà tò ý trào dinh. Lục Sứ nói : « Tôi thiêt không có lòng như vậy, mà nay trào định dạy thắc thì tôi cũng cam tâm. » Trương Tế nói : « Tuy vậy mà tướng quân chờ lo, vì tôi đã có kế như vậy... như vậy... mà cứu tướng quân. » Lục Sứ nói : « Nếu Thái thú có lòng như thế thì tôi dầu có thắc cũng chẳng dám quên ơn. » Trương Tế bèn đòi ngực quan là Ngũ Vinh đến mà thương nghị. Ngũ Vinh thừa : « Trong ngực có lòn Thái Quyền lù tú xù lù, người ấy diện mạo giống Dương ! tướng quân, vậy thì chém người ấy đi, rồi lấy thủ cấp dặng cho chúa thương ắt tin. » Trương Tế nghe nói bèn khiến dân Thái Quyền ra mà xem, quả nhiên tướng mạo chẳng khác chút nào. Liền dạy Ngũ Vinh sắm đủ rượu thịt cho ăn uống say vui, rồi lén cắt lấy thủ cấp giao cho Hò giêng Tảng. Hò giêng Tảng lãnh thủ cấp lật tử, suốt đêm luốt về Biện kinh. Kế đó Trương Tế liền kêu Lục Sứ ra, biếu thay đồ y phục giã dặng khách thương trốn di xứ khác mà lành nạn. Lục Sứ bái tạ, thay y phục rồi lìa khỏi Nhữ-châu, lén về Vô ninh phủ.

Nói về Hò giêng Tảng về đến Biện kinh, nhằm lúc ~~vừa~~, Chơn tôn đang buổi ngủ trào, Hò giêng Tảng bèn dâng thủ cấp lên, Chơn tôn xem thấy tướng thiệt, quần thần ai nấy,

Thầy đều than thở, còn Bát vương sợ hãi đem thủ cấp ra bêu mà làm hiệu lệnh, e có người biết dặng mà làm lậu việc tra chǎng, bèn giả ý lâu rắng : « Diên Chiêu phạm tội đã bị giết rồi, nay xin bộ hạ giao thủ cấp về Vũ ninh phủ cho vợ con chôn cất, thì là ý của bộ hạ chǎng quên người kỉ có công đó ». Chợn lòng ý theo lời, bèn khiễn Cầm quân đem thủ cấp giao cho Dương phủ, nội Dương phủ chưa rõ cẩn do, thấy bù cấp thi ngờ là thiệt, cả nhà đều khóc dậy.

Hồi thứ hai mươi chín

*Tống quân-thận, Ngụy-châu dạo cảnh,
Vương-loàn-Tiết, Đồng-dài giao binh.*

Chẳng dè tin tức ấy truyền thấu đến Giai sơn trại, bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương nghe biết rỗng khóc om sòm l Mạnh Lương bèn nói với chư tướng rắng : « Nay thượng quan đã chǎng may đi rồi, thì bọn ta ở đây cũng không làm gì, chỉ bằng phản nhau mà đi làm ăn thì bay hơn ». Nhạc Thắng nói : « Lời người nói rất phải ». Bèn khiễn Lưu Siêu và Trương Cái xuống dưới núi, lập một cái miếu mà thờ thượng quan, hai bên có lưỡng cột mươi lăm vị Chỉ huy sứ. Lập miếu xong rồi, bèn lấy bết tài vật trong trại đem ra chia đôi với nhau, rồi phá nát Tam quan trại, phân nhau bỏ đi tứ tán. Trần Lâm và Sài Cầm thì dẫn quân trở về Thắng sơn trại mà ở, còn bọn Nhạc Thắng với Mạnh Lương thì lại về Thái hành san mà xưng rằng Thảo đầu Thiên tử, bộ tướng thì phong làm Thủ tướng và chức này chức kia cũng đủ, chuyên có một việc ăn cướp mà nuối nhau. Còn Tiêu Tảng ở tại Dãng châu nghe quan thầy bị giết thì cũng vượt ngực mà trốn đi.

Nói về Vương Khâm thấy Lục Sứ thác rồi thì mừng lắm, bèn nghĩ rằng : « Nếu trào đinh mà không có người ấy thì chí ta ắt dặng loại rỗi ». Nghĩ rồi liền viết một phong mật thư sai người làm phúc suốt đêm đem qua Bắc Phiên dâng cho Tiêu hậu. Tiêu hậu mở ra xem. Thư rắng :

« Từ tôi qua Tống đến nay đã mấy năm rồi, hàng lo đồn
đáp sự dày cho quân-hàu, song chưa gặp được dịp. Nay đã biết

Trung-quốc mạnh yếu thế nào, chủ sự ấy là duy có một mình Dương-Lục-Sứ mà thôi, hôm nay tôi đã ra kế mạn mà chém đao hàn rồi ; vậy xin quân-hậu hãy thừa lúc Tống trào dương trống, chính điểm lục-sứ báu qua mà đánh ; hé biến-địa phải rồi thì kinh thành rúng động, còn tôi thì ở trong mà lo kể, nếu có động tĩnh chi thì tôi sẽ稟 tin cho quân-hậu hay ; xin quân-hậu chờ bù qua cái cơ hội này thì khó mà gấp nín ».

Tiêu hậu xem rồi căm r非常, bèn đưa ra cho chư tướng mồi người xem. Tiêu thiên Tả khi ấy lâu rằng : « Vương Khâm gửi thư nói đã rõ ràng, vậy xin bộ hạ hãy nghị kế đánh Tống mà đoạt phết Trung nguyên cho rồi ». Tiêu hậu khen phai. Đồng có một người birče ra lâu rằng : « Bộ hạ linh vây cũng phải, song lời e khó mà thắng đứng ». Ai nấy nghe nói, coi lại thì là Đại tướng quân Sư Cái. Tiêu hậu hỏi rằng : « Trầm muôn cử binh đánh Tống, sao khanh lợi tướng rằng khó thắng ? », Sư Cái lâu : « Họ Dương tuy mất, song Trung quốc là một mồi giang san còn dang thạnh lâm, giáp binh trước mấy mươi mìn, nếu ta dồn binh thâm nhập thi lối e chưa chắc thắng đứng ; phết-lùng kẽ mà gặt lâm cho binh Tống đầu đuôi chẳng cùu nhau, chứng ấy ta bỏ xuôi tay mà lấy cũng đứng ». Tiêu hậu nói : « Khanh có chưc chỉ hay, hãy nói cho trầm nghe thử ». Sư Cái lâu : « Ngụy phủ Đồng dài là chỗ lăng lâm của Tần để kia nay binh thủ thừa thoát, vĩ bị chẳng tu, bộ hạ phải sai người ra đó sà vườn trực lại, dào ao chứa nước, trồng thèm hoa thơm trái bì cho nhiều, rồi đổi xưng rằng : Trời xuống điểm lành, nước ao sành rực rỡ ngọt, là cây hóa huỳnh lương, bày điểm quái lạ mà dồn lấp vào Trung quốc, lại khiến người thông tin cho Vương Khâm hay, biếu và gặt gẫm, xúi cho Tống chúa ra đó mà xem, rồi ta kéo binh vây cho nhất ; bộ hạ lại bốn thân xuất lanh binh mà đánh rốc vào Kinh sư ; hổ trong nước không chúa, thi có ai mà dám tranh phuông với ta, chứng ấy ta lũy thiên hạ của Tống cũng như trời tay ». Tiêu hậu nghe nói căm r非常, liền viết thư sai người lên qua Biện kinh mà cho Vương Khâm hay truire, và sai người ra Đồng dài, coi sà sang lăng lâm, dào ao lấp vườn, còn một phía thi sai Tiêu thiên Tả cũng điểm binh mà cho sẵn sàng mà chờ dịp.

BẮC-TỔNG-DIỆM-NGHĨA

— — — — —

Chẳng đầy một tháng, tin tức ấy đãu thấu Biển kinh, quan cản thần vào tàu rằng : « Nay tại Ngụy phủ trời xuống đầm lạnh, nước ao sánh rơm ngọt, lá cây hóa quýnh tượng, những dân ở gần đều deo nhau đến đó mà ăn uống. » Chơn Tôn nghe lâu bèn hỏi quần thần rằng : « Ngụy phủ là đất rộng rãi, nay có việc lạ như vậy, bọn khanh xét coi thế nào. » Một bộ vò thần đều dưng biểu mà xung mùng, duy có bọn Khẩu Chuẩn nghi nan không quyết bèn tàu rằng : « Chuyện này bộ hạ chỉ rõ linh cho Lộ. » Vương xu mật bức ra tàu rằng : « Nếu nói như ông thì thiên hạ ai ai cũng chẳng gọi là diêm lành, nay Ngụy phủ mà có như vậy, thì là thái bình hưng vận ngàn năm khó gặp, Bộ hạ phải chỉnh suýt Lực sứ ra đó mà xem ; một là tuân thủ biến dân, hai là làm cho Bắc Phiên nó chẳng dám kén le bờ cõi. » Chơn Tôn cả đẹp, bèn khen rằng : « Lời khanh tàu là thiệt là trong lùm lùm. » Khen rồi liền hạ chiếu ngự ra Ngụy phủ. Bác vương can rằng : « Đất Ngụy gần cõi Phuilen lắm, mọi đây chính chiến liên liền, thành quách hư sập, và lại lúc này là lúc chiến tranh, can qua chưa ngọt ; nếu Bộ hạ xe già ra đi, thì Bắc Phiên sẽ thừa hử mà vào đây, chừng ấy lấy ai mà bảo thủ kinh thành cho bộ hạ, xin bộ hạ lấy xá tặc làm trọng, chờ nghe chi lời đổi trả. » Chơn Tôn nói : « Trâm khiếu sai phò mã và Khẩu thừa tướng lạnh Cẩm quân mà gìn giữ kinh thành, thì tự nhiên vô sự. » Bác vương thấy can chẳng đáng, buồn bức lui ra. Chơn Tôn bèn hạ chỉ khiếu Hồ giềng Tảng làm Bảo giá đại tướng quân, Quang châu Tiết đạt sứ là Vương toàn Tiết, Trịnh châu Tiết đạt sứ là Lý Minh đều theo hộ giá, Bọn Hồ giềng Tảng và mấy người i vàng mang súng sủa sẵn sàng. Cách vài ngày sau lìa khỏi

Biện kinh, có Bắc vương và văn võ quan theo hầu hạ. Di chăng mấy ngày ra đến Ngụy châu, khi ấy nhâm lúc tiết đông, tháng mười một, gió thổi rao rao, phương Bắc lạnh lẽo lầm, xe già vào Ngụy phủ đồn trú. Rồi đó Chơn tôn bèn dắt quần thần lên nơi lăng lâm của Tấn để mà xem phong cảnh, quả thấy trong vườn lá cây bao ngập, dưới ao thì nước rõ ngầu ngàu, vua bèn khiến mực nước ao lên mà ném, thì mùi như rượu mà lại, quân sĩ lại bỏ lá cây mà coi thì thấy có cơn rượu của người làm mà đè vào đó, chờ không có chi lạ. Bắc vương thấy vậy thì lâu rắng : « Bệ hạ vì điểm lành mà học nhau xe già, biến dân cung cấp lao khổ chẳng khâm ; nay coi mấy vật ấy có phải là điểm lành chi đâu, chẳng qua là Bắc Phiên nó dụng kế mà gạt Bệ hạ ra đây, nếu chẳng về cho mau, thì ắt sa vào lưới rập. » Chơn tôn nghe nói cũng nghi, bèn hạ chỉ di giá lui về. Chẳng đe Bắc Phiên thám thính liên lién, nên khi thấy chúa tôi đã vào Ngụy phủ rồi, thì Tiêu thiên Hữu và bọn Thủ kim Tú dẫn binh mã hơn mươi nghìn, vây chặt bốn phía. Quân sĩ chạy về phi báo, Chơn tôn cả kinh và nói rắng : « Chẳng nghe lời bọn khanh can giáng, nên mới bị vây này, nay phải lo kế nào mà thoát thân cho sớm ? » Bắc vương nói : « Bình Phiên nó tinh sẵn rồi mới qua đây, cái thế nó bảy giờ mạnh lắm ! Bệ hạ phải truyền chỉ cho chư tướng gìn giữ bốn cửa cho nghiêm nhặt, rồi sai người về Biện kinh mà cầu cứu ; chừng binh cứu ra đến, trong ngoài hiệp công thi mới phá đặng. » Chơn tôn nhậm lời liền khiển Hồ giềng Tảng giữ giữ các cửa. Lúc ấy binh Tống ở trên địch lầu, xem thấy binh Phiên đông như kiến cỏ ong bầy, tinh thế rất hàn cường thịnh ; ai nấy thấy đều khiếp sợ. Hồ giềng Tảng bèn giơ gươm lên mà nói lớn rắng : « Hai nước đánh nhau hơn thua ấy là lại lưỡng, chờ chẳng phải là lại binh nhiều ít, ta xem binh Phiên tuy đông, song thắng là lại đánh gấp ; ngày mai giao binh, bọn người phải ráng sức mà đánh ắt thắng đặng. » Chúng quân đều vâng lệnh. Ngày thứ Giêng Tảng tinh chí rồi với Quang châu Tiết đạt sứ là Vương toàn Tiết, phân binh trước sau hai đạo ra đánh. Bên Phiên Thủ kim Tú giục ngựa xông ra chỉ Tống tướng mà nói rắng : « Bọn người ta trúng kế ta rồi, sao chẳng hàng đầu cho

khổi chết ? » Hồ giềng Tảng cùi giặc mắng rằng : « Loài cùu nô ! Hãy lui về cho mau thì còn dặng sống, nếu ngăn trờ ngực già mà chờ chờ chờ binh đến U châu, thì một ngọn cỏ ta cũng chẳng chừa. » Kim Tú cùi giặc huơi dao xốc lối chém nhau, Hồ giềng Tảng huơi thương đâm lại, hai tướng đánh vui hơn bốn mươi hiệp, Kim Tú đuối sức quay ngựa bỏ chạy; Hồ giềng Tảng huy động hậu quân đuổi theo vua giết, Kim Tú thấy Hồ giềng Tảng đuổi theo rất gấp, bèn trương cung bắn ra một mũi, trúng nhầm con ngựa ngù kén, quăng Hồ giềng Tảng xuống đất, Vương toàn Tiết vừa muối đến cứu, bị Phiên binh bao vây, bắt sống Hồ giềng Tảng, Vương toàn Tiết thấy vậy chึง đâm đánh lùi, bèn giục ngựa chạy tuốt vào thành. Tiêu thiếp Tă xua binh vùa giết ; Tống binh cùi thua, chết chằng biết là bao nhiêu. Vương toàn Tiết vào thành ra mắt Chơn tôn mà tàu việc binh Phiên cường thạnh, và Hồ giềng Tảng bị bắt rồi. Chơn tôn nghe tàu lo sợ bồi bồi ! Bắc vương lại tàu rằng : « Việc đã gấp rồi, Bộ hạ phải sai đi đến mấy trấn mà thôi thúc cứu tinh. » Chơn tôn nhậm lời, bèn hạ chỉ sai chúng tướng đi cứu... »

Nói về binh Phiên, bắt dặng Hồ giềng Tảng rồi bèn bồ vào tù xa, sai người giải về U châu. Còn Tiêu thiếp Tă với Thủ kim Tú và Gia luật Khanh đều phản nhau ngày đêm đánh phá, binh Tống khiếp sợ. Bắc vương thấy vậy tàu rằng : « Bắc Phiên nó sợ có một họ Dương mù lòa, vậy thì Bộ hạ phải bắt chước theo việc Hứa cao tò bị vây nơi Bạch dũng lúc nọ, chọn trong quân ta một người cho mạnh mẽ mà đổi làm Dương lục Sứ cùng bộ hạ mười lăm viên chỉ huy sứ cho đủ mặt, dựng cờ hiệu đổi rằng binh họ Dương đến cứu ; rồi cứ bêu ngựa trên bờ thành, hẽ binh Phiên xem thấy thì sẽ sợ mà lui ; chừng ấy ta thừa thế xông ra, thì mới thoát nạn này dặng. » Chơn tôn nhậm lời ấy, liền hạ lệnh cho taun quân nai nịt giồng theo Tam quan lường soái. Ngày thứ trời mới rạng đông, bèn dựng cờ họ Dương lên, và giữ hình họ Dương đến mà cứu già. Quân Phiên xem thấy cờ hiệu như vậy, bèn báo với trung quân ; Thủ kim Tú nghe báo thì thất kinh và nói rằng : « Dương lục Sứ đã thắc, sao lại còn đến mà cứu già. » Nói xong liền dẫn binh hộ ra xem, thấy trên thành chiêng trống

vang trời, dưới lùy quân reo dậy đất, những binh Nhạc
Thắng, Mạnh Lương và Tiêu Tảng già quần ngựa trên thành,
chạy qua chạy lại liên liềng. Phiên binh xem thấy, chẳng
biết thiệt hư, bèn kêu nhau mà nói rằng : « Chạy cho mau,
chạy cho mau, nếu không thi chết không hay về. » Tiêu
thiên Tả nghe dặng tin ấy cũng bỏ dinh mà chạy. Vương
lão Tiết với Lý Minh khai thành đuổi theo, Phiên binh
chạy như nước chảy, đập cẳng nhau mà chết chẳng biêt
là bao nhiêu, binh Tống đuổi theo mấy dặm rồi mới trở
lại. Vương Kham giận nói : « Quân Phiên thiệt là con nít,
nghe nói lời họ Dương thì đã vỗ mặt. » Nói rồi liền lên
sai người đi báo cho Phiên soái hay việc giũ như vậy.
Tiêu thiên Tả dặng tin biêt rõ bèn than rằng : « Ý là giũ
mà còn sợ hãi, phải chi thiệt, thì chẳng kịp đánh mà đã
thua rồi. » Nói rồi liền thôi thúc dân chúng tướng áp lối vây
lại, đánh phá rất gấp. Trong thành thấy binh Phiên đến
nữa, bèn phi báo cho vua hay. Chơn Tôn nói : « Mưu ấy
đã hậu rồi, còn kế chi nữa mà phá vây cho dặng. » Bắc
vương tàu : « Trào dinh lìn tức chẳng thông, còn ở đây
thì chẳng ai dám đánh, nay mà không có họ Dương thì tôi
cũng không biêt làm sao cho dặng. » Chơn Tôn nói : « Ăn
dẫn sao kịp, nay trùm phải dân chúng tướng ra đánh liều
với binh Phiên, dặng phá vây mà chạy, thì mới xong cho. »
Bắc vương nói : « Bình Phiên đã đóng mà lại cường thành
lầm, bộ hạ làm cho lòn oai phong mà thời chử ra cũng
không dặng, duy phải kién thủ thành này cho chắc, chờ
binh cứu đến mới xong cho. » Lúc này binh Phiên vây
khoản hơn hai mươi ngày, trong thành lấy làm nguy cấp,
Chơn Tôn lên địch lầu mà xem, thấy binh Bắc bốn phía
trùng trùng diệp diệp, dinh trại đóng dày như ném, trong
lòng lo sợ, ngồi đứng chẳng yên. Bắc vương bèn tàu rằng :
« Bộ hạ mà muốn thoát cái nạn này, thì phải có Lục Sứ mới
dặng. » Chơn Tôn nói : « Người Ở đâu mà kiếm bay giờ ? »
Bắc vương tàu : « Bộ hạ phải ra một bức xá thư, sai người
đi tìm khắp thiên hạ, hoặc may có chẳng ? » Chơn Tôn làm
binh lui vào trong phủ mà nghĩ thầm rằng : « Bắc vương
tàu đó thiệt là nghi lầm. » Liên triều quan Thị thần vào mà
hỏi kế. Thị thần tàu rằng : « Có khi Bắc vương biêt dặng tin,

tức của Dương lục Sứ chăng, vậy xin bộ hạ hãy phai xá tuor ra Nhữ châu mà hỏi coi thì biết. » Chơn Tôn nghe lời, liền viết xá thư, rồi hỏi rằng : « Gi ai dám đi chăng ? » Vương toàn Tiết bước ra xin đi. Chơn Tôn bèn khiển Lý Minh đưa ra khỏi thành ; Lý Minh đi trước vừa ra khỏi cửa thành, gặp Phiên tướng là Gia Luật Khanh xáp lui đánh nhau, Vương toàn Tiết thừa thế riết ra khỏi vây, nhốt Nhữ châu đi tuốt ; còn Lý Minh thấy Toàn Tiết đi rồi, liền tháo binh vào thành mà cõi thù.

Hồi thứ ba mươi

*Bác-Vương lãnh chiêu cầm Lục-Sứ,
Tiêu-Táng tinh cờ khuấy Mạnh-Lương.*

Vương toàn Tiết ra khỏi vây rồi bèn saolt đêm tuốt đố Nhữ châu ra mắt quan Thái thú mà nói rằng : « Chúa thượng bị khôn tại Ngụy phủ, quan quân đánh chăng lại Phiên, nay các quan đại thần đều bão táu xá lì cho Dương lục Sứ dặng đến binh đi cứu già, nên tôi đêm xá thư đến đây, xin Thái thú kiêm giùm người cho dặng. » Quan Thái thú Trương Tế nói rằng « Lục Sứ phạm tội, thủ cấp đã dâng cho trào dinh rồi, nay khiến tôi làm, thì tôi biết đâu mà lui cho dặng. Trong quan này về con ma mà lừa lại. » Vương toàn Tiết nghe nói buồn bực chẳng cùng, bèn than rằng : « Nếu chẳng tim dặng, thì chúa thượng cũng không thoát khỏi nạn này, tôi cũng khó trở về cho dặng. » Trương Tế nói : « Cha chúa có nạn thì tôi con sao an, như Lương quân muốn hối cho chúa, thì duy có tuốt về Dương gia phủ hoặc may ; chờ tại Nhữ châu dày thiệt là không có. » Toàn Tiết chẳng biết làm sao, phải bỏ Nhữ châu tuốt qua Dương phủ, vào ra mắt Dương lịnh bà mà tõ việc ấy. Dương lịnh bà nói : « Cái thủ cấp của con lìe chòn dã lâu rồi, còn đâu mà nói tôi, hoặc là các quan không biết kể chi mới bày ra như vậy cho an lòng chúa thượng đó mà thôi, Lương quân hãy về cho mau, kéo chúa thượng trùng đợi, » Vương toàn Tiết buồn bực dâu dàu, phải trở ra Ngụy châu mà lừa lại. Về đến nơi bèn liều mạng phá vây mà vào, trên thành Lý Minh xem thấy biết là Toàn Tiết, liền kia thành xổng ra

cứu Vương toàn Tiết vào thành, ra mắt Chơn Tôn mà tâu rằng : « Tôi ra đến Nhữ châu, hỏi không ra tin tức chi hết, tôi lại trở về Dương phủ mà hỏi, thì cả nhà đều nói chết đã lâu rồi. » Chơn Tôn nghe tâu bèn than dài, và nói rằng : « Đường đường trung quốc, gấp lúc trăm ngõ nạn mà chẳng ai dám ra cứu viện. » Nói rồi lại nhém quần thần mà hỏi kế. Quận thần lâu rằng : « Bình thố như vậy, đầu cho Tứ Nha có sống lại thì cũng khó mà lo ra kế. » Chơn Tôn lo rầu bỗn bỗn ngũ. Bác vương thấy vậy bèn nói rằng : « Việc đã gấp rồi, tôi phải về Dương phủ mà tìm Lục Sư, vì bằng chẳng có, thì tôi cũng triệu các Phiên trấn đến mà cứu viện, xin bệ hạ và chư tướng phải giữ thành cho nhặt. » Chơn Tôn nói : « Khanh có đi thì phải cho cần thận. » Bác vương lanh mang, Chơn Tôn bèn khiếu Vương toàn Tiết và Lý Minh xông vây bảo hộ Bác vương ra ngoài. Bác vương đi xa rồi, hai người liền trở vào thành.

Bác vương ra khỏi vây, suốt về Vô ninh phủ ra mắt Dương linh bà mà nói rằng : « Nay chúa thượng đang lúc ngọt nghèo, xin bình Lục Sư ra đây cho tôi thương nghị. » Dương linh bà nói : « Hôm trước có Vương toàn Tiết về đây, tôi không dám cho biết, nay Biện hạ đến đây, thì tôi phải kêu nó ra. » Nói rồi liền khiếu quận thủ hạ ra sau vườn nơi chỗ cái hầm mà kêu Lục Sư lên. Lục Sư vào nhà ra mắt Bác vương. Bác vương than thở hồi lâu rồi nói rằng : « Nếu ngày xưa mà chẳng lập kế ấy thì nay biết Lục Sư ở đâu mà tìm. » Lục Sư trả rằng : « Tôi mong ơn Biện hạ chung toàn, không lấy chi mà báo đáp. » Bác vương nói : « Nay chúa thượng bị vây nơi Ngụy phủ rất nên nguy cấp, nên ta phải lánh xa thơ về đây mà tìm Quận mã cứu nạn. » Lục Sư khura : « Tôi có nghe tướng sĩ nơi Tam quan thấy đều tan hết, vậy thì để tôi ra đó mà chiêu tập chư tướng rồi mới đi đánh. » Bác vương nói : « Việc chẳng nên chậm trễ, ta về trao cho đài liết mẩy trấn, diêm binh mã cho sẵn sàng, Quận mã hãy di chiêu tập anh hùng rồi hiệp nhau mà kéo đi một lượt. » Lục Sư vang mang, liền từ biệt Dương linh bà ra Tam quan trại. Đi dặng vài ngày, lại trở qua Đăng châu mà kiểm tìm Tiêu Tảng, hỏi thăm tin tức chẳng ra. Khi đi đến Cửu

giang, bỗng thấy một lốp thầy chùa vừa đi vừa cắn nhau. Lục Sư bèn hỏi rằng: «Bạn người muôn di đâu mà coi ý bắt binh như vậy? » Mấy ông thầy chùa nói: «Ông đã biết động việc này, vì tại đây có một thằng điên, có khi nó muôn ăn lối thịt người, quan quan cũng chẳng làm chi nó động, nó lại nói: có bao quan nào đó bị giết, nên hễ gặp thầy chùa thì bắt đến tụng kinh, chẳng ai dám nghịch mạng. » Kìm qua đây biến bạn tôi qua động tụng kinh siêu độ cho bao quan nó, nha chúng tôi phải vắng lịnh nô mà đi đây. » Lục Sư nghe nói bèn nghĩ thầm rằng: «Đây chắc là Tiêu Tảng chẳng sai. » Liên hồi rằng: « Người đó ở đâu bày giờ? » Tiêu chùa nói: « Ở phía Tây thành Đàng châu, tại Tứ châu đường là chỗ va ô đó. » Lục Sư nói: « Vậy thì ta đi với các người. » Mấy ông thầy bèn dắt Lục Sư đi đến Tứ châu đường, thấy Tiêu Tảng nằm trên bờ biển ngủ ngày phô phô. Lục Sư bèn lui gần lùc lắc mà kêu Tiêu Tảng dậy, Tiêu Tảng giật mình thức dậy tròn mắt và héo lên rằng: « Đứa nào cả gan không sợ chết, dám phá giấc ngủ tao đây? » Lục Sư hỏi rằng: « Tiêu Tảng chờ có vò lè, bỗn quan đây này. » Tiêu Tảng nghe nói thử kinh, bỗn kêu ôm chặt Lục Sư mà hồi rằng: « Ông là người ta hay là quỷ? Tôi thường làm chay siêu độ cho ông hoài, sao ông còn đến mà nhát tôi? » Lục Sư cười rằng: « Đang giữa ban ngày, quỉ dám dám đến; thời, chỗ này chẳng phải là chỗ nói chuyện, người hãy theo ta. » Túi Tảng liền vòng tay xá Lục Sư, mấy ông thầy chùa xem thấy đều che miệng mà cười, rồi dắt nhau đi mất. Lục Sư khi ấy dẫn Tiêu Tảng ra khỏi miếu đường, rồi đem hết dầu đeo các việc mà thuật lại cho Tiêu Tảng nghe, Tiêu Tảng cả mừng và thưa rằng: « Tôi thường thường quan đã bị trào định hại rồi mà bỏ anh em tôi không chịu, chẳng để động thương hối như vậy, thì vui biết là đường nào. » Kế đó thầy trò bèn dắt nhau lên đường. Đi ngang qua Nhữ châu ghé vào thăm quan Thái thú và thuật việc Bắc vương đem xá thơ về kêu minh di cừu già. Trương Tế cả mừng, rồi cũng đem việc Vương toàn Tiết đi tìm mà nói cho Lục Sư nghe, Lục Sư nói: « Việc quân tình rất gấp, tôi phải ra Tam quan cho sớm mà chiều lập anh hùng. » Nói rồi liền từ biệt Trương Tế mà đi. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thì đã tới bến đò Dương gia trờ, đang chính ngọ, Sông rộng minh mông, thuyền ghe gì không thấy, Lục Sư đứng đợi, giây lâu mà chẳng có thuyền qua lại, bèn sai

Tiêu Tảng đi bồi thầm nை. Tiêu Tảng vâng lệnh đi săn
với Lực Sứ, thấy có chiếc dù đậu dựa nơi mè, bèn nói rằng :
« Xin ngài rời làm ơn chịu khó dựa giùm ta qua sông, rồi ta
trả tiễn nhiều cho. » Người ấy đáp rằng : « Họ này là dù của
Đương thái Bảo, là người coi chưởng quản việc thâu tiền ;
như chủ muốn đi thì hãy lên trên nhà hỏi lấy. » Tiêu Tảng
chạy thoát lên nhà, ngó thấy một lú cương; nhơn đang xúm
nhau dù hột, Tiêu Tảng bèn bước tới nói rằng : « Xin đưa
giùm tôi qua sông rồi tôi trả tiền cho. » Mấy tên ấy day lại,
thấy Tiêu Tảng dí hình dí dạng làm vậy, thi làm thinh không
thêm nói chi hết, cứ việc dù hột hoài. Tiêu Tảng cũng dồn
lòng mà hỏi cách nhỏ nhọ một lần nữa. Mấy tên ấy vung
mắng rằng : « Dù khôn kiếp, dù gai gai ở đâu, khéo tới mà
làm rộn. » Tiêu Tảng nói xung nhiy tới thoi lia, làm cho bọn
kỵ ngã lăn ra hết, vừa muốn nhay tới mà thoi luân Thái Bảo,
Thái Bảo bèn chạy ra phía sau, Tiêu Tảng bỏ dù trùr ra mà
mặt cùn hơi giận. Lực Sứ thấy vậy thì hỏi rằng : « Người
lại còn sanh sự với ai nữa đó ? » Tiêu Tảng thưa rằng :
« Đã khôn kiếp, có dù mà nó không dựa nữa thì thôi, nó lại
mắng nhiếc tôi, cho nên tôi giận mà đánh chúng nó chạy
hết dì rồi. » Lực Sứ chưa kịp nói chi, bỗng thấy một lú
cương nhơn đều cầm đoán còn chạy tới. Tiêu Tảng nói :
« Để tôi giết cho hết lú này, đừng mà trút cái mối hại
cho địa phương. » Và nói và huơi dao xốc tót đánh vậy, lú
ấy ngán dù chẳng nói, phía sau Dương thái Bảo chạy tới
đánh với Tiêu Tảng hơn mấy hiệp chưa phân hơn thua.
Lực Sứ bèn kêu, nói rằng : « Chờ đánh nhau chi nữa, xin
tráng sĩ hãy cho tôi biết họ tên. » Dương thái Bảo liền
dang ra ng niêm dao đứng đó. Tiêu Tảng cũng đứng say lại.
Thái Bảo bèn nói rằng : « Ta là người ở Đăng châu, họ
Đương tên Kế Tông, hiệu là Thái Bảo, còn người là người
chi, muốn kiểm dù đi đâu mà để cho kẻ thù hạ làm ngang
như vậy ? » Lực Sứ nói : « Tôi là người ở Thái nguyên, con
của Dương linh Công, Lực Sứ là tên tôi. Nay Chúa thượng
bị nạn, nên tôi muốn ra Tam quan mà chiêu lập bộ hạ
đặng đi cứu già; lú chớn đến đây, muốn mượn dù mà qua
sông, sao tráng sĩ lại không cho ? » Thái Bảo nghe nói liền
quẳng dao xuống đất, bước tới lấy Lực Sứ mà thưa rằng :
« Tôi nghe danh ngài đã lâu, song chưa đặng bái kiến, nay
may gặp dày, thiệt rất phi chí bình sanh. » Lực Sứ vội vã
đở dày, Thái Bảo bèn mời Lực Sứ về nhà bày tiệc thết đãi.

Ăn uống rồi, Thái Bão lại nói rằng : « Như ngài chẳng bỏ tôi thì tôi đâu hết bồn bộ theo ngài ra Ngụy châm mà cứu già. » Lục Sư cả mừng, và nói rằng : « Tráng sĩ khéo theo thì cũng là việc tốt, vậy để tôi đi chiêu tập chư tướng rồi, tôi sẽ sai ngườii đến cho tráng sĩ hay. » Thái Bão cả mừng ! Dèm ấy bèn cầm Lục Sư ở đó mà cất. Qua hứa sau Thái Bão khiến kẽ thù ba đơn để đưa Lục Sư qua sông. Khi đến nơi Lục Sư và Tiêu Tảng lên bờ rồi nhảy Tam quan 瞻天關. Tý nhảy lúc tháng tư, khi trời nóng nực, bao ngườii di trót mỗi ngày, bèn ngồi nơi gốc cây liễu mà nghỉ mát. Trên Tảng thưa : « Thượng quan hãy ngồi đây đợi tôi, để tôi đi lùi trước coi có quân rượt đang mua một hố giải khát. » Lục Sư chịu, Tiêu Tảng đi một dời xa mà không thấy quân xá chi hết, còn đang tức giận, bỗng thấy một lốp ngườii ta khêng rượu thịt đi ngang qua đó. Tiêu Tảng bèn nán lại mà hỏi rằng : « Rượu thịt này ngườii có bán chẳng ? » Ngườii ấy nói : « Tôi có khẩu vải, nay đem đi cúng, bán làm sao cho đặng. » Tiêu Tảng lại hỏi : « Hèn đi cúng ai ? » Ngườii ấy nói : « Phia trước đây có cái miếu Hư thương lục Sư, oai linh hiển赫, trong lang trong xóm nhè ngài mà đặng bình an ; hễ ai thiền làm mà khẩu vải việc chi, thì đều đặng loại ý ; tôi đây cũng vậy, nèo nay phải đem lỗ vật thù tạ ơn thần. » Tiêu Tảng nghe liền buông ngườii ấy ra, chạy trở lại lò các đều ấy cho Lục Sư cỗ. Lục Sư cười rằng : « Có lý nào như vậy. » Tiêu Tảng thưa : « Miếu ấy chẳng xa, vậy thì tôi với Thượng quan đến đó xem coi cho biết. » Lục Sư nghe lời, bèn đi với Tiêu Tảng. Đến nơi quả thấy một lò miếu vô, rất nên oai nghi. Lục Sư bước vào mà xem, thì thấy trên hết có tượng cốt của mình ngồi giữa, hai bên thì có tượng cốt của 18 vị Chỉ huy sứ ; nhân dân lỗ vật rất nên nghiêm chỉnh. Lục Sư khi ấy bèn chỉ cái cốt của Tiêu Tảng mà nói rằng : « Cái tượng này là cái tượng của ngườii, họ khéo làm thiệt giống ngườii quá. » Tiêu Tảng cười rằng : « Cái tượng của Thượng quan đó lại càng giống lắm ! Lúc tôi ở tại Dĩnh châu, hễ lối còn điện, thì tôi ăn thịt ngườii ta, còn ở đây họ lại cúng tôi, vậy thì tôi đặng hai phía, hồn đã no, mà xác cũng no. Thời, để tôi đi xò cái cốt của tôi trước, rồi tôi sẽ xò cái cốt Thượng quan. » Nói rồi liền bước tới xò cái cốt mình ngã lại một bên, rồi tuột lên điện mà xò luôn cái cốt của Lục Sư, xò hơn mấy lần mà không ngã, bèn

tảng xô đưa mồi ngã, mấy người đã cũng buông kính chày
mắt hét; còn ông từ giật miếu thấy vậy liền gióng thanh
la lán. Trong giây phút có Lưu Siêu, Trương Cai dẫn hơn
hai trại người chạy tới. Lục Sư nhìn bèn mặt lên rằng : «
Bạn người làm chi đó vậy? » Hai người xem thấy thê
kinh, cứ đầu quay lạy và thưa rằng : « Bạn tôi ngõ là Thượng
quan đã thắc, hôm nay lại đến đây? » Lục Sư bèn
dem việc già thắc và việc mình đi chiêu Lý anh hùng mà
thuật lại một hồi. Hai người căm mắng và nói rằng : « Vày
thì xin ngài theo bạn tôi về trại rồi sẽ thương nghị việc ấy. »
Lục Sư bèn khiến đốt phá miếu đi, rồi theo chúng tướng
lên trại. Hai người dọn tiệc dài dằng. Lục Sư bèn bồi thăm
Mạnh Lương và Nhạc Thành. Lưu Siêu thưa : « Nhạc
Thành với Mạnh Lương đều chúng lên chiếm cứ Thái
hành san mà xưng rằng : « Thảo đầu Thiên tử. » Lục Sư
nghe nói than rằng : « Nếu ta chẳng còn thì bờ cõi ngày
nào cho an. » Nói rồi liền dẫn dò bọn Lưu Siêu và Trương
Cai rằng : « Các người phải sửa soạn dao thương khôi giáp
~~và~~ ~~thao~~ ~~huy~~ ~~đại~~ ~~binh~~ ~~đoàn~~ ~~cho~~ ~~sẵn~~ ~~sang~~, để ta đi chiêu Lý Mạnh
Lương và Nhạc Thành, rồi sẽ dẫn nhau đi một lượt. » Hai
người hân hỷ. Rồi đó Dương lục Sư và Tiêu Tông đặt
nhau ra đi. Di dặng gần trọn ngày, mặt trời đã chen lặn. Lục
Sư bèn nói với Tiêu Tông rằng : « Chủ này đều là dảng núi
chẳng có quân xá chi, nên kiếm nhà mà nghỉ dusk. » Tiêu
Tông hân hỷ, đi một hồi lâu mà chẳng thấy nhà cửa ai
bết bèn đi trở qua góc núi kia thấy có một xóm đồng, Tiêu
Tông bước tới đi thẳng vào một nhà nọ thấy có một ông Viên
ngoại đang chong đèn mà ngồi. Tiêu Tông bèn xá và nói rằng :
« Tôi là thương khách dảng xa lở đường trời tối, xin ông
cho tôi lái lúc một đêm, thì tôi sẽ đèn ơn ông rất trọng. »
Người ấy đáp rằng : « Phải như mọi lần thì tôi cho ông nghỉ
dảng, chứ hôm nay khó lắm, xin ông hãy tìm nơi khác. »
Tiêu Tông nói : « Trời đã khuya rồi, xin ông làm ơn một
phen. » Người ấy lại nói : « Ông có đi với ai nữa chẳng? » Tiêu
Tông nói : « Chủ tôi còn ở ngoài, có hai người mà thôi. »
Người ấy nói : « Có hai người thì chẳng bề cõi, để tôi cho
ông nghỉ nơi phòng ngoài tạm dusk. » Tiêu Tông bèn trú ra
khu Lục Sư vào ra mắt. Ông chủ gia ấy thấy Lục Sư tướng
mạo dường đường, bèn hỏi rằng : « Ông ở đâu mà đi đến
đây vậy? » Lục Sư đáp rằng : « Tôi là người ở Biển kinh,

muốn đi lên Thái hành san có việc quan. » Ông già nghe nói thì nhăn mặt mà nói rằng : « Ông nói tới Thái hành san mà làm cho tôi thêm rầu, thiệt oan khuất này không biết đâu mà báo tố. » Lục Sứ hỏi : « Ông có việc chi, xin cho tôi biết với. » Ông già nói : « Tôi ở đây duy có một điều ưa danh chuông nghĩa, cả xóm này đều là họ Trần, cách Thái hành san không mấy dặm, nay trên núi có hai vị Thảo đầu, một người tên là Nhạc Thắng, một người tên là Mạnh Lương, xưng hiệu là Thiên tử, những bộ hạ hơn sáu mươi người, cướp lăng phá xóm nhiều hại lương dân. Tôi đã nửa đời người duy sanh đặng có một chút gái, bị Mạnh Lương xem thấy mà ép tôi phải gả cho và ; đêm nay và đến mà làm rè, cực chẳng đã tôi phải vâng lời, nếu không thì trong một xóm này sẽ ra tro bụi ; thiệt là oan khuất biết là đường nào. » Lục Sứ cười rằng : « Ông chó có lo, Mạnh Lương là bạn cũ của tôi, để nó đến đây thì tôi có phép mà cõi trả nó cho. » Ông già nói : « Nếu con tôi mà khỏi nhục này, thì là ơn ông sanh để một lần nữa đó. » Chuyện vẫn rồi Lục Sứ ra cửa phòng ngoài mà chờ. Ông già bèn khiến gia đình dọn tiệc sẵn sàng mà nghinh tiếp tàn lang. Qua gần canh hai, bỗng nghe tiếng trống vang dậy, dưới đèn sáng rõ, gia đình vào bắc : nhị đại vương đã đến. Trần ông liền bước ra nghinh tiếp. Mạnh Lương vào giữa mà ngồi ; kè thu hạ phản đứng hai bên. Trần ông bèn xá mà nói rằng : « Tôi không kịp dồn trước đặng xa, xin đại vương thứ lỗi. » Mạnh Lương nói : « Nay đã làm cha vợ tôi rồi, còn làm lè mà làm chi. » Trần ông liền khiến gia đình dọn tiệc, lại cho kêu Bá Hoa nướng lử ra mà rót rượu. Thị nữ trả ra thưa rằng : « Cù lòi mặc cũ chẳng chịu ra. » Trần ông nói : « Nay đã làm một vị phu nhơn rồi còn mặc cũ làm chi. » Mạnh Lương nghe vậy lại càng mừng lắm ! Lúc ấy Lục Sứ và Tiêu Tảng ở bên kia vách dòm qua xem thấy thì cười rằng : « Nếu chẳng có vương pháp thì mặc súc cho nó lùm ngang trong làng xóm, hôm nay mà chẳng có ta đến đây, thì đứa con gái này sẽ bị nó bắt đi. » Tiêu Tảng nói : « Để tôi ra đánh nó cho gãy đi một giò, rồi nó còn làm tàn lang đặng chăng ? » Lục Sứ nói : « Người ta trước bắt nó lại đó rồi ta sẽ ra. » Tiêu Tảng vang mang đến nhảy vào đá đập hết tiệc rượu, hai tay ôm chặt. Mạnh Lương đang lúc linh cờ, không kịp đề phòng, bị ôm chặt vây vùng chằng nồi, bèn hét lên rằng : « Quân thù hạ ở

đào ? » Lâu la vừa múa ra tay, bỗng nghe Lục Sư nạt rằng : « Đồ không biết liêm sỉ, mà còn dám vồ lđ nữa sao ? » Tiêu Tảng liền kéo Mạnh Lương ra, rồi chỉ Lục Sư mà bảo rằng : « Người coi lại, vị này là ai ? » Mạnh Lương nhìn rõ, liền với vàng quí lạy mà thưa rằng : « Thượng quan đến đây bao giờ, xin ngài thứ tội. » Lục Sư nói : « Hãy sắm sửa thằng ngựa cho mau, và trên trại ta sẽ thương nghị. »

Hồi thứ ba mươi mốt

*Hô giêng Tảng giữa đường gấp cùu,
Đường lục Sư cả phá binh Phiên.*

Nói về Đường lục Sư gấp Mạnh Lương rồi, liền thôi thúc về trại cho mau mà thương nghị. Trần Ông bèn bước ra quí lạy mà nói rằng : « Càng hay tướng quân là người chi ? xin nói họ tên cho tôi biết. » Lục Sư bèn nói hết đầu đuôi Trần Ông cả mừng mà nói rằng : « Tôi nghe danh ngài đã lâu, như sấm rèn tai, nay có duyên làm mới dặng gặp dày. » Nói rồi liền khiến Bà Hoa nướng lử ra lấy mừng. Lục Sư đã ơn và xem thấy nàng ấy đường mạo đoan trang, hình dung yêu diệu. Còn Tiêu Tảng thấy vậy cũng cười rằng : « Thiệt rủi cho anh Lương quá ! Chờ chi mà hai thầy trò ta tới chém một bia, thì anh cũng vui dặng một đêm rồi. » Mạnh Lương nạt rằng : « Trước mặt Thượng quan chờ nên nói giở. » Ai nấy đều che miệng mà cười. Bà Hoa lấy tạ Lục Sư rồi liền trù vào phòng. Trần Ông bèn rót rượu mừng cho Lục Sư, mời và dãi ăn cần, ai nấy đều ăn uống vui cười chuyện trò tới sáng. Lục Sư liền từ biệt. Trần Ông lại đam ra bắc rồng mười lượng mà đưa Lục Sư đi đường. Lục Sư từ chối chẳng chịu lấy, rồi đặt chúng tung nhon tuột lên Thái hành san, kai gần đến nơi Mạnh Lương bèn sai người đi trước thông báo cho Nhạc Thủng hay. Nhạc Thủng hay dặng tin ấy liền dẫn mấy mươi binh kỵ đi xuống cửa đường ngang tiếp, lúc gặp Lục Sư liền xuống ngựa, quí lạy nơi một bên đường, rồi thỉnh Lục Sư đi ngay vào trại, Lục Sư đến nơi trả nước xong rồi. Nhạc Thủng bèn thưa rằng : « Bọn tôi vì thượng quan mắc tội, cho nên phản nhau lú lán mà đi lìa, nay dặng lương phùng thật là bọn tôi rủ may mắn lắm ! » Lục Sư nói : « Nay Chúa thượng bị khốn tại Ngụy châu, rất nên nguy cấp ; vậy thì các người phải chia bì điềm binh mà dặng đi cứu giúp. » Nhạc Thủng

thưa : « Chúa thượng đã chẳng lấy xô lắc lần, trượng, cứ nghe lời xóm nịnh muốn giết Thượng quan đi, nay may phò có hoàng thiên phò hộ Thượng quan còn sống đang trên kia, vậy thì ở lại đây mà xứng vương một nước chẳng vui làm sao, lụa phải cứu già làm chi cho mệt. » Lục Sư nói : « Ông ta phải cho hết ngay vì nước, mà để cái tiếng tốt lại sau, nếu ở đây chiếm cứ một phương, thi át mang tiếng hờn muôn đời là quân ăn cướp ; như vậy lại tốt gì. » Nhạc Thành chẳng dám nói nữa, bèn truyền bày tiệc ăn mừng. Ngày ấy trong trại ăn uống vui rộn. Qua bữa sau Lục Sư bèn sai người đi đòi Lưu Siêu và Trương Cái đến, duy cùn Trần Lâm và Sài Cầm chưa đến. Nhạc Thành thưa : « Hai người ấy đã về Thành sơn trại mà ở rồi, vậy phải sai người đi cho hay. » Lục Sư nghe theo lời rồi bèn khen Lưu Siêu và Trương Cái đi. Chẳng mấy ngày Sài Cầm và Trần Lâm đã dẫn binh đến. Lúc ấy những tướng thủ bạ như là : Nhạc Thành, Mạnh Lương, Tiêu Tảng, Trần Lâm, Sài Cầm, Lưu Siêu, Trương Cái, Quảng Huân, Vương Kỳ, Mạnh Đức, Lâm Thiết Thượng, Tống Thiết Đông, Kỳ Trần, Kỳ Khiêm, Trần Hùng, Tạ Đông, Diêm Thiết Cồ, Lang Thiên và Lang Văn, cộng là hai mươi hai viên Cố huy sứ ; còn những binh rồng mây, hoa lâm muôn ngoài. Lục Sư khi ấy nói : « Vậy thì dù mà phi giặc rồi. » liền sai người về Điện kinh báo cho Bắc vương hay, hẹn ngày tấn binh ; lại sai người qua Hồ sơn trại trước hội với Dương thái Bảo, Lục Sư điều khiển xong rồi, bèn kiểm điểm chư tướng, và cứ để chờ lớn rằng : « Dương Lục Sư hùng binh cứu già. » Lúc đó nồi ba tiếng pháo, đại binh lia khói Thái hành san, rầm rộ kéo đi. Lục đang đi bỗng thấy trước mặt có một đạo binh kéo tới. Lục Sư sai người đi thăm, thì là binh của Dương thái Bảo. Đến ra mắt nhau xong rồi, bèn hiện binh kéo lại. Khi đi đến Dăng châu, thì Bắc vương cũng dẫn bốn muôn binh tới đó, xem thấy Lục Sư rầm rộ, thì mừng rỡ chẳng xiết chí ! Lục Sư khi ấy thưa với Bắc vương rằng : « Đi chuyến này đây chẳng phải là cứu già mà thôi, tôi quyết sẽ cho tuyệt loài mọi dữ mà bình định U châu cho tôi. » Bắc vương khen phai, rồi dön binh nghỉ một đêm.

Ngày thứ Lục Sư triều Nhạc Thành vào mà nói rằng : « Chúa thượng bị vây đùa lâu, người làm Tiên phuông phải làm sao mà đánh vây với Phiên một trận, làm cho lụt cát.

mũi nhọn cùu nó đi. » Nhạc Thắng lâm mạng dẫn binh đi liên. Lục Sư lại kêu Mạnh Lương với Tiêu Tông dặn rằng : « Hai người phải dẫn bọn Lưu, Trương, Trần, Sài, mỗi người bộ binh hai mươi phân làm hai đạo mà đánh vào Trung quân, phải cho hết sức, còn ta sẽ dẫn binh nối sau. » Mạnh Lương, Tiêu Tông vang lệnh cũng dẫn binh đi. Lục Sư phản binh xong rồi, bèn thương nghị với Bắc vương Tông : « Điện hạ với tôi phải dẫn binh rồng mà làm bao ứng, thì ắt thành công. » Bắc vương nói : « Quận mĩ phản binh phải phép, thiệt là tướng tài đó. » Bàn luận rồi liền nhô trại kéo binh ra đi.

Nói về Tiên phuông Nhạc Thắng dẫn binh đang đi, bỗng thấy phía trước bụi bay mịt trời, có một đạo binh Phiên ở phía Chánh Bắc kéo tới, Nhạc Thắng lui dao xíc đến đánh nhau. Phiên tướng là Lưu Hà ngắn đở chẳng nổi, bèn cuồn vó chạy dài, binh Tống đoạt thắng lù xa đem nạp vào Trung quân cho Lục Sư. Lục Sư coi lại người trong lù xa là Bão giá lựu ngư quân Hò gièng Tông. Liền vội vã mở ra, rồi xá mà nói rằng : « Trời khiến gặp nhau đây, chờ không thi nó đã đem về đất Bắc rồi. » Hò gièng Tông nói : « Lúc lão bị bắt rồi, lão lão lão muộn thông tin cho Chúa thượng bay, dũng kiết tướng quân đến mà cứu giá, ngặt vì quân lính nghiêm nhất, không biết làm sao mà thông tin động; phải hôm nay mà lão chẳng gặp tướng quân cứu đây, thì lão ắt bỏ xương nơi đất Bắc. » Lục Sư cả mừng bèn khiến ra mắt Bắc vương, Bắc vương cũng mừng và nói rằng : « Ấy là phước lớn của Thiên tử dù, nên khiến tướng quân gặp cứu. » Rồi đó Lục Sư bèn truyền lệnh tấn binh. Lúc ấy Chơn Lộc ở tại Ngụy châu đêm ngày huyền vọng, chẳng thấy cứu binh, và trong hành lương thảo gần hết; chờ tướng bèn làm thịt ngựa mà ăn, còn ngoài thì binh Phiên ngày đêm đánh phá rất nên gấp rút.

Nói về Phiên tướng là Lưu Hà chạy về phi báo với Tiêu thiên Tông rằng : « Nay Tống trao đem binh đến cứu, đã đoạt mất Hò gièng Tông rồi. » Tiêu thiên Tông cà kinh, liền sai người đi thám, coi thử binh ai. Người đi trở về báo rằng : « Đạo binh ấy cứ dề Dương gia cứu giá, binh hùng tướng mạnh kéo tối rết đông. » Tiêu thiên Tông liền truyền lệnh chi các dinh, sắm sửa nghinh địch, khi phản cát chưa xong, bỗng thấy binh mã của Nhạc Thắng dày núi lấp rồng rắn,

kéo tới. Phiên tướng là Gia luật Khanh, cả giận giục ngựa huýt dao lẫy lừng rút huýt thương rút đánh, hai ngựa giao hiệp, binh Phiên áo lót phủ vây ; Mạnh Lương áp lót đánh vùi nãra. Phiên tướng kinh xông vào trại chiến, vừa gấp lỗng giao phuòng. Tống tướng là Trần Lãm và Sứ Cầm, dẫn binh hai phía đánh vùi, hai bên đều chiến, chém ngang vang trời, Tiêu Tảng nồi xung huýt dao tung hoành như vào chỗ không người, vừa gấp Lưu Hà đánh dồn một hiệp, chém Lưu Hà đầu rời xuồng ngựa. Bên kia bên Tống hốt hót, tên bắn vãi như mưa ; binh Phiên rận thế nào động, Tiêu thiên Tả nỏ lực xông ra, bị Dương thái Bảo bắn nhầm một mũi gây lạy, Thủ kim Tú xem thấy liền xông tới cứu rồi chạy tuốt. Già luật Khánh liệu định chém lại, bèn thoát ra mà chạy. Nhạc Thành kịp chém tới một dao đứt làm hai đoạn. Ma lý Lạc Hô phá vây chạy trốn, bị Lưu Siêu dùng dây giựt ngựa vấp té rồi bắt luôn. Sứ Cầm vừa muốn đến cứu, bị Lang Thiên và Lang Vạn chặn lại bắt sống nõi trên ngựa. Mạnh Lương xốc riết vào Bùng mõa lèo lầu gióng trống. Trong thành xem thấy ở ngoài đầu chiến, Tiết đại sứ là Vương toàn Tiết và Lý Minh dẫn binh khai thành xông ra tiếp ứng, làm cho Phiên binh quăng cù bù giáp chạy dài. Bình Tống thừa thế đuổi theo, giết thối, thấy nấm lấp nõi máu chảy lợ sông. Thủ kim Tú và Tiêu thiên Tả thâu góp binh tàn suýt; đêm chạy tuốt về U châu. Bình Tống loạt động định trại ngựa trâu lợt thảo chẳng biết là bao nhiêu.

Lúc này Bắc vương vào thành trước ra mắt Chơn lòn mà gẫu rằng : « Nhờ có phuộc lớn của bệ hạ, nên lùi mới lim dặng Lực Sứ, đem binh đến cứu, giết binh Phiên không còn mạnh giáp mà về. » Chơn lòn nói : « Trần thoát khỏi cái nạn này là công của khanh đó. » Bèn khiển triệu Lực Sứ. Lực Sứ vào quì mlop trước điện, Chơn lòn nói : « Khanh nhơn phạm mày lôi truyc. Trần đều tha hết, nay có công cứu già rất lớn, cầm quyết chẳng phu khanh. » Lực Sứ bèn lầu rằng : « Cơ khôi khó mà gấp dặng, nay nhơn bệ hạ xe giá, gùn dày, oai hùng bá bạo, tôi xin dẫn hết bùn bồ, kéo quay U châu, lấy địa đồ của Tiêu hậu, về dừng cho bệ hạ, dặng mà dẹp an ninh cảnh cho rồi. » Chơn lòn nói : « Lời khanh luận rất hay, ngút vì xe giá đã lâu xùi, quan sỉ mệt mỏi, phải để về trào mà

nghỉ lại, cũng chẳng muộn. » Lục Sư lui ra, rồi dạy đem những tướng Phiên bắt đặng chém hết bêu đầu mà làm hiệu lệnh.

Ngày thứ vua bèn khiến Đại châu Tiết đại sứ là Dương quang Mỹ ở lại trấn thủ Ngụy châu, còn bao nhiêu đều kéo về Biện kinh. Quân sĩ nghe lệnh mừng rỡ nhảy nhót.

Ngày thứ vua ngự ra trào, bà quan triều hạ xong những ván võ theo vua mà bị khôn lại Ngụy châu thiếp tháo tay bag, duy cờ Biển v.v.và Dương lục Sư vua đã cần dỗi rất hận, rồi lại nói Lục Sư rằng: « Tam quan trai nhã khanh mới an, vậy xin khanh chịu phiền dẫn binh rồng ra trấn thủ lại đây, làm cho Bắc Phiên nó chẳng dám dóm hành cõi Tống, ấy là rào dậu của xã tắc đó. » Lục Sư lâu rằng: « Tôi cũng muốn ra đó chiếu mộ anh hùng, đặng lo kế mà đánh Phiên, song chưa kịp tau, nay bộ hạ cho đi thi toại chí tôi lầm. » Chọn lòn cà mảng, bèn giao phong cho Lục Sư làm Tam quan Đô tuần Tiết đại sứ, lại hạ sắc chỉ cho thêm đặng quyền tiền trâm hưu lầu. Lục Sư lấy lì lânh mừng vua. Rồi đó vua bèn truy luỵ hịch dọn yến khao thưởng tướng sĩ, chúa tôi ăn uống vui vẻ, mặc liệc rồi các quan từ lật lui ra, ai về dinh nấy. Lục Sư trở về Võ-ninh phủ từ biệt Dương lệnh bà mà đi. Người con trai là Dương lòn Bảo dũng mươi ba tuổi, đòi theo cha mà ra Tam quan trại. Lục Sư nói: « Tam quan là chỗ cực khổ lạnh lung, con đi theo làm chi, hãy ở nhà phục thị bà nỗi, chừng con khôn lớn rồi cha sẽ về mà rước con theo. » Tòn Bảo nghe lời cha an lòng trở lại. Lục Sư bèn từ biệt Dương lệnh bà rồi hiệp với chư tướng nhằm Tam quan tấn phái.

Chẳng mấy ngày đi đến nơi, Lục Sư vào dinh sắp đặt rồi, chư tướng làm lễ xong xuôi, Lục Sư bèn khiến chư tướng xây dinh lập trại, lập thêm quan âi, rồi phân ban Nhạc Thắng ra làm mươi hai Đoàn luyện sứ, mỗi người đều đem binh mã ra trấn mỗi âi. Từ ấy Tam quan hưng vượng lại như trước.

CHUNG

Mời quý vị đọc tiếp bộ « THẬP NHỊ QUÀ PHỤ CH
TÂY » do nhà in Tin Đức Thư Xá xuất bản.